

„O poveste de dragoste
minunată, cu eroi
credibili și un final
cu totul satisfăcător“

USA Today

SEDUS DE O STRĂINĂ

Susanna
Craig

Mihagaby

SERIA „DORINȚE NESTĂPÂNITE“

După ce soțul ei mult mai în vârstă moare, lăsându-i o avere, Charlotte Blakemore descoperă că se află la mila fiului ei vitreg, care jură să conteste testamentul și să-i distrugă viața. Neavând la cine să apeleze pentru ajutor, Charlotte pune la cale un plan elaborat – care însă eșuează dintr-o greșeală copilărească și o lasă blocată la un han, în drum spre Londra.

Mai bine de două decenii petrecute în Indiile de Vest i-au împietrit sufletul lui Edward Cary, însă nu într-atât încât să abandoneze într-un loc uitat de lume o tânără aflată la ananghie – mai ales una atât de frumoasă ca Charlotte. De aceea decide să o ducă la domeniul strămoșesc din Gloucestershire, pe care este decis să-l revindică și să-l aducă la vechea măreție.

Cum amândoi își ascund adevărata identitate, pentru Charlotte, Edward nu este decât administratorul domeniului, iar ea pretinde că este doar o simplă doamnă de companie care și-a pierdut slujba, și nu o ducesă.

Însă jocul pe care amândoi sunt hotărâți să-l joace are reguli care nu mai pot fi respectate când pasiunea dintre ei amenință să scoată la iveală adevărul – și să pună la încercare sentimentele care s-au născut între ei...

„O poveste care vă va face să vă doriți să nu se sfârșească...”

NEW YORK TIMES

Susanna Craig a debutat în 2016 cu seria „Dorințe nestăpânite” și a câștigat imediat aprecierea criticilor de specialitate și a iubitorilor de *historical romance*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-5043-6

9 786063 350436

Prolog

*Conacul Ravenswood
Gloucestershire, iunie 1775*

De ceva timp, servitoarea care se ocupa de salon își făcuse obiceiul de a nu mătura în colțul dintre bovindou și canapeaua cu spătar înalt așezată acolo, în camera de oaspeți a Excelenței Sale. Raza largă a soarelui de după-amiază adusese cu ea firicele de praf, care se depuseseră delicat pe podea, acoperind luciul mobilei tapițate cu damasc și îmbrăcând tivul draperiilor trandafirii din catifea.

Lipsurile și neatenția servitoarei îi conveneau de minune băiatului. În acel spațiu, îngust și plin de praf, el își crease o lume doar a lui, una în care nu voia să fie deranjat. Un batalion întreg de soldați era mereu gata de atac, aparent fără a fi deloc îngrijorați de poziția precară pe care o aveau pe câmpul de luptă: erau înconjurați din două direcții, o dată de zid și o dată de spătarul canapelei, astfel că puteau doar înainta sau se puteau retrage; și cum erau soldați englezi, retragerea nu era o opțiune.

În acea zi însă, se confruntau cu un nou inamic.

Chiar în ziua anterioară, băiatul ceruse cu înverșunare o corabie pe care să o poată transforma pe viitor în flotă, deși știa că tatăl său îl credea deja mult prea mare pentru astfel de jocuri copilărești. Nici nu apucase bine să rostească cuvintele, că tatăl răbufnise, insistând că nici un băiat de al lui nu avea să devină un... nu era prea sigur ce spusese tatăl, dar începuse cu „dobitoc”, cu siguranță, o insultă care nu trebuia rostită în fața unei doamne, probabil de aceea mama lui aproape că leșinase auzindu-l. Urmase o ceartă aprinsă între părinții lui, dar băiatul fusese scutit de acea desfășurare de forțe, fiind trimis să-și facă lecțiile. Ar fi trebuit să fie la lecții acum, dar alesese să chiulească și se furișase înapoi în ascunzătoarea lui preferată. Hotărât să treacă peste interdicția tatălui de a avea o corabie,

șterpelise în drum coșul de cusut al mamei de pe masă, gândindu-se că putea să fie folosit pe post de corabie de pirați. Se apucă să răzuiască uniforme pictate de pe trei soldăței, ale căror trăsături de plumb erau cele mai potrivite pentru a întruchipa niște pirați. Entuziasmat, desenă o linie ondulată în praful de pe podea, marcând astfel malul, și își poziționează corabia cu bordul spre trupele sale neștiutoare. În timp ce căpitanul pirat îngenunchiase pentru a atinge tunul de pe corabie, băiatul auzi pașii ușori ai mamei, urmați de pașii unei persoane pe care nu putu să o identifice imediat.

— Cât de drăguț din partea dumneavoastră că ați trecut pe aici, doamnă Henderson, zise mama lui.

Doamna Henderson era soția vicarului, o femeie îndesată, cu un nas foarte proeminent și cu părul de culoarea pielii de șoarece. Însă întotdeauna mirosea a turtă dulce și era blândă cu el și cu ceilalți băieți care erau în grija lui Cummings, ajutorul de preot de la parohia domnului Henderson.

— Doriți niște ceai? continuă mama.

— Sunteți foarte drăguță, dar nu pot să stau prea mult, milady. Am venit ca să văd dacă tânărul Ravenswood se simte bine. N-a fost astăzi la lecția de latină, iar domnul Cummings părea să creadă că nu a fost în apele lui ieri.

— Oh, da, asta! râse mama cu mult prea multă voioșie. Era cam posomorât că tatăl lui i-a interzis să aibă o jucărie nouă.

Cuvintele ei îl înfurieră.

— Băieții sunt băieți, doamnă Henderson, dar o să mă asigur că nu mai lipsește de la vreo altă lecție, continuă mama, după care urmă o pauză destul de lungă.

— Și dumneavoastră, milady... sunteți bine?

Se părea că doamna Henderson nu avea de gând să lase vreo portiță închisă.

— Eu? Da, bineînțeles, îi răspunse mama.

Băiatul auzi clanta ușii mișcându-se și, înainte de a avea răgaz să se întrebe cine îndrăznise să închidă o ușă pe care doar tatăl avea dreptul să o închidă, o auzi pe doamna Henderson rostind:

— Milady, știu că nu este treaba mea, dar aceea este o vânătaie foarte urâtă.

Când mama venise noaptea trecută să-i spună noapte bună, văzuse și el vânătaia de lângă tâmpla ei, aproape de linia părului,

ascunsă doar parțial de scufia cu dantelă. Și-o imaginea ridicând mâna subțire pentru a-și feri fața de privirea femeii.

– Nu e nimic. M-am împiedicat și...

– Nu este nevoie să vă scuzați față de mine, milady, dar poate o compresă...?

– Oh, nu, nu.

Băiatul știa că nu îi plăceau lucrurile care atrăgeau atenția asupra neîndemânării ei. Nici tatălui nu-i plăceau. Auzi pașii doamnei Henderson traversând rapid covorul și, când vorbi din nou, vocea ei era scăzută:

– Știi că nu avem mult timp pentru a vorbi deschis, milady. Putem face ceva pentru a vă ajuta? Poate dacă domnul Henderson ar vorbi cu Excelența Sa?

– Oh, Dumnezeule, nu! *Vă rog*, doamnă Henderson, nu. Nu mai spuneți nimic.

– O să vorbesc, milady. Nu pot să n-o fac. Toată lumea știe în sat ce s-a întâmplat cu servitoarea dumneavoastră.

Mama lui scoase un sunet de surpriză.

– Cred că ați îndrăznit să vorbiți în numele ei.

Cineva se împletici, prăbușindu-se pe canapea – părea să fie mama lui; apoi greutatea doamnei Henderson apăsă canapeaua. Vorbeau și mai încet acum, însă erau doar la câțiva centimetri de urechea lui, așa că nu avea cum să nu le audă.

– M-am gândit că poate aș putea să-l conving să o lase să rămână – în sat, bineînțeles, nu aici –, cel puțin până se naște copilul...

– Dar el nu vrea să aibă urme ale fărâdelegii prin preajmă, nu?

Canapeaua scârțâi când una dintre femei se foi.

– Ce vreți să spun, doamnă Henderson? Nu-l pot vorbi de rău pe soțul meu.

– Nu, bineînțeles că nu, zise doamna Henderson, reușind să pară înțelegătoare, dar, în același timp, sarcastică. Nu ați avea unde să mergeți?

– Cum aș putea să-l las pe fiul meu?

– Vă temeți pentru siguranța lui, atunci?

Mama râse din nou, dar sunetul i se păru straniu băiatului.

– Mă tem pentru *viața* lui, doamnă Henderson.

Băiatul se chirci în ascunzătoarea lui, atent să nu deranjeze rândurile de soldați de la picioarele lui.

– Doamne, Dumnezeu! Vreți să spuneți că...?

– Dacă îl las cu soțul meu, el îl va modela după chipul și asemănarea lui. Așa că, acum, cât pot, intervin. Influența mea de mamă e poate singurul lucru care stă în fața dezvoltării naturii violente și în el.

Naturii violente? Oare mama credea că și el era predestinat să ajungă ca tata? Oamenii păreau să fie foarte încântați să-i spună cât de mult semăna cu el. La înfățișare, cu siguranță – era destul de înalt pentru vârsta lui și avea părul negru, nu blond ca al mamei. Domnul Cummings insistă că de aici îi venea și felul isteț de a fi. Latina și algebra nu necesitau mare efort. „Dar dacă...” Băiatul privi în direcția soldatului pe care îl ținea încă strâns în mână. „Dar dacă nu moștenise doar atât?”

– Când o să fie trimis la școală, însă, continuă mama, o să plec. O vizită la sora mea – o vacanță extinsă – să spunem.

Nu o auzise niciodată pe mama folosind acel ton. Sugera mai mult decât furie, mai mult decât încăpățănare.

– Oh, milady... Doamna Henderson scoase un sunet nemulțumit. Dar între timp...?

Mama se ridică și porni către ușă, deschizând-o larg. Un curent năvăli în cameră ridicând praful de la picioarele lui. Îi venea să strănute, ceva îl gâdila puternic în nări, dar se pișcă de vârful nasului pentru a se abține.

– A fost drăguț din partea dumneavoastră să veniți, doamnă Henderson.

Canapeaua protestă încă o dată când soția vicarului se ridică, iar el îi auzi rochia foșnind când făcu o reverență.

– Vă stau la dispoziție, Excelență.

Plecară, iar băiatul rămase din nou singur în liniștea prafului care îl înconjura. Degetul lui mare freca figurina pe care o ținea, ca și cum era un fel de talisman. Când ceilalți băieți o necăjiseră pe micuța Molly Keating pentru pistruii ei, domnul Cummings îi spusese că era datoria unui gentleman să protejeze o lady. Cât de mult își dorea să fi fost un căpitan pirat! Ce nu ar fi făcut pentru a o ști pe mama lui în siguranță! Ar fi dus-o departe, peste șapte mări și țări, undeva, unde tatăl lui nu ar fi putut să-i mai facă rău. Din păcate, nu avea nici corabie, nici tun, nici măcar un hanger. Împinse nervos coșul de cusut, care plonjă în soldații aflați de-a lungul malului, distrugându-le șirul.

Ea putea să plece când pleca și el, spusese. Dar el avea să meargă la școală abia peste doi ani și ceva. Lucruri teribile se puteau întâmpla în acea perioadă. Ce bine ar fi fost să poată pleca *atunci*. Cercetă atent fața pictată a piratului. Tatei îi plăcea să spună că fiecare negustor din Bristol avea inimă de pirat. Iar ei aveau corăbii, și băiatul știa asta. Le și văzuse o dată când mama îl dusesse în port, la o plimbare. Dacă erau pirăți atât de aproape de Bristol, el putea să fugă și să li se alăture. Presupunea însă că mama avea să se îngrijoreze în privința lui, avea să se preocupe de ceea ce avea să devină. Mamele se îngrijorau, știa și asta. Dar avea să-l ierte, căci așa urma să poată pleca din acest loc. Dar departe de îndrumarea blândă a mamei risca să devină mai mult ca tatăl lui. Dar ce putea să facă? Avea de ales?

Cu umerii împovărați, simțind greutatea deciziei pe care o luase, băiatul începu să-și adune soldații. Poate că tatăl lui avusese dreptate, căci dintr-odată se simțea mult prea mare pentru astfel de jocuri copilărești. Cel puțin, urma să încerce să se comporte ca un adult suficient de mult pentru a nu tânji după ziua în care putea să se întoarcă acasă.

Capitolul 1

Bath, mai 1797

În ciuda darului de a țese povești și de a construi castele în nori, Charlotte Blakemore nu-și imaginase niciodată că răposatul ei soț avea să-i lase o avere.

Și destul de curând, deveni evident că nici fiul ei vitreg nu se așteptase la așa ceva.

Robert, noul duce de Langerton, păși înainte și trase cu forță testamentul din mâinile avocatului care purta ochelari, ca și cum suspecta că omul inventase cele spuse. Nici unul dintre ei nu zise însă nimic.

– *Vraiment?* chițcăi Charlotte, nevenindu-i să creadă.

– Da, foarte adevărat, spuse Langerton, lăsând pergamentul în jos și uitându-se fix la ea.

Nu era ca și cum Langerton nu primise nimic. În calitate de moștenitor al ducatului, cu toate proprietățile și cu venitul considerabil aferent, Langerton era acum unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia. Cu toate acestea, era destul de clar că era nemulțumit că averea privată a tatălui, destul de substanțială – tot ceea ce nu era cuprins în moștenire sau promis în alt fel – urma să fie împărțită între el, surorile lui și Charlotte. Și nu în mod egal. Charlotte urma să primească jumătate.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, Langerton îi înmână avocatului documentul și se întoarse la scaunul lui. O rază slabă a soarelui de dimineață reuși să se strecoare printre draperiile întunecate care acopereau fereastra bibliotecii, desenându-i suvițe argintii în părul negru. Deși nu avea încă patruzeci de ani, povara ultimelor săptămâni, începând cu nemulțumirea foarte evidentă față de cea de-a doua soție a tatălui său, îl îmbătrânise.

Restul testamentului – daruri pentru servitori, diverse obiecte personale pentru cei care aveau să le prețuiască – nu suscită comentarii. Charlotte abia dacă auzi ceva. Langerton era așezat neclintit lângă ea, fără îndoială imaginându-și că ea deja își calcula dobânda moștenirii pe care tocmai o primise. Gândurile care îi zburau prin minte semănau, de fapt, cu o incoerentă rugăciune de mulțumire. Îi mulțumea lui Dumnezeu că nu trebuia să se întoarcă la mătușa ei. Și asta nu pentru că sora tatălui ei, baroneasa Penhurst, fusese tocmai crudă. Dar nici o persoană care o cunoștea pe acea femeie nu putea să spună că era bună. Nu de puține ori, Charlotte o auzise declarând că era destul de rău că James trebuise să-și facă de cap cu o franțuzoaică. De ce trebuia să mai suporte și ea bagajul greșelilor lui?

„Fiica naturală a contelui de Belmont“, așa îi spuneau oamenii când voiau să fie politicoși, ceea ce se întâmpla destul de rar.

– Asta e cu mult mai mult decât ai fi primit ca urmare a drepturilor de văduvă, îi zise Langerton, vocea lui trezind-o din reverie.

Avocatul tocmai băga hârtiile în geanta uzată de piele.

– Cred că ești încântată, continuă Langerton.

Charlotte își îndreptă spatele.

– Moartea tatălui tău nu mi-a adus nici o încântare, Robert.

Buzele bărbatului se strâmbară. Oare chiar se aștepta ca ea să i se adreseze cu „Excelență“?

– Curând o să spui că erai îndrăgostită nebunește de el.

George Blakemore, al cincilea duce de Langerton, fusese blând și atent cu ea, iar Charlotte ar fi răspuns cinstit că da. Îl iubise, așa cum cineva iubește un bărbat cu figură de bunic – dat fiind că ea avea doar douăzeci și patru de ani, iar el trecuse de șaptezeci când o ceruse de nevastă. Nimeni nu fusese mai surprins de oferta lui decât Charlotte, nici măcar mătușa ei, care făcuse tot posibilul pentru a-l convinge pe vechiul ei prieten să renunțe la acest gest nebunesc – de fapt, unul de bunătate, îi mărturisise el lui Charlotte când erau singuri.

„Lady Penhurst a fost mereu un adevărat dragon“, îi mărturisise George râzând. „N-ai de ce să fii forțată să trăiești sub călcâiul ei pentru totdeauna, Lottie“, continuase el.

Nimeni nu negociase termenii căsătoriei în numele ei. Mătușa Penhurst refuzase să participe la ceremonie. Poate că nu fuseseră

cele mai bune auspicii pentru viața de proaspăt căsătoriți, însă fericirea conjugală fusese dincolo de așteptările lui Charlotte. Pentru ea fusese suficient că schimbul de jurăminte din Bath Abbey, la doar câteva zile după Paște, îi adusese șase săptămâni de ceea ce semănase cel mai mult cu pacea din tot ce trăise vreodată. Cele șase săptămâni fuseseră distruse de infarctul lui. Nu era primul pe care îl suferise. Din păcate, avea să fie ultimul.

– Unde o să te duci? întrebă Robert, așezându-se în locul avocatului, în spatele biroului, odată cu plecarea acestuia.

– La Londra, zise ea pe un ton obosit. Testamentul tatălui tău...

– Reședința Blakemore este a ducelui de Langerton, începu el, reșezând în timp ce vorbea mai multe obiecte pe birou – călimara cu cerneală, un prespapier, sigiliul tatălui său –, cu o mână posesivă. Iar eu nu intenționez s-o împart cu fata vânătoare de avere a unei târfe franțuzoaice.

Charlotte avusese ani buni de practică cu astfel de remarci, așa că învățase să ascundă ceea ce simțea – teama, disperarea, chiar și bucuria. Deși picioarele o îndemnau să fugă din acea încăpere, departe de rânetul fiului ei vitreg, refuză să îi ofere această satisfacție.

– Din fericire pentru tine, nici nu trebuie. Tatăl tău a specificat că acea casă este a mea.

– Cel mult te poți bucura *toată viața* de dobânda care vine odată cu acea proprietate, o corectă el, încrucișându-și mâinile la spate și măsurând-o din cap până în picioare. Dar dacă aș fi în locul tău, n-aș pune cine știe ce bază în promisiunile aceluia pergament.

Stăpânirea de sine greu câștigată o părăsi.

– Adică intenționezi să... să...?

Așa cum i se întâmpla uneori când era stresată, toate cuvintele englezești îi zburară din cap, rămânând doar cele franțuzești, iar pe acelea nu avea de gând să le rostească din nou în fața lui.

– Să îndrept greșelile tatălui meu? zise Robert batjocoritor. Bineînțeles că voi face tot posibilul! Nu există urmă de îndoială că tata cu siguranță nu era în toate mințile când s-a căsătorit cu tine. Ca să nu mai zic de starea lui mintală când a rescris testamentul.

– Cum poți fi atât de... *crud*? întrebă ea suspinând.

– Față de tine? Nimic nu mi se pare mai ușor, doamnă, zise el, făcând ultimul cuvânt să sune a insultă.

– Față de tatăl tău, îl corectă ea. Față de memoria unui om generos și decent. Ai fi în stare să spui că e nebun doar pentru a-ți servi scopurile egoiste?

El flutură disprețuitor din mână.

– Răul este deja făcut. De când a avut loc căsătoria voastră grăbită, toată lumea, de peste tot, îl considera un bătrân nebun. Toată lumea șușotește despre asta în toate saloanele din Mayfair, cuvintele astea sunt aruncate mai ceva ca zarurile în tripou. Cât de mult trebuie să fi complotat și plănuit ca să faci posibilă această căsătorie, zise el, scuturând din cap, ca și cum era fără să vrea impresionat. Dar lumea știe că totul a fost o farsă, Charlotte.

– O farsă? Cum îndrăznești să sugerezi...?

– Eu nu *sugerez* nimic. Ai convins un bătrân senil să-și semneze numele într-un registru la biserică. Poți să dovedești că știi ce făcea? Nu, zise el, fără a-i da șansa să răspundă. Pentru că nu știa! Apoi, l-ai convins să lase o sumă enormă de bani unei persoane despre care credea că îi este soție, continuă el. Dar având în vedere starea lui mintală, căsătoria voastră a fost invalidă de la început. Acum, eu trebuie să reinstaurez ordinea naturală a lucrurilor.

„Ordinea naturală a lucrurilor“, gândi ea. Adică, ducii dușmănoși și baronele rău intenționate deasupra, iar femeile precum Charlotte la fundul acestei lumi.

– Ce plan ai țesut doar pentru a umili familia și pentru a dezonora memoria tatălui tău, zise ea, ridicând bărbia și pornind spre ieșirea din cameră.

În ciuda acuzațiilor lui Robert, *era* ducesă. În pragul ușii se opri.

– O să mă rog ca timpul să-ți domolească durerea suficient de mult încât să te faci să vezi cât de prostesc este acest drum.

Păși către ea, doar la o întindere de braț distanță, și o privi cu ochii mijiiți. Ea simți fiori pe șira spinării. Oare intenționa să-i facă rău – și-l putea imagina mânjindu-și mâinile așa? Oare ar trebui să cheme un servitor? Sau poate majordomul? Oare ei ar îndrăzni să acționeze împotriva ducelui de Langerton dacă ar fi fost cazul?

În cele din urmă, el doar așteptă suficient de mult pentru a o forța să-și arate nervozitatea. Charlotte chicoti și când încercă să înăbușe sunetul, un zâmbet de mulțumire apăru pe buzele lui când îi trânti ușa bibliotecii în față. Atunci și doar atunci, Charlotte își permisesese să fugă – pe coridor, sus pe scări, până în camera ei.

– A fost atât de rău precum vă așteptați, doamnă? o întrebă camerista, Jane, din garderobă.

– Mai rău, recunosc Charlotte, care porni cu pași mărunți către fereastră, uitându-se în jos către grădină.

Cu nici două săptămâni în urmă, ea și soțul ei se așezaseră pe aceea bancă și admiraseră florile de primăvară. Acum, începuseră să pălească.

– Nu-mi spuneți că Excelența Sa nu v-a lăsat nimic!

– Din contră, Jane, cred că așa ar fi fost bine. În loc de asta, mi-a lăsat atât de mult, încât a trezit dorința de răzbunare a fiului său. Are de gând să-mi împiedice orice pretenție la moștenire prin contestarea testamentului... prin contestarea validității căsătoriei mele..., zise ea, iar ochii îi zburară către patul frumos făcut din mijlocul camerei.

Priveliștea o făcu să își aducă aminte de noaptea nunții, când soțul ei rămăsese lângă ea în pragul camerei, îi cuprinsese blând mâna și îi spusese că nu are nici un motiv de teamă.

„Nu o să-ți deranjez somnul, Lottie, draga mea“, îi spusese el. Și se ținuse de cuvânt. În acea seară și în cele care urmaseră.

Iar ea nu fusese tocmai tristă că el nu intenționa să-i împartă patul. Cu siguranță, nimic din ceea ce-i povestise mătușa ei nu o făcuse dornică să aștepte cu bucurie lucrurile care se întâmplau între un soț și soția lui. Iar răposatul duce fusese și un om bătrân, în nici un caz fantezia vreunei tinere. Nu că și-ar fi permis vreodată *astfel* de fantezii.

Cu toate acestea, simțise ceva – ceva ce nu putea fi definit, nici în franceză, nici în engleză – când el îi sărutase încheieturile degetelor cu buzele lui uscate, spunându-i noapte bună înainte de a se retrage în camerele sale. Întotdeauna se simțise teribil de singură, mai ales noaptea, când toată casa era tăcută, dar mintea ei refuza să doarmă.

Își permisese să-și imagineze că poate viața de soție avea să fie diferită.

Intrând încet și cu pas ușor din direcția garderobei, Jane văzuse probabil încotro se uita Charlotte.

– Oh, zise ea, ca și cum i-ar fi știut gândurile.

Jane știa cum se petrecuseră lucrurile între stăpâna ei și soțul acesteia, bineînțeles. Astfel de situații nu puteau fi ascunse față de servitorii personali. Oare câți alții bănuiau adevărul? Oare Robert

putea să folosească asta drept dovadă împotriva ei? *Mintea* ducele lui fusese limpede, însă nimic din căsnicia lor *nu* se întâmplase așa cum trebuia.

— N-o să faci cu dumneavoastră așa cum au făcut cu Lady Cleaves, nu? întrebă Jane.

Fără să vrea, Charlotte înfipse degetele în pervazul ferestrei, simțind nevoia de a se ține de ceva. Uitase cu totul de povestea cu Cleaves, deși fusese pe buzele tuturor doar cu un an în urmă. Lordul Cleaves o acuzase pe soția lui de infidelitate și anunțase public intenția de a divorța de ea. Lady Cleaves îl contracara printr-o petiție pentru anularea căsătoriei pe motivul impotenței soțului ei, pretinzând că mariajul lor nu fusese consumat în cei patru ani de când erau împreună. Detaliile deloc plăcute ale acestei povești fuseseră publicate în ziare și toată lumea bună se amuzase pe seama lor, chiar fără pic de perdea. Mătușa Penhurst se distrase de minune pe seama poveștilor cu Lord Cleaves și încercările lui eșuate de a-și demonstra bărbăția în fața judecătorilor. Între timp, Lady Cleaves fusese forțată să se supună unor examinări fizice de către două moașe ca să dovedească că era... Care fusese termenul legal fluturat peste tot? Ah, da: *virgo intacta*. Atunci, Charlotte nu înțelesese prea bine ce însemna.

Acum însă, știa prea bine.

Simți o toropeală, de la piept în sus, trecându-i peste obraji și oprindu-se în vârfurile urechilor, lăsându-i însă degetele reci ca gheața. Lumea putea să râdă de ea dacă asta voia. Era pe jumătate franțuzoaică, era fiica unei femei de moravuri ușoare. Era obișnuită să fie batjocorită și să-i fie pusă la îndoială onoarea. Nu-i pășase niciodată de părerea lumii și știa prea bine că nu făcuse nimic să merite oprobiul. Dar nu putea să suporte gândul că cineva ar putea să râdă de un bărbat care fusese atât de bun și blând.

În timp ce rămăsese cu privirea fixată spre peisajul verde de jos, ochii ei observară o mișcare la capătul grădinii. Cineva în haine negre, greu de definit, care nu putea fi calificat cu siguranță drept servitor sau gentleman, stătea aproape ascuns de un stâlp de piatră de la colțul gardului. Era așezat perfect pentru a vedea casa și grajdurile. Un hoț? Dar era ziua mare.

— E un bărbat, încep ea, întorcându-se de la fereastră și făcând un semn în spatele ei.

Jane încuviință nerăbdătoare și veni lângă ea.

– Acum, iată și răspunsul, doamnă. Un bărbat. Trebuie să fie vre-un tânăr care să vă fi plăcut, odinioară. Cineva cu care v-ar plăcea să... Adică, sunteți văduvă, dar în suflet sunteți încă o mireasă, iar o mireasă are dreptul să fie nerăbdătoare să... cred că înțelegeți la ce mă refer. Nimeni n-ar trebui să știe.

Charlotte rămase cu gura căscată pe măsură ce înțelese la ce se referea servitoare.

– Jane! Chicoti agitată din nou – la naiba! Apoi se uită către covor și zise pe un ton care spera să fie dojenitor: Cu siguranță nu sugerezi ca eu... să mă las cuprinsă de...?

– Eu? Dumneavoastră ați zis de un bărbat, spuse Jane, grăbindu-se să se apere.

– Da. Un bărbat. E afară, fix în fața porții de la grădină. Tânăra făcu semn cu capul către fereastră, incapabilă să ridice ochii. Mă întreb ce caută acolo.

Jane se grăbi să traverseze camera pentru a privi afară, apoi scutură din cap.

– Nu e nici un suflet, doamnă. Probabil a plecat.

Charlotte privi din nou, dar Crescent Lane era pustie, așa cum spusese Jane. Cercetă fiecare colțișor pe care îl putea vedea înainte de a se desprinde de fereastră și a se întoarce în cameră. Ce prostie! Amenințarea lui Robert o făcuse să fie neliniștită, asta era tot. Nu avea de ce să se teamă de un biet om care probabil ieșise la o plimbare de după-amiază. Probabil era noul iubit al servitoarei de la bucătărie.

– Mergem la Londra, Jane, anunță ea, îndreptându-și umerii.

Ducesele nu stăteau cocoșate și nici nu chicoteau.

– Doamnă? întrebă Jane și țâșni de lângă fereastră, uitându-se la ea din cap până în picioare. Acum?

– Acum.

Din fericire, cufărul ei era pregătit. Venise aici doar cu câteva rochii, iar acelea fuseseră înlocuite prea repede de o nouă garderobă – cea de doliu, în loc de rochiile superbe de primăvară pe care soțul ei o rugase să le cumpere. Rochiile vechi fuseseră deja împachetate. Jane așeză într-o geantă câteva lucruri indispensabile pentru călătorie, alături de o rochie neagră, aproape identică cu cea pe care Charlotte o purta. Destul de repede și o a doua geantă era pregătită cu lucruri

similare pentru Jane, lucruri de care aveau să aibă nevoie pentru o noapte – sau poate două –, dat fiind cum arăta cerul.

Charlotte adăugă în prima geantă încă un obiect: un volum vechi, uzat, de poezie franceză care aparținuse mamei. Legătura pe care o simțea cu acest volum era foarte puternică, fiind de neprețuit pentru ea. Această stare era dublată de interesul mai practic că ascunsese bancnote în interiorul paginilor. Bani împrăștiați printre paginile subțiri ale cărții, puținele bancnote care îi fuseseră date în ziua nunții ei. În urmă cu șase săptămâni i se păruse o sumă exorbitantă. Acum însă, dacă Langerton obținea ce voia, acești bani erau ultima barieră între ea și întoarcerea umilitoare la casa mătușii Penhurst.

Asta dacă femeia ar fi fost dispusă să o primească pe Charlotte înapoi.

Când valetul veni pentru a căra cufărul la parter, Charlotte își așează boneta pe cap, coborî vâlul negru din dantelă peste față și ieși din casă. Jane era în urma ei cu câte o geantă în fiecare mână.

Când vizitiul opri trăsura pentru a schimba caii la un han aflat la est de Chippenham, vremea se schimbase complet, dimineța senină transformându-se în ploaie. Curtea hanului se umplu de noroi pe măsură ce călătorii se grăbeau să plece înainte ca vremea să se strice și mai mult sau zăboveau cu speranța că se va îmbunătăți din nou.

Charlotte și Jane își croiră drum către ușa hanului și fură invitate să aștepte într-un salon privat. De la fereastră, Charlotte privi oamenii de afară care țâșneau printre trăsuri, cu fețele ascunse de umbrele sau de borul pălăriilor, livrelele mai colorate ale servitorilor contrastând puternic cu cele de călătorie, terne și practice. Toți erau nerăbdători să ajungă la destinație.

Toții cu excepția lui Charlotte, care nu aparținuse vreodată de un loc.

Sub streșina de la grajduri, un bărbat ieșea în evidență, căci nu se grăbea să fugă din calea vremii capricioase, ci se uita atent către ferestrele hanului. Un bărbat îmbrăcat în negru, în haine greu de descifrat. În ciuda distanței dintre ei și a picăturilor de ploaie care loveau fereastra, era sigură că era același bărbat care fusese în fața grădinii, de dimineată.

Iar el o privea cum îl privește. Cu inima cât un purice, se forță să-și elibereze degetele încleștate, care țineau strâns draperia.

Materialul reveni la loc, lăsând doar un pătrat de pânză acolo unde fusese reflexia feței sale.

Se simți cuprinsă de o suspiciune teribilă. Oare fiul ei vitreg ordonase să fie supravegheată? Începu să tremure așa cum nu-și permisesese să o facă când ochii lui reci o analizaseră din cap până în picioare în bibliotecă. Robert nu avea să se oprească de la nimic pentru a se asigura că ea nu-și primește moștenirea. Orice informații pe care acest străin urma să le culeagă puteau să fie cu ușurință răstălmăcite în dovezi ale caracterului ei urât, dovadă că nu era genul de femeie cu care un duce să se căsătorească. Cu siguranță, nu un duce care era în toate mințile.

Nu. *Imposibil*. Robert nu era genul de om care să angajeze spi-
oni. Mătușa Penhurst avusese dreptate. Trebuia să-și potolească
imaginația. Dar dacă nu-și imagina?

Neliniștită, se opri cu privirea asupra lui Jane, care turna ceai la o
masă din apropierea șemineului, îmbrăcată într-una dintre rochiile
mai bune la care Charlotte renunțase pentru a purta veșmintele de
doliu. Jane semăna atât de mult la trup cu Charlotte, că materialul
nu avusese nevoie de modificări.

– O să mă bucur când ajungem la Londra, Excelență, spuse Jane în
timp ce Charlotte luă cana de ceai aburindă din mâinile ei, lingurița
zângănind pe farfurioară. Dumnezeuule, doamnă! Arătați de parcă ați
văzut o fantomă.

– Nu. Charlotte prinse lingurița de ceai cu degetul lângă porțelanul
fin. Nu o fantomă. Era sigură că ceea ce văzuse era real. Ai vreun iubit
în oraș, Jane?

– Nu, doamnă, zise fata scuturând din cap cu hotărâre, deși ro-
șeața îi cuprinse obraji. Nu chiar.

– Familie, atunci?

De această dată, încuviință.

– Sora mea. E căsătorită cu un măcelar în Clerkenwell.

„Nu e ca și cum o trimit pe fată în abis”, încercă Charlotte să
se convingă.

Jane era dornică să se întoarcă acasă. Charlotte, pe de altă parte,
nu avea o casă la care să se întoarcă. Se opri și analiză atent reflec-
ția lor în oglinda de deasupra șemineului. Jane era mai drăguță de-
cât ea, cu obraji plini și nasul obraznic. Vălul avea să ascundă acele

trăsături, iar părul de sub bonetă era aproape negru și ar fi putut să fie al lui Charlotte, dacă nu ar fi fost ondulat.

– Jane, vreau să schimb rochia cu mine.

– Doamnă? întrebă ea, ridicând din sprâncenele negre.

– Vreau să continui să te duci la Londra, singură. O să ne schimbăm hainele înainte de a ne întoarce la trăsură, ca oricine ne-a văzut să creadă că eu sunt tu și că tu ești eu. Înainte ca trăsura să plece, eu o să mă strecur afară și o să dispar.

Jane se holbă, uimită.

– De ce ați face una ca asta, Excelență?

– Pentru că vreau să...

Răspunsul era simplu, cu adevărat simplu.

Era ceea ce își dorise mereu, într-un fel sau altul. Charlotte se simțise de multe ori singură, dar nu fusese lăsată singură niciodată. Ideea de a fi văduvă, în ciuda tuturor supărărilor, venea cu promisiunea independenței. Langerton, și orice ticăloșie pe care i-o pregătea, amenința să-i ia până și asta. Contestarea testamentului, defăimări scandaloase care să o copleșească, ochi care să o urmărească de la fiecare fereastră? Avea să fie ca un pește în acvariu.

– Vreau să dispar din ochii societății pentru ceva timp. Aș vrea să am timp ca să... să jelesc. Și să sper în acest timp că noul duce o să-și vină în fire.

– Dar unde o să vă duceți?

– Nu știu.

„În nord – poate o căsuță în Lake District? Sau poate la sud, înapoi în Franța?” Posibilitățile erau limitate doar de numărul bancnotelor pe care le avea ascunse.

– Chiar de-aș ști, nu ți-aș spune, continuă ea, însă văzând privirea jignită a lui Jane îi explică: Astfel, dacă cineva te întreabă unde m-am dus, poți spune cu toată sinceritatea că n-ai nici cea mai mică idee.

Jane ridică din umeri și începu să-și desfacă rochia.

– Dacă așa doriți, doamnă, spuse ea pe un ton care sugera clar că bănuia că Charlotte o luase razna.

Când hangiul anunță că trăsura lor era gata, două femei plecară așa cum veniseră: una în negru, atrăgând priviri furișe de simpatie, chiar dacă expresia îi era ascunsă sub vălul negru; și o alta, o servitoare, la fel de invizibilă pentru ochii celorlalți trecători, cărând două genți mici. În interiorul trăsurii, Charlotte se chinui să audă

dincolo de răpăitul ploii în tavan pașii vizitiului care avea să urce și apoi zgomotul biciului. La scurt timp, o strânse ușor de mână pe Jane semnalându-i că avea să plece. Își luă geanta și se strecură prin ușa opusă, în momentul în care trăsura porni, intenționând să dispară în agitația anonimă a grădinii hanului.

Aproape în același moment, plecară încă două trăsuri, apărură un călăreț singuratic, și totul fu cuprins de haos, însă după ce cercetă împrejurimile nu văzu nici urmă de bărbatul cu haine negre. Cu siguranță, căzuse în capcana înșelăciunii lor și urmărise trăsura. Acum trebuia doar să se urce în următoarea diligență, indiferent unde ducea aceasta. Orice direcție era de preferat, însă nu cea în care se credea că plecase ducesa de Langerton.

Cu degete tremurânde, trase gluga pelerinei lui Jane peste creștet, apoi băgă mâna în geantă, în căutarea volumului și, implicit, a banilor. Nu întâlni nimic în afară de material. Căută în profunzime, ajungând să vâre mâna până la cot în conținutul genții înainte de a o deschide larg și de a se uita pentru a se confrunta cu adevărul pe care vârful degetelor ei i-l spusese deja. Nu era nici o carte, nici un material negru. Doar cea de a doua și a treia ei rochie bună și lenjeria lui Jane. În graba ei de a evada din trăsura luase geanta greșită.

Pe măsură ce pipăia nebunește în căutarea săculețului ei, își aminti că i-l pusese lui Jane la încheietură pentru a-i completa ținuta. Nu avea nici un ban cu care să-și poată continua călătoria către o nouă viață. Nu avea bani pentru a plăti taxa la diligență, nici măcar bani pentru cină la han.

Simțindu-se din ce în ce mai udă și începând să-i fie și din ce în ce mai frig, se împletici orbește înapoi în direcția hanului. Trebuia să mai fie o modalitate de a continua, trebuia să fie o cale, dacă stătea un pic să se gândească și...

Văzu geanta zburând și auzi cusătura rochiei rupându-se înainte de a simți o mână pe braț, trăgând-o către adăpost. Trăsura de poștă trecu în viteză prin locul în care ea stătuse doar cu câteva secunde înainte, împrôșcând-o cu noroi și cu blestemele vizitiului.

– Atenție! strigă cineva de la spatele trăsurii, și la fel de repede cum apăruse pericolul, așa și dispăru.

– Ați pățit ceva? întrebă o voce de bărbat pe ton jos și atât de aproape...

Charlotte își dădu seama că peretele spre care fusese aruncată era, de fapt, pieptul unui bărbat și că bubuiturile din urechile ei erau de fapt bătăile inimii lui. Deși își simțea genunchii moi din cauza șocului, se forță să se îndrepte și să se depărteze de el, hotărâtă să nu atragă și mai mult atenția asupra ei.

— Nu, spuse ea, sau cel puțin asta intenționase, căci cuvintele se ondulară pe buze și îi ieși un „Non” franțuzesc.

În aceste zile de revoluție și război, majoritatea oamenilor păreau să fie alarmați, chiar dezgustați de moștenirea ei franțuzească, dar cel puțin o dată, cu prilejul vreunei ocazii memorabile, moștenirea ei franțuzească fusese scuza unei familiarități nedorite. Oare mâna puternică ce îi cuprindea cotul avea să o slăbească sau avea să strângă mai tare? Străinul nu făcu nici una, nici alta.

— *Vous êtes français*, zise el.

„Sunteți franțuzoaică”, repetă ea în gând. Nu era o întrebare.

Ceva la accentul lui o zăpăci. Nu vorbea franceza ca un englez — cel puțin, nu ca un gentleman englez, unul care învățase franceza din copilărie, petrecuse timp prin Paris în Marele Tur și obișnuia să arunce câte o frază romantică sau două în urechile nepricepute și neprevăzătoare ale fetelor.

Însă nici a francez nu suna.

Adună suficientă forță cât să se îndepărteze cu un pas, să se desprindă de atingerea lui pentru a-l privi, în timp ce se gândea ce să-i răspundă. Dacă își imaginase că vocea lui o tulburase, nu era pregătită deloc pentru ochii lui, care erau calzi, de un albastru primitiv, precum cerul în mijloc de vară, uimitori pe chipul puternic bronzat. Probabil își pierduse pălăria în timp ce încercase să o salveze, căci ploaia aluneca peste buclele negre lipite de frunte, curgându-i pe obraji și pe maxilarul puternic.

Hainele nu-i dezvăluiau statutul: erau simple, bine croite, dar nu elegante — chiar și stropite cu noroi. Nimeni nu l-ar fi confundat cu un bărbat la modă. Poate era neguțător. Asta putea să explice cu ușurință de ce avea la îndemână câteva cuvinte în franceză. Era însă foarte lat în spate și bronzat ca un fermier.

*Zut alors!*¹ Oare devenise și ea la fel de snoabă ca Robert? Ce importanță aveau hainele unui om când tocmai o salvase din ghearele

¹ La naiba! — în limba franceză, în original

unei morți aproape sigure, sub copitele acelor cai? Nu conta nici cât de albaștri avea ochii sau cât de lați umerii. Deși acei umeri și acele brațe puternice avuseseră rolul lor. Cât despre ochi... În timp ce ea îl privea, o umbră trecu peste ei, iar ea se găsi pentru a doua oară în acea zi studiată cu un soi de curiozitate încruntată.

Scoțându-și una dintre mănuși, el ridică mâna și îi șterse cu degetul mare o pată de noroi de sub ochi. Sub atingerea lui surprinzător de caldă, pielea ei părea înghețată. Se cutremură și își feri privirea de el, uitându-se către hainele ei, descoperind că atât rochia, cât și pelevina lui Jane erau distruse. Deși starea hainelor trebuia să fie ultima ei preocupare, se trezi cu lacrimi în ochi. Șoc. Își îndreptă umerii și își ridică bărbia.

– Ar trebui să vă mulțumesc că mi-ați salvat viața, zise ea, folosindu-se de toate trucurile pe care le învățase pentru a vorbi perfect englezește... însă eșuă lamentabil.

Cu toate acestea, el o complimentă răspunzându-i în aceeași limbă:

– Pur și simplu, am fost la locul potrivit, în momentul potrivit. Pot să vă mai ajut cu ceva, domnișoară...?

Ezitatea de la finalul întrebării impunea un răspuns.

– Lottie Blake... începu ea fără să gândească.

Voia să spună Blakemore, ca și cum își permitea să mărturisească oricui numele ei adevărat. Dar nu mai conta, căci înainte ca ea să apuce să termine, el ridică din sprâncene.

– Lottie? întrebă el dezaprobator. *Charlotte*, cu siguranță.

Nu-i plăcuse niciodată porecla ei. Mătușa i-o pusese, dat fiind că nu-i plăcea cum sună *Charlotte* și cât de franțuzește. Înainte de asta, *Charlotte* nu-și putea aminti să fi fost strigată în vreun anume fel. Se simțea tare ciudat, dar și tare bine să-și audă numele acum, fie și de pe buzele unui străin.

– Da. *Charlotte*, zise ea. *Charlotte Blake*.

Era un alias confortabil, cu siguranță mai potrivit decât fusese „Excelența Sa, ducesa de Langerton“. În ciuda tremurărilor pe care le simțea încă în picioare, reuși să facă o reverență.

– Încântată să vă cunosc, domnule.

– Plăcerea este de partea mea, domnișoară Blake, zise el la rândul-i, făcând o plecăciune. *Edward Cary*, la dispoziția dumneavoastră.

Capitolul 2

Poate dacă nu ar fi fost atât de nesăbuit încât să o atingă, Edward ar fi avut timp să-și ia pălăria din nămol și să plece. Dunga de noroi de pe obrazul ei palid îi distrăsese atenția, iar răceala pielii ei îi spunea că avea de-a face cu o ființă care avea nevoie să fie ajutată.

– Permiteți-mi să vă conduc la restul grupului cu care călătoriți, spuse el, aplecându-se să-i ridice geanta improșcată cu o porție zdravă de noroi din Wiltshire.

Intenționa să spună câteva vorbe persoanei sau persoanelor care lăsaseră o femeie să răătăcească singură, fără escortă, în curtea agitată a unui han într-o după-amiază rece și gri.

– Vă mulțumesc, domnule Cary. Dar nu e necesar, zise ea, întinzându-se după geanta ei, fără a avea intenția de a-l lua de braț. Călătoresc singură.

Singură? Ridică bărbia ca și cum afirmația îl lovise în moalele capului, făcând ca mai multe picături de ploaie să-și croiască drum acolo unde cu siguranță nu erau bine-venite. Câteva picături alunecară nestingherite pe sub gulerul ridicat al mantalei pe care o purta, alunecându-i pe gât și scurgându-i-se pe șira spinării.

Cam atât despre renumitele frumuseți ale Angliei pe timp de primăvară. În douăzeci de ani uitase cum frigul blestemat se cuibărea în oase. Sau, poate că, atunci când îl simțise ultima dată, oasele lui fuseseră pregătite pentru așa ceva. Fără îndoială trebuia să se pregătească să audă de multe ori afirmația superficială că timpul petrecut în Indiile de Vest îi subțiasse sângele, deși bănuia că sângele lui avea aceeași consistență ca atunci când, băiat fiind, plecase din Londra. Își reprimă dorința de a rosti un blestem și se întoarse către han, cu geanta ei încă în mână, ocolind cu atenție o baltă care părea foarte adâncă.

– Domnule, strigă Charlotte Blake în urma lui, aveți gean...

— Haideti! zise el, rostind cuvintele printre dinți, străduindu-se să nu clănțane de frig, astfel că vorbele sunară mai mult ca un mârâit, chiar și pentru el. O să rezolvăm totul.

Ea ezită câteva momente, apoi îl urmă. O auzea mergând în spațele lui, prin fâgașele de noroi, apoi simți cum cineva trage de geantă.

— Domnule Cary, nu vreau să intru, îi spuse Charlotte pe un ton rigid, englezesc, reușind să facă simțit accentul franțuzesc moale.

Dar erau deja în pragul hanului, așa că el intră pentru a se bucura de căldură și de un loc uscat, trăgând-o și pe ea după el când ea refuză să elibereze geanta. Sperase să găsească un salon privat pentru domnișoara Blake, ca ea să își poată aranja hainele, însă fusese forțat de aglomerația din interior, tot felul de călători adunați pentru a se feri din calea ploii, să se mulțumească cu camera comună, agitată și foarte plină. Peretii întunecați erau acoperiți cu picturi ieftine care reprezentau scene încântătoare cu peisaje de la țară, dar care nu semănau deloc cu imaginea dezolantă ce se vedea dincolo de ferestre. Căldura îi îmbia dinspre un șemineu enorm de piatră din apropiere. Lângă șemineu stăteau doi tineri, care, judecând după felul cum arătau, călătoriseră cu o trăsură deschisă. Mici băltoace se formaseră în jurul cizmelor lor și sub un al treilea scaun, unde erau așezate hainele care se scurgeau. Cu o zvâcnire a bărbiei, Edward îi alungă pe cei doi de la masă și o instalează pe Charlotte pe scaunul cel mai apropiat de foc, cu fața către încăpere.

— Cum de ați ajuns să fiți singură, aici, domnișoară Blake? întrebă el, ocupând scaunul din fața ei și așezând geanta la picioarele lui.

— Călătoream cu stăpâna mea, începu ea. Sunt cameristă.

— Oh? întrebă el, deloc convins de ceea ce spunea ea, deși nu știa de unde izvora acest scepticism cu privire la povestea ei. Poate că era vorba de hainele ei neîngrijite, care erau departe de stilul și calitatea celor pe care cameristele, conștiente de modă, le purtau. Poate că era vocea ei, care chiar și acum, când el se gândea la reacția lui, îl lovi cu un gâtuit „oui“

„Doamna“ pe care o servea putea fi oricine, își spuse el, încercând să-și potolească suspiciunile. Domnișoara Blake nu putea fi învinovățită pentru că se angajase la cine știe ce femeiușcă zgârcită, care își dorea să urce pe scara socială și care spera să capete un statut mai înalt având o servitoare franțuzoică adevărată.

– Și cumva v-ați separat? întrebă el.

– Da, când ne întorceam în Londra din Bath, explică ea. Am informat-o pe Excelența Sa că doresc să fiu eliberată din serviciul ei. Când și-a reluat călătoria, cu puțin timp în urmă, a plecat fără mine.

– Poftim?

Exclamația lui făcu să se întoarcă vreo câteva capete din apropierea lor.

Nici o servitoare care era întreagă la cap nu ar fi demisionat în asemenea circumstanțe, ca să fie eliberată și abandonată în ploaie, la un han oarecare. Ceea ce îl făcea să creadă că, de fapt, lucrurile se petrecuseră invers. Încercă să-și imagineze ce ar fi făcut-o pe o doamnă din înalta societate să scape atât de abrupt și brutal de servitoarea ei, ce ar fi împins-o să abandoneze o tânără pe marginea drumului. Insolență? Furt? Sau mai rău?

– Aveți o nouă slujbă care vă așteaptă? întrebă el, încercând să pară vag curios.

– Nu, zise ea, iar cuvântul reverberă prin trupul ei, făcând-o să tremure – nu era sigur dacă din cauza frigului, a șocului sau a furiei.

– Coniac, tună el către servitoarea care se strecura către masa tinerilor alungați mai devreme, ducându-le încă două halbe.

Când femeia se întoarse cu un pahar umplut cu lichidul de culoarea chilimbarului, așezându-l în fața lui, el împinse paharul către Charlotte.

– Beți asta, o îndemnă el.

– Nu, mulțumesc, zise ea, scuturând puternic din cap.

– E pur medicinal. O să alunge tremuratul.

Deși probabil necesitase un efort enorm din partea ei, umerii, mâinile și genunchii încetară să-i mai tremure.

– Vă asigur că sunt bine.

– Așa încăpățânată sunteți mereu?

Ca și cum ar fi vrut să-i demonstreze capacitatea de a se controla, ea ridică mâinile din poală, perfect liniștite, și le așează pe marginea mesei.

– Dacă trebuie să știți, domnule Cary, n-am nici un ban cu care să plătesc.

Nici un ban? Asta doar îi confirma suspiciunile. Cu doar câteva momente în urmă, frigul îl pătrunsese până la oase; acum, sângele îi clocotea. Cineva intenționase să condamne o tânără vulnerabilă

la azilul săracilor. Sau, mai rău, la casa de toleranță. El întinse degetul, făcând paharul să alunece mai aproape de ea.

— E din partea mea.

Buzele ei tresăriră, iar nările îi zvâcniră, dar în cele din urmă, ridică paharul și sorbi atent conținutul.

— *Merci*, spuse ea, apoi îi împinse paharul înapoi, încă plin pe trei sferturi.

El se așteptase să-i vadă ochii umezi sau cel puțin să o audă tușind, însă primi doar un zâmbet strâmb.

— Cred că trebuie să știți că ați fost înșelat. Nici un francez care se respectă nu ar numi această băutură coniac.

— Gusturile englezești au fost amortite de război, fără îndoială, îi răspunse el râzând. Însă măcar v-a adus puțină culoare în obraji.

Intenționase doar să afirme un fapt, nu să flirteze cu ea, însă privirea lui Charlotte se lăsă spre mâinile ei așezate pe masă.

— Ar trebui să plec.

— Unde?

— Nu știu, zise ea împingând scaunul ca și cum ar fi vrut să se ridice. Nu contează.

— Lăsați-mă să vă ajut. Să vă duc unde doriți să ajungeți, sau cel puțin, să vă dau bani pentru a cumpăra bilet de drum, se oferă înainte ca ea să apuce să se ridice și să plece, înainte ca el să aibă cu adevărat timp să se gândească la ce-i spusese.

În cele din urmă, ea ridică ochii și îl privi. Avea fața palidă și ochii mari, de un căprui atât de profund, încât el nu-și putea da seama unde se terminau pupilele și unde începeau irisurile. Doar masa micuță îi despărțea, așa că el își putea vedea chipul reflectat în ochii aceea întunecați, dar nu reuși să deslușească nimic din ceea ce gândea femeia din fața lui. Charlotte scutură din cap.

— De ce ați face una ca asta? Suntem străini. Ar fi cu totul nepotrivit ca eu să călătoresc cu dumneavoastră sau să vă accept banii.

— Sunt plecat de mulți ani din Anglia. Lucrurile cu siguranță s-au schimbat mult în absența mea, dar am fost învățat să cred că este și mai nepotrivit ca un gentleman să lase o doamnă în mijlocul drumului, neajutorată.

— Și de unde știu eu că dumneavoastră *sunteți* un gentleman? Întrebă ea, iar buzele îi zvâcniră în timp ce privirea ei îl studie cu calm, rece, fără ascunzișuri.

Era o întrebare bună, într-adevăr. Modul în care își demonstrase caracterul în ultimii ani nu avea să mai conteze acum, când era din nou în Anglia.

– Nu aveți de unde să știți.

Răspunsul lui o făcu să încuviințeze satisfăcută.

– De cât timp sunteți plecat?

– De douăzeci și doi de ani. Mai toată viața, îi explică el, văzându-i ochii deschizându-se larg, curioși.

– Unde?

Oare își imagina el sau ea ezitase înainte de a-i pune acea simplă întrebare?

– În Indiile de Vest. Unde am lucrat diverse, de la băiat de livrări la funcționar în transporturi și cel mai recent, ca administrator al unei plantații de zahăr, adăugă el, înainte ca ea să întrebe.

– Ca supraveghetor, vreți să spuneți. Un șef al sclavilor. Engleza ei era cu mult mai bună decât îl făcuse să creadă inițial. Cel puțin părea să înțeleagă povara incredibilă pe care acele cuvinte o purtau. Viețile lor sunt chiar atât de rele, pe cât se scrie?

Dezbaterile și discuțiile despre abolirea sclaviei începuseră să circule în saloanele englezești, știa și el asta, dar își imaginase că asta se întâmpla în cercuri strânse, nu în preajma servitorilor.

– Nu știu ce ați citit, domnișoară Blake. Dar marea majoritate trăiesc și mor în condiții cu mult mai îngrozitoare decât, probabil, vă puteți imagina.

Cu siguranță nu se întorsese acasă pentru a apăra sclavia și stilul de viață al proprietarilor de plantații. Ar fi trebuit însă să se distanțeze de implicațiile afirmațiilor lui. Până la urmă, lucrase în majoritatea acelor ani ca să îmbunătățească condițiile sclavilor aflați sub supravegherea lui, făcuse tot ce putuse. Dar nu se întorsese în Anglia pentru a se apăra pe sine.

Tăcerea se așternu peste ei, înghițită de zgomotele încăperii publice.

– Unde mergeți acum? întrebă ea în cele din urmă.

Unul dintre cei doi bărbați de la masa alăturată privi în direcția ei și bolborosi ceva către companionul lui, care întoarse capul. Dintr-odată, Edward realizează că nu hainele ei murdare sau părul răvășit le tot atrăgea atenția, nici măcar accentul ei. Nu, întorseseră capetele ca să se uite la ochii aceia mari și întunecați, la pomeții înalți

și la acele buze pline și voluptuoase. Nu era o frumusețe tipică engleză, poate că nu una la modă atunci în Anglia, și nu era genul de care el să fie în mod obișnuit atras, dar nu putea să nege că era ceva atractiv – într-un mod magnetic și irezistibil – la domnișoara Charlotte Blake. Nici măcar rochia ei veche și care nu-i venea bine deloc nu putea să ascundă asta. Oare mințile vreunui lord fuseseră luate de servitoarea soției lui, cu sau fără încurajare din partea servitoarei? Dacă da, o asemenea lady nu putea fi condamnată pentru că dorise să îndepărteze tentația. Dar cât de nepăsător, cât de dur era să arunce acea tentație în calea altui bărbat.

– La Gloucestershire, îi răspunse el la întrebarea aproape uitată.

Răspunsul păru să o mulțumească. Ar fi putut să nu mai spună altceva, însă, necugetat, adăugă noi detalii la poveste. Detalii care erau aproape de adevăr.

– Am un aranjament de lungă durată cu un gentleman cu privire la administrarea proprietăților lui. Sper că o să fie bucuros să vadă că sunt în sfârșit gata să-mi asum responsabilitățile în numele lui.

– Funcționar. Șef de sclavi. Acum administrator pentru un om cu avere, zise ea, indicând pe degetele înmănușate fiecare titlu. Cred că mi-am primit răspunsul. Nu sunteți un gentleman.

Edward începu să râdă.

– Mă tem că mulți vor fi de acord cu dumneavoastră, domnișoară Blake.

Să încerce să schimbe părerea oamenilor era oricum prea mult. Nu avea nevoie de provocări suplimentare. Cu siguranță, ar fi trebuit să fie recunoscător că Charlotte Blake îi refuzase ajutorul. Chiar atunci, ar fi trebuit să se ridice, să lase o monedă sau două și să-și vadă de drum.

Însă, înainte să apuce să se miște, ea trase aer în piept și privi către masă, murmurând cuvinte pe care el nu le înțelese, probabil în franceză. Pentru câteva momente se gândi că ea reacționase așa pentru că se simțea rușinată, conștientizând dintr-odată interesul tinerilor bărbați. Dar nu erau în raza ei vizuală din locul în care era așezată atunci când se uitase la el. Sau mai degrabă, *dincolo* de el.

Răsucindu-se în scaun, el cercetă încăperea. Mulțimea se rărise pe măsură ce diligența care ducea către est venise și plecase. Pe ici, pe colo, mai era câte un călător. Aproape de ușă, un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat cu o haină închisă la culoare, stătea de vorbă

cu hangiu, care îl asculta cu mâinile încrucișate la piept înainte să scuture din capul pe care avea o perucă.

Când Edward se întoarse din nou spre Charlotte, o descoperi lângă el, căci își mutase scaunul de lângă foc. De această dată, era așezată cu spatele către încăpere. Își trase gluga de la pelerină pe creștet, acoperindu-și grijulie fața. Pe cine sau ce văzuse el nu-și putea da seama, dar nu trebuia să fie un geniu ca să înțeleagă că ea voia cu disperare să evite ceva ce se afla în spatele lui.

– Domnule Cary, șopti ea, pe un ton stins. Trebuie să recunosc că mă simt nevoită să accept oferta dumneavoastră de ajutor până la urmă.

– Bineînțeles. Permiteți-mi să vă plătesc biletul pentru diligența de dimineață spre Londra.

Ea îl privi și scutură din cap în mod aproape imperceptibil.

– Trebuie să plec *acum*. Doar... vă rog, puteți să mă luați cu dumneavoastră?

– La Gloucestershire? Întrebă el, ridicându-și pălăria și scuturând-o de pământul parțial uscat. Ce să faceți acolo?

Ea privi către degetele înmănușate, strânse în poală.

– Pot să lucrez, domnule Cary. Poate că angajatorul dumneavoastră are nevoie de o servitoare. O să vă răsplătesc pentru deranjul dumneavoastră, insistă ea.

– Nu pot să vă promit că... Adică, domnul care deține proprietatea este... „înclinat să se comporte nepotrivit când vine vorba de servitoare?” gândi el, iar asta era cu siguranță o afirmație foarte blândă.

– Plecat? interveni ea. Presupun că un gentleman bogat din înalta societate va prefera să fie în oraș pentru sezon.

Privirile li se întâlneau, iar el citi în ochii ei o nerăbdare sălbatică.

– Cu atât mai bine, continuă ea.

Se temea. Se temea să fie văzută. Se temea să fie recunoscută. Oare fusese adevărată vreo parte din povestea pe care i-o spusese?

– Vă rog, îl îndemnă ea, privind de sub glugă către ușă. Putem să plecăm?

Fără îndoială faptul că-și petrecuse două treimi din viață în Antigua îl afectase și îl modelase. Oamenii aveau să facă presupuneri mereu în ceea ce privește tipul de om care devenise trăind într-un asemenea loc și nu s-ar fi înșelat întotdeauna. Dar nu fusese nicio dată genul de bărbat care să ignore rugămintea unei femei aflate

în pericol. Experiențele prin care trecuse de-a lungul vieții nu schimbaseră cine *era*.

De la naștere: Edward Cary, viconte de Ravenswood.

Și când inima tatălui său avea în cele din urmă să împietrească la propriu și să nu mai bată, urma să devină contele de Beckley.

Dacă urma să-l mai accepte cineva într-o asemenea poziție, după atâția ani, era cu totul o altă întrebare. Cu o încuviințare scurtă, făcu un semn către ușă.

– Prea bine.

Când ea se întoarse cu spatele, el se întinse după paharul cu coniac, îi goli conținutul dintr-o singură înghițitură și făcu o grimasă. Măcar despre un singur lucru spusese adevărul. Trebuia să recunoască că, nici în ruptul capului poșirca aia nu era demnă de numele de coniac.

Când Charlotte văzu calul, începu să aibă îndoieli cu privire la cererea ei de ajutor. Își imaginase că urmau să plece de la han într-o trăsură, cu draperiile trase, neobservați de trecători. Descoperirea că el intenționa să o invite să împartă același armăsar era alarmantă.

– Călăriți, domnișoară Blake? o întrebă el în timp ce îi legă geanta de șa, după care sări pe cal cu o îndemânare deosebită.

La doar câțiva centimetri de mâna lui întinsă, ea scutură din cap.

– Doar nu vă temeți de cai, nu?

– Nu, zise ea repede, prea repede.

Acest gen de minciună evidentă îi adusese, nu de puține ori, o lovitură peste încheieturi sau o pișcătură din partea mătușii Penhurst. Spera doar ca domnul Cary să nu fie atât de sever. Cel puțin, nu părea să fie la fel de temperamental ca mătușa.

– Sunteți în siguranță, insistă el, cu o voce caldă și privind-o zâmbind. Samson e cel mai... blând animal din câte am întâlnit.

Blând? Nu se pricepea să evalueze caii, așa că nu putea fi sigură dacă el era sincer sau dacă pur și simplu încerca să o liniștească. Diferențele dintre o mârtoagă deșelată și un cal de curse puternic erau total inexistente pentru ea. Toți caii erau enormi și se comportau imprevizibil, din câte văzuse ea. Privind prin curtea plină de noroi, înțelesese că nu prea avea de ales oricum. Fie se întorcea la han, fie urca în șa.

Oare bărbatul care îi pusese întrebări hangiului era același pe care-l văzuse ea mai devreme? Și dacă da, oare o văzuse? Poate că nu era altceva decât un ziarist în căutare de cine știe ce subiecte pentru rubrica de bârfe. Și dacă era așa, nu avea de gând să stea și să-i dea satisfacție. Îi dădu mâna lui Edward Cary, apoi duse vârful piciorului peste cizma lui, permițându-i să o tragă sus, în fața lui.

– Stați bine, domnișoară Blake? o întrebă el.

Pentru a-și ascunde starea de nervozitate, își prinse degetele în coama calului, îndreptându-și spatele. Îi venea să chicotească, așa cum avea obiceiul să facă atunci când era neliniștită, dar reprimă sunetele. Deși pământul i se părea foarte departe, iar mișcările capului calului o făceau să fie sigură că aveau să fie aruncați din șa, reuși să încuviințeze, răspunzând astfel la întrebarea domnului Cary.

– Încercați să vă relaxați, zise Edward pe un ton jos și calm. Samson vă poate simți teama. Nu o să permitem să vi se întâmple ceva. Aveți încredere în mine.

În ultima secundă înăbuși un nou val de râs stingherit. Cât de ridicol i se părea să audă un necunoscut vorbind despre încredere!

Deși, bineînțeles, avea încredere în el acum. Cel puțin, un pic. Avea de ales?

Concentrându-se pe fiecare mușchi, își obligă membrele să se relaxeze. Sarcina se dovedea mai dificilă decât cea pe care o dusesese la bun sfârșit în sala comună, când se forțase să nu mai tremure și să sorbise coniacul ca un marinar bătrân. În primul rând, schimbarea poziției o făcuse să fie teribil de conștientă de lărgimea pieptului său și de brațul puternic care era înfășurat în jurul mijlocului ei. Când ghidă calul pe lângă un șanț care părea înșelător, îi simți mușchii coapsei încordându-se în jurul șoldurilor și al picioarelor ei.

Nimeni nu o ținuse vreodată atât de aproape.

Bine, asta nu era cu totul adevărat. Cineva, probabil, o ținuse așa când fusese copil. Cu siguranță fusese cândva ținută la pieptul cuiva sau legănată pe genunchi, deși nu-și amintea astfel de lucruri. De curând, fusese acel domn Sutherland, un prieten al vărului ei, Roderick, tânărul baron Penhurst. Târziu, într-o noapte, domnul Sutherland o prinsese când se afla pe scara servitorilor, încercând să-i fure un sărut și... ceva mai mult. Scăpase rapid de mâinile lui obraznice călcându-l cu sete cu tocul peste pantof și simțindu-se extrem de încântată de faptul că încă șchiopăta când plecase din reședința

lor, trei zile mai târziu. Când mătușa Penhurst îl întrebese ce pățise, el o privise sugestiv pe Charlotte înainte de a pretinde că se împiedicase, scutind-o de nevoia de a inventa o poveste pe care și așa mătușa ei nu ar fi crezut-o.

În orice caz, chiar dacă contactul fizic nu era tocmai ceva fără precedent, era totuși destul de neobișnuit încât să o lase un pic fără răsuflare, dorindu-și să poată sta mai dreaptă, fie doar și pentru a trage aer în piept cum trebuie și a scăpa de senzațiile neobișnuite. Nu avea să facă nimic, căci nu voia să-l deranjeze pe Samson sau pe domnul Cary. În plus, schimbarea poziției făcuse mișcarea calului aproape suportabilă.

Cel puțin până când domnul Cary îl mână la galop.

– O-oh!

Zgâlțâitul produs de cal o făcu să icnească.

– Spuneți-mi, domnișoară Charlotte Blake.

Vocea lui la urechea ei îi distrase atenția, așa cum ea bănuia că-și propusese.

– Cum de a ajuns o franțuzoaică să aibă un nume atât de englezesc?

– Păi... „Soțul meu“ era pe cale să spună, dar își mușcă limba la timp. Ăăă... tatăl meu era englez.

– Dar ați fost crescută în Franța?

– Da.

De obicei acest fragment al poveștii ei era suficient. Oricine nu îi cunoștea povestea se grăbea să o umple cu propriile impresii și rar spre avantajul lui Charlotte.

– De mama dumneavoastră? continuă domnul Cary.

Deci, voia să audă acea poveste blestemată de pe buzele ei, nu? Știind prea bine cum se folosiseră domnii precum Sutherland de asemenea informații, nu dorea să-i spună. Detesta acest gând. Doar răposatul duce de Langerton fusese dispus să treacă dincolo de originile ei rușinoase și uite unde ajunsese.

Ce avea să facă Edward Cary cu adevărul? Având în vedere ce îi povestise până atunci, presupunea că și el avea la rândul lui destule povești rușinoase în trecut. Tinerii domni nu plecau din Anglia pentru a lucra pe plantațiile de zahăr din Indiile de Vest dacă acasă aveau un viitor sigur. Poate că era orfan, așa cum sugera povestea lui. Poate că erau la fel.

Dar nu își permitea să afle.

– Mama a murit când eu eram mică, răspunse ea în cele din urmă. Când era bebeluș. Dacă era să fie sinceră, nu avea nici o amintire cu acea femeie.

– Am fost crescută în casa fratelui ei, un negustor de vin din Rouen.

– Cine v-a învățat engleză? întrebă el după câteva clipe.

– Unchiul meu obișnuia să închirieze camere unui poet englez și... surorii lui.

Chiar și când era mică, Charlotte conștientizase că asta era o minciună. Dorothy, amanta poetului, își împărțea timpul între sarcina de a-i copia lucrările și de a-l împiedica să comită vreun act disperat, în mijlocul unei crize artistice.

– Când avea timp liber, sora mă chema să stăm de vorbă. Spunea mereu că voia să-și îmbunătățească franceza, deși o vorbea la perfecție.

Acele câteva ore, când era sustrasă din existența ei mizerabilă, fuseseră singurele momente luminoase într-o copilărie care o obligase să devină expertă la a spune povești: povești pentru a-i ține ocupați pe verii mai mici, pentru a nu-i deranja pe maturi; minciuni mici pentru a explica vânătăile, lacrimile și rochiile rupte; tot felul de închipuiri când realitatea gri și apăsătoare era prea greu de îndurat. În timp, până și adevărul era altfel, iar, câteodată, nu mai era sigură ce era amintire și ce era invenție.

Copitele calului alunecară un pic când intrară pe un drum nou, care ducea spre nord, dar între timp uitase să se teamă de mișcările lui.

– Când aveam aproape șaisprezece ani, am început să auzim zvonuri teribile despre râuri de sânge curgând pe străzile din Paris. Poetul se grăbise să meargă să vadă, insistând ca sora lui să se întoarcă acasă. Spre mirarea tuturor – incluzând a poetului, nu mă îndoiesc –, chiar a plecat, iar eu am implorat-o să mă ia cu ea.

– Nu ea v-a lăsat în mijlocul drumului, acolo unde v-am găsit?

Vocea lui o încuraja, avea ceva aproape liniștitor, ca și cum el spera ca într-o zi să aibă ocazia de a pedepsi persoana care era responsabilă de situația ei dificilă. Oare ce ar fi zis dacă ar fi știut că ea era de vină pentru tot?

— Oh, nu. Când am ajuns în Anglia, ea m-a ajutat să o găesc pe sora tatălui meu și am mers la ea. Ea e cea care m-a... ajutat să-mi găesc de lucru.

Nu era chiar o minciună. Nu cu adevărat — deși domnul Cary ar fi zis cu siguranță altceva dacă ar fi auzit întreaga poveste. Renunțând să mai caute o pereche pentru bastarda „dezgustătoare și palidă” a fratelui ei, mătușa Penhurst se folosisese de ea în schimb. La început, treburi care țineau de gospodărie, apoi când se dovedise capabilă să scrie frumos — și încă în engleză, fără greșeli —, fusese „promovată” la a fi un fel de însoțitoare neplătită. Nu chiar o doamnă de companie.

Nu era atât de bine tratată. Nu era niciodată atât de bine îmbrăcată.

Și dacă mătușa Penhurst nu ar fi pocnit din degete de prea multe ori în prezența ducelui de Langerton, probabil că Charlotte ar fi fost încă acolo. În acest moment, nu mai era așa de convinsă că interesul ducelui îi fusese în totalitate benefic. Cu siguranță, interesele noului duce nu erau.

Oare ar fi preferat să fie înapoi în reședința Penhurst? Sau să călărească pe la țară, în umezeală, în îmbrățișarea — pentru că nu era alt cuvânt care s-o definească — unui bărbat pe care nu-l cunoștea pentru a scăpa de... ce? De fiul ei vitreg? De un străin într-o haină închisă la culoare? De ochii aspri ai societății?

Putea să înfrunte oricare dintre aceste provocări, dar de ce să o facă?

Putea simți forța grumazului calului încălzindu-i degetele și, când se aplecă un pic mai în față, Samson îi răspunse mișcându-se mai repede, cu un ritm mai lin și mai puternic. Charlotte primi cu bucurie vântul care îi lovea fața, dându-i jos gluga și desprinzându-i agrafele din păr.

Nimeni nu știa unde era. Nimeni nu știa cine era.

Ar fi trebuit să fie înspăimântată. Dar pentru prima dată în viață, se simțea liberă.

Capitolul 3

În visele și coșmarurile lui Edward, ultimele amintiri despre casa copilăriei îl duceau în acea noapte întunecată, cu lumina din interior strălucind prin ferestre, în timp ce el se furișa către pădurea tenebroasă. În realitate, bineînțeles, fusese dimineață, păsărelele cântau, iar mama lui îl însoțise până aproape de sat, unde el trebuia să aibă lecția de latină sub îndrumarea profesorului.

Nu mai ajunsese la vicariat. În loc de asta, după ce mama îl sărutase pe obraz – iar el, ca viitor adolescent, se simțise obligat să protesteze –, se întoarse și pornise spre sud, întâlnindu-se cu trăsura de poștă în Marshfield, un sătuc la doar câțiva kilometri depărtare. Atât de sigur fusese de decizia de a pleca, încât reușise să adoarmă pe drumul către Bristol.

Acum era treaz, deși era destul de sigur că Charlotte nu mai era. Începuse să-l doară brațul acolo unde se sprijinea ea – era o distragere a atenției bine-venită de la alte dureri pe care le simțea în alte locuri. Ultimul lucru de care avea nevoie era să călărească ore întregi având fundul moale al unei femei apăsător în ventrele lui.

La început, se gândise să o lase pur și simplu la următoarea răscruce cu câteva monede pentru diligență, astfel încât să poată călători oriunde voia să meargă. Însă încordarea ei evidentă îl făcuse curând să realizeze că era înspăimântată să nu fie urmărită de persoana de care fugea. Așa că își continuaseră drumul în ciuda ploii mărunte. Cu siguranță, dat fiind mersul tot mai greoi al lui Samson prin noroi, trăsura cu bagajele lui avea să-i ajungă din urmă, iar ea putea să se mute în interior, călătorind oarecum cuviincios și confortabil. Dar mai târziu în acea după-amiază, devenise evident că nu aveau să fie atât de norocoși. Ultima lui speranță fusese hanul pe lângă care trecuseră chiar când ploaia se oprise, iar întunericul începuse să se lase. Puteau să se odihnească pentru restul nopții și să-și continue călătoria pe timp de zi. Dar hangii puneau întrebări la care

el nu avea răspunsuri bune. Care era relația lui cu femeia tânără alături de care călătorea într-un mod atât de neconvențional? Așa că își continuaseră drumul, sub clar de lună, terminând călătoria pe care deja o amânase prea mult.

Cu toate acestea, atunci când zări pentru prima dată conacul Ravenswood, trase de frâu, făcându-l pe Samson să se oprească brusc. Drept în față, pietrele albicioase luceau printre copaci, pictate în alb de lumina lunii care strălucea. Dar nu era nici o lumânare la ferestre, așa cum se întâmpla în visele lui, nici fum ridicându-se din hornul de la bucătărie, nici un semn că acolo locuia cineva. Doar umbra unei bufnițe, o pată mare pe fațada palidă, în timp ce cerceta împrejurimile în tăcere, în căutarea prăzii neștiutoare.

– Domnișoară Blake, zise el strângând frâiele și mișcându-și mâna stângă pentru a o trezi. Am ajuns.

Charlotte nu tresări așa cum se așteptase el. Poate că nu ațipise așa cum crezuse, deși atunci când îi vorbi, vocea îi era răgușită, de parcă tocmai se trezise din somn.

– *Nous sommes où?*¹

– La conacul Ravenswood, zise el. Reședința principală a contelui de Beckley.

– Un conte?

Menționarea titlului o trezi complet. El știa că nu-și imaginase tonul alarmat din vocea ei. Avea motive să fie prevăzătoare față de aristocrație, cu siguranță, mai ales luând în considerare modul în care fusese tratată de aceasta, dar cu siguranță doamna pe care o servise nu și-ar fi pierdut timpul căutând să se răzbune în continuare. Oare se temea de soțul femeii? De cine încerca să se ascundă?

– Nu pare să fie acasă.

– Nu.

Rugi fuseseră lăsați să crească care încotro pe alee, iar grădinile principale, din față, erau în ruină. El descălecă și strigă în direcția grajdurilor, dar nimeni nu-i răspunse. Trecu cu privirea peste fațada casei și văzu o fereastră spartă la etaj. Totul era în paragină. Și nu de azi, de ieri.

– Nu pare că locuiește cineva aici.

¹ Unde suntem? (în limba franceză, în original)

Înfășură frâiele calului în jurul unei statui distruse, reprezentarea unui zeu grec mai neînsemnat, căruia îi lipsea o bună parte dintr-o ureche și nasul. Apoi, se întoarse pentru a o ajuta pe Charlotte să coboare. Urcă scările repede – câte două odată, în ciuda adâncimii lor – și bătu puternic cu pumnul în ușa principală. O simțea ezitând, zăbovind lângă cal, de parcă se aștepta să fie nevoită să fugă. Văzând că nu primește răspuns, se pregătea să se întoarcă și să i se alătore ei, când auzi sunete din casă. Pași târșâiți pe o podea de piatră, urmați de zgomotul tragerii zăvorului de la intrare. Ușa grea de lemn se deschise spre interior, iar în întuneric, în holul cavernos, stătea un bărbat de o vârstă incertă, ținând în mână o lumânare, indiferent la picăturile de ceară care se scurgeau.

– Ați ajuns până la urmă, ha?

Nu era primirea pe care și-o imaginase.

– Unde e Jewkes? Întrebă Edward, amintindu-și fără să vrea numele majordomului de când era copil.

– Nu știu pe nimeni cu numele ăsta, îi răspunse bărbatul.

Jewkes murise, cu siguranță. Era clar că totul se schimbase în douăzeci de ani. Însă noul majordom arăta – și mirosea – mai mult ca un păstor.

– Cine sunteți? Întrebă bărbatul, ridicând lumânarea mai sus, uitându-se atent la fața lui Edward, care aproape se înecă încercând să aleagă răspunsul.

– Cary, zise în cele din urmă.

Numele avea să spună suficient? Sau prea mult? Însă omul păru să fie doar ușor uimit, ca și cum auzise de numele lui, dar nu mai mult.

– Familia s-a culcat?

– Nu știu.

– Sunt aici, omule?

– Nu, zise el și scuipă. Excelența Sa a plecat la Londra acu' mulți ani. Nimeni din familie n-a mai locuit aci de-atunci, continuă el și se întoarse, și cum nu-i trântise ușa în față, Edward îl urmă, uitând pentru un moment că nu era singur.

Zgomotul scos de picioarele iuți ale lui Charlotte, încercând să-l ajungă, îl luă prin surprindere.

– Dar se pare că ne așteptai, nu? Întrebă ea.

Bărbatul se opri, dar nu se întoarse când îi răspunse:

— M-așteptam ca acele cuferे să aparțină cuiva, zise omul, apoi începu din nou să meargă și îi conduse pe lângă piese de mobilier mucegăite și portrete neprețuite care putrezeau sub maldăre de pânze de păianjen.

Edward simți un gust amar în gură.

— Așadar, lucrurile mele au ajuns? întrebă el, încercând să păstreze un ton calm.

Bărbatul râse aproape stingând lumânarea.

— Da, toate.

În cele din urmă, ajunseră în zona în care odinioară fuseseră apartamentele servitorilor. Bărbatul deschise ușa care dădea pe vremuri în camera majordomului, însă acum, aici, era un pat ponosit și un scaun acoperit cu zdrențe, acestea fiind singurele lucruri menite să aducă confort. Într-o reședință spațioasă, plină cândva de mobilă elegantă, ce l-ar fi determinat pe acest om să se adăpostească în această cameră sărăcăcioasă? Grămada de sticle goale aruncate într-un colț îi oferì lui Edward răspunsul la acea întrebare neros-tită. Apropierea de pivnița cu vinuri îl atrăsese în mod deosebit la această cameră.

— Dumneata ești, ah... cel care...? începu Charlotte, iar vocea ei suavă se dovedi a fi o plută de liniște în marea zgomotoasă a gândurilor care alergau în mintea lui Edward, iar el se prinse de ea ca un om care se îneacă.

— Îngrijitorul? interveni și el, nesigur dacă ea nu găsisese cuvântul potrivit în engleză sau dacă nu-l știa, ori dacă nu găsea un cuvânt pentru a descrie rolul bărbatului în acea dărăpănătură care fusese cândva casa familiei lui Edward.

— Presupun că-mi puteți spune și așa, dacă vreți. Eu sunt ce-a mai rămas. Samuel Garrick este numele meu. Am fost înainte la grajduri, eram al doilea rândaș. Asta pe vremea când erau cai, mărturisi bărbatul cu nonșalanță, după care scoase pipa din haină și o aprinse cu lumânarea, scoțând un nor de fum probabil otrăvitor, dacă așa ceva era posibil. Aveți de gând să rămâneți, domnule Cary?

Pur și simplu, nu își găsea cuvintele. Pentru numele lui Dumnezeu, cum de lăsase tatăl său să se întâmple așa ceva? Când Edward fugise, își spusese că plecase pentru binele mamei, pentru a-i salva viața. Dar întotdeauna crezuse că într-o zi avea să se întoarcă la Ravenswood.

De data asta, Charlotte îi veni în ajutor.

– Domnul Cary abia s-a întors din Indiile de Vest. Conte se așteaptă ca el să se ocupe de administrarea acestei proprietăți.

Garrick ridică din umeri.

– Nu știu nimic despre asta, spuse el, iar ochii începură să-i strălucească de curiozitate, cercetând-o pe Charlotte din cap până în picioare. Dumneavoastră cine sunteți?

Chiar și neîngrijită și obosită după călătorie și înconjurată de dezordine, era superbă, iar Edward se gândi că omul putea fi iertat pentru curiozitatea lui. Însă răspunsul la întrebarea lui nu era deloc simplu. Edward nu-și imaginase niciodată ce urma să găsească când avea să se întoarcă aici, așa că se lăsase orbit de anxietatea întoarcerii la Ravenswood și nu se gândise cu mintea limpede la Charlotte Blake. Nu doar cei care se ocupau de hanurile de la marginea drumului puteau să pună întrebări incomode. Bineînțeles, faptul că o tânără călătorea singură cu un bărbat avea să trezească suspiciunile și speculațiile oricui. Își dorise doar să ajute o cameristă tratată prost. În schimb, o compromisese. Ce explicație plauzibilă pentru aranjamentul lor ciudat putea să ofere? Dacă nu ar fi arătat atât de exotic, ar fi putut să spună că este sora lui....

– Eu, începu Charlotte calm, trăgând mânușa de pe o mână, sunt domnișoara...

Lumina lumânării se lovi de inelul de aur de pe al patrulea ei deget, aruncând o sclipire strălucitoare.

Era un inel, o *verighetă*. Era imposibil ca Garrick să nu-l fi văzut.

– Doamna Cary, vorbi Edward peste ea. Soția mea.

Când cuvintele îi scăpară de pe buze, se temu că acela era genul de promisiune pe care un bărbat trebuia în cele din urmă să o ducă la bun sfârșit. Doar că ea era deja măritată. Dumnezeu!

Cu ce fel de femeie pornise la drum atunci când se grăbise să îi ofere ajutor? Era camerista unei lady? Poate. Pe jumătate bănuia că, dată fiind și povestea ei, era bastarda vreunui aventurier englez. Din câte știa el despre ea, poate că era spion francez. Oricare ar fi fost realitatea, astfel de femei erau ultimul lucru de care el avea nevoie sau și-l dorea.

Palidă la față și cu ochii mari, Charlotte se prăbuși pe scaunul din spatele ei, apoi sări ca arsă când grămada de zdrențe de pe scaun începu să miorlăie și să sâsâie.

— Aveți grijă la pisică, zise Garrick, fumând leneș din pipa lui, în timp ce felina atacată o fixă cu privirea pe Charlotte înainte de a începe să-și lingă blana neagră și netedă, așezând-o la loc. Și dumneavoastră ați fost în Indiile de Vest?

— Păi... ah...

Edward începu să bâjbâie după o explicație, dar Charlotte interveni și de această dată, cu calm, strângându-și mânușile într-o mână și îndreptându-și spatele ca o afurisită de ducesă.

— Nu, domnule Garrick, începu ea. Am fost însoțitoarea unei văduve, văduva care deținea proprietatea pe care domnul Cary o administra în...

Pentru motive pe care nici el nu le înțelegea, Edward interveni suav:

— În Antigua.

Ea se zbârli.

— Bineînțeles că știu asta. N-am scris de atâtea ori adresa? Eu m-am ocupat de corespondența ei, îi explică lui Garrick. Într-o zi, pur și simplu, mânată de capriciu, am adăugat un rând de la mine la finalul unei scrisori a stăpânei pentru domnul Cary. O întrebare despre vreme, nu-i așa, dragul meu?

Edward tresări. Aproape că uitase că se oferise de bunăvoie să fie actor în această piesă. Ar fi trebuit să o oprească. În loc de asta, încuviință din cap.

— Da, cred că... cred că asta a fost.

— Angajatoarea mea... începu ea din nou, apoi scutură capul, zâmbind ușor în direcția lui Edward ... *noastră* nu prea se uita la scrisori. Nu ea însăși, înțelegi, domnule Garrick. Așa că eu și domnul Cary am început să corespondăm. Când s-a întors în Anglia, a venit în vizită la stăpâna mea și...

— Și așa cum se spune, asta a fost, vorbi Edward peste ea, simțind că interesul lui Garrick în acea poveste începuse, din fericire, să scadă. Și am avut finalul fericit și toate cele, încheie el patetic.

De când intrase cu Samson pe pământul familiei Ravenswood, capul lui Edward bubuia. Acum simțea că îi este și greață din pricina stării în care se afla casa, stare care se adăuga simptomelor de panică. Palmele îi erau umede. Ce fel de persoană țesea minciuni cu o asemenea ușurință? Trebuia să aibă mult exercițiu.

Garrick trase cu forță din pipă, umplându-și plămânii cu fum, și încuviință.

– Cred că vă simțiți un pic ușurat.

– Poftim?

– M-am temut că o să spuneți că celălalt nu-i al doamnei.

– Care celălalt? întrebă Charlotte, pe un ton caracteristic unei soții suspicioase.

În jurul pipei, Garrick se uită către Edward, rânjindu-i, fără dinți, un zâmbet de cunoscător.

– Bagajul elegant care a venit cu cuferele și lucrurile dumneavoastră.

– Bagajul... elegant? Nu știu la ce te referi... începu el.

Apoi îl lovi un gând teribil. Nu. Intenționase să lase toate lucrurile în urmă, acea parte din viața lui. Ea nu ar fi îndrăznit să facă asta. Nu ar fi făcut-o.

Dar aparent chiar o făcuse. Edward se chinui să întrebe.

– Unde este? continuă el.

– Chiar aici, domnule Edward.

Mari Harper răspunse din pragul ușii, pe un ton clar și ținându-și spatele foarte drept. Era îmbrăcată cu o rochie albastră respectabilă dintr-un material simplu și ar fi trecut neobservată dacă nu ar fi fost turbanul colorat înfășurat în jurul capului. Asta și, desigur, culoarea pielii ei, un ciocolatiu atât de intens încât aproape se pierdea în întunericul coridorului din spatele ei.

– Mari! începu el frustrat. Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai...?

– Ai călătorit în căruța cu bagaje tot drumul de la Londra? interveni Charlotte, trecând prin fața lor și prinzând-o pe Mari de braț pentru a o obliga să intre în cameră.

Nimeni nu ar fi ghicit că apariția lui Mari – însăși existența ei – era o surpriză pentru Charlotte.

– Sunt aproape bucuroasă că nu mi-ai zis că ai de gândit să faci asta. Mă bucur că n-am știut, continuă ea, ca și cum ele erau vechi prietene. Aș fi fost teribil de îngrijorată pentru tine, pe aceste drumuri noroioase. Ești bine? A fost în regulă călătoria? A fost inconfortabilă, nu mă îndoiesc...

– Sunt bine, zise Mari înclinându-și capul într-un mod regal, atât de tipic ei. Sunt bine, doamnă Cary.

Edward se lupta cu sentimente contradictorii, pe de o parte ar fi vrut să răsufle ușurat, pe de altă parte să urle din cauza frustrării.

Nu simțea că poate să rostească un cuvânt. Mary auzise povestea ridicolă a lui Charlotte? Cât de ciudat era că tocmai acum se decisese să intre în acest joc. El venise în Anglia cu gândul de a-și recupera viața. Nu avea nici cea mai mică intenție să intre în realitatea rescrisă a altcuiva.

– Acum, haideți încoace, începu el când își mai reveni în fire.

Cele două femei se apropiară mai mult, formând un zid sfidător. Garrick își scoase pipa din gură ca să poată rânji larg în timp ce trecea cu privirea de la Edward la cele două femei și înapoi.

– Doamna Corrvan mi-a sugerat să vin, explică Mari. A crezut că s-ar putea să aveți nevoie de ajutor.

– Cât de... drăguț din partea ei. O să găesc o cale prin care să îmi exprim mulțumirea.

Era tentat să se suie pe cal, chiar în acea noapte, și să alerge înapoi doar pentru a-i spune femeii aleia vreo două.

– Doamna Corrvan e mereu atât de generoasă, confirmă Charlotte. După cum poți vedea, chiar avem nevoie de tot ajutorul posibil. Totul aici pare să fie în paragină.

Mari încuviință din cap, înclinând ușor turbanul, însă ochii ei rămăseseră fixați în privirea lui. El deschise gura și o închise la loc cu destul zgomot, căci se auziră dinții clănțănind.

– Bine, rosti el printre dinți.

Totul era într-o stare deplorabilă. Cu siguranță, nimic nu avea să fie rezolvat în acea seară.

– La Rookery se poate sta? întrebă el, întorcându-se către Garrick.

Charlotte credea că el venise aici pentru a lua în primire postul de administrator și că îi spusese și lui Garrick asta. Edward avea de gând să profite de această neînțelegere și să ceară casa administratorului pentru o noapte care oricum se anunța a fi fără odihnă, înainte de a porni la drum la prima oră a dimineții.

– Depinde. Garrick începu să mestece iar capătul pipei. Cât de pretențios sunteți?

– Are acoperiș?

– În mare parte da. Însă doamna dumneavoastră nu cred că poate face față acolo, adăugă el pe un ton confidențial.

– Cred că doamna Cary se va simți mai confortabil cu mine în camera menajerei, cel puțin pentru moment, se oferă Mari.

– Prea bine, zise Edward, neîndrăznind să se uite la Charlotte. Atunci eu mă duc la Rookery, iar tu te întorci la grajduri, Garrick. Ai din nou cai de care să te ocupi.

Se așteptase la nemulțumire din partea lor, a tuturor. Însă când ridică ochii, văzu că Charlotte și Mari porniseră deja împreună, iar Garrick se îmbrăca cu o haină zdrențuită.

– O să fie bine să am ceva de făcut, mărturisi Garrick făcând o pauză pentru a-și reaprinde pipa înainte să stingă lumânarea fumegândă.

– Cu siguranță sunt multe de făcut, recunosc Edward, trecând pe lângă pereții din coridor acoperiți cu ghips crăpat și cu tapet scorjit în drumul către ieșire.

Afară începuse să plouă din nou, așa că ridică mai mult gulerul hainei.

– Da. Totul s-a cam dus. Dar fără un lord, sau cel puțin un administrator, nici n-a fost vreun motiv – și nici mijloace – pentru a întreține lucrurile. N-a fost ușor să văd cum cade în ruină casa. Mă bucur că ați venit, domnule.

Cu siguranță nu era primirea pe care și-o imaginase, deși crezuse că se pregătise pentru ceea ce era mai rău. Emoțiile care îl ardeau îl făceau să bănuiască că, în secret, își imaginase că mama lui iubitoare avea să-l aștepte acasă, cu brațele deschise. Acel gen de poveste care putea fi scornită numai de cineva cu dar la invenții.

Cineva precum Charlotte Blake.

Doamna Cary.

Ce naiba îl apucase să spună asta? La ce se gândise? Adevărul era că *nu* gândise. Dedesubturile minții lui semănau destul de mult cu starea camerelor prin care trecuseră, pline de praf, răsturnate și împrăștiate. Singurele gânduri clare pe care reușise să le mențină erau îndreptate către întoarcerea rapidă la Londra și confruntarea inevitabilă cu tatăl lui, care acum cu siguranță era un om aproape bătrân. Cât de bine urma să fie să aibă pentru prima dată avantajul – avantajul mărimii și puterii. Capacitatea de a se apăra pe sine și pe alții, ceea ce își dorise cu ardoare când era mic.

În grajduri se întâlniră cu vizitiul pe care Edward îl angajase să-i care bagaje.

– Ah, domnule Dobbs. Mă bucur să te văd, zise el, însă cuvintele lui erau înăbușite de ploaie. O să te întorci la Londra de dimineață,

presupun, nu? Din câte se pare, am mai multe afaceri urgente care îmi necesită atenția și înțeleg că dumneata nu ai o aversiune față de pasageri.

Bărbatul înghiți în sec, zâmbind vinovat, apoi încuviință din cap.

— Ați fi bine-venit, domnule Cary. Însă mă tem că o să avem întârziere.

— Vreamea?

— Păi, cumva, da. Calul meu principal, Prince, are o copită umflată, vedeți dumneavoastră. De la atâta noroi, spuse el și scutură din nou din cap. Dacă e să plecăm mâine, cu siguranță o să se rănească mai tare. Acești cai sunt singurul meu mijloc de trai. Nu pot să risc, domnule.

— Nu, bineînțeles că nu, zise Edward pe un ton fals de calm. Însă nu o să fie o întârziere mare, nu?

Dobbs ridică din umeri, neîncrezător.

— Trebuie doar să așteptăm și să vedem. Dacă ploaia continuă, s-ar putea să fim nevoiți să stăm aici câteva zile.

Câteva zile?

Inspiră adânc aerul rece și umed al nopții, simțind mirosul de verdeață care abia așteaptă să iasă la suprafață. Primăvara. Timpul renașterii.

Se gândi la ceea ce-i spusese Garrick despre munca de care era nevoie la proprietate. Oricât de satisfăcător era să se întâlnească cu tatăl lui și să schimbe cuvinte pline de furie, poate că era mai bine să rămână acolo vreo zi sau două. Putea să se familiarizeze cu împrejurimile, să cerceteze toate stricăciunile și să găsească o soluție, un plan, pentru a rezolva ce se mai putea rezolva.

Sentimentul că era neputincios îl făcuse să abandoneze Ravenswood cândva. Nu avea să repete istoria.

Însă oare era înțelept să rămână aici cu... *soția* lui?

Trase din nou aer în piept și jură că putea simți mirosul părului lui Charlotte, ca și cum încă îi atâța nările. Aproape că putea simți formele taliei ei, ca și cum brațul lui era încolăcit strâns în jurul ei.

Încercă să se scuture de această senzație. Nu își putea permite să fie tentat de o aventură cu o străină. Dumnezeu știa ce putea să iasă din asta. *Doamna Cary?* Nu. Asta nu avea să se întâmple.

Căsătoria – cu orice femeie – nu era o opțiune, chiar dacă asta însemna că titlul de Beckley avea să moară odată cu el.

Și, din câte se părea, era ca și mort.

La doar câțiva pași de camerele menajerei, Charlotte realizează că femeia care o acompania, deși era tânără și părea sănătoasă, șchio-păta teribil. În timp ce Mari își târâia un picior pe podeaua de piatră, Charlotte se întrebă cum de reușise să-i surprindă pe toți cu apariția ei silențioasă în pragul camerei umede a domnului Garrick. În ciuda defectelor ei fizice, femeia se comporta ca o regină.

Cine era această femeie care i se adresa lui Edward cu atâta familiaritate? O servitoare? O *sclavă*? Sau poate că Garrick avusese dreptate? Oare ea era cu totul altceva pentru el? Charlotte se certă în gând. Fusesse de prea multe ori în situația în care se presupuseseră multe lucruri și despre ea, așa că știa prea bine cât rănesc astfel de situații. Și în plus, relația lor nu era treaba ei.

Se așteptase ca încăperea menajerei să fie la fel de dărăpănată ca restul casei, cu praf peste tot și cu pânze de păianjen în fiecare colț. Însă lumina aruncată de lumânarea aflată într-un sfeșnic ponosit arăta că podelele fuseseră măturate, masa era curată, iar o canapea mică, cu brațe largi, era acoperită cu o pătură, cu siguranță, pentru a masca tapițeria ruptă. Printr-o ușă parțial deschisă, în cealaltă parte a salonului, Charlotte văzu o altă cameră cu un pat proaspăt făcut, cu lenjerie nouă, care probabil provenea din bagajul femeii. Charlotte nu știa de când ajunsese Mari, dar era clar că își făcuse de lucru între timp.

De îndată ce trecură de pragul ușii, Mari îi eliberă brațul și se întoarse spre ea, cercetând-o atent și uitându-se la rochia ei murdară de noroi și la părul încâlcit. Nu scoase nici un cuvânt. Mătușa Penhurst era genul de femeie care iubea să audă sunetul propriei voci, iar odată cu trecerea anilor, Charlotte se obișnuise cu murmurul constant al criticilor. Uitase cât de multă nemulțumire se putea transmite doar prin tăcere.

– Eu sunt Charlotte, zise ea, după un alt moment stânjenitor, apoi îi întinse mâna pentru a o saluta. Charlotte Blake.

Indiferent de relația ei cu Edward, femeia nu avea cum să nu știe că ea, Charlotte, nu era doamna Cary.

Doamna Cary. Oare de ce spusese asta? Abia îi trecuse prin min-
te întrebarea că lumina lumânării se opri pe verigheta ei, oferindu-i
răspunsul. Era doar un inel vechi, o bandă îngustă din aur cu un
model cu vițe și cu mottoul latinesc *amore digna*: demn de iubire,
cuvinte menite pentru o altă nevastă, probabil în urmă cu două-trei
sute de ani sau mai mult, când inelul făcuse făcut. Cu toate acestea,
eleganța lui îi bucurase inima lui Charlotte mai mult decât oricare
alt lucru scump.

Domnul Cary, probabil, îl văzuse și se gândise cum să-i explice lui
Garrick situația, la fel și oricui ar fi observat. Fusesse un impuls de
cavalerism greșit, presupunea ea, o încercare de a-i păstra reputația
nepătată. Însă oare de ce ea nu se grăbise să-l contrazică? Mai rău,
oare ce o făcuse să se comporte așa, oferind impresia că aveau o is-
torie comună? Mătușa ei o avertizase de multe ori că poveștile ei –
minciunile ei – aveau să o facă să intre în bucluc.

„Dar nu.“ Se gândi la decăderea și dezordinea care se afla dincolo
de pereții acestei încăperi, își aminti de Langerton și de spionul lui
așteptând amenințatori undeva în depărtare. „Deja sunt în bucluc.“

– Mari Harper, îi răspunse femeia cu un accent englezesc cel puțin
la fel de pur ca al lui Charlotte.

Deși nu îi luă mâna, se relaxă suficient de mult încât se așeză pe
unul dintre scaunele cu aspect șubred care încadrau masa și nici nu
protestă când Charlotte i se alătură.

Pisica neagră, care le urmărise pe coridor, se frecă de picioarele
lui Mari, mieunând plângăcios, făcând să răsunе sunete macabre în
încăperea aproape goală.

Dornică să umple tăcerea, Charlotte încercă să-și explice prezența.

– Am rămas abandonată la un han aproape de Chippenham din
cauza unei... neînțelegeri. Domnul Cary mi-a sărit în ajutor. Când
mi-a spus încotro se îndreaptă, mărturisesc că m-a atras situația.

Cu siguranță că aspectul conacului Ravenswood nu o dezamăgise.
Nu s-ar fi gândit nimeni să o caute aici, în mijlocul pustietății.

– Speram să găsesc ceva de lucru în împrejurimi, deși acum văd
cum stau lucrurile de fapt... continuă ea, iar vocea i se pierdu.

În ciuda dezaprobării evidente a lui Mari față de prezența ei,
Charlotte urma să facă tot posibilul să îndrepte lucrurile aici. Cu...
soțul ei.

– Probabil ai venit din Indiile de Vest, spuse ea din nou, după un alt moment stânjenitor. Cu domnul Cary.

Era o presupunere, și una corectă, căci Mari încuviință din cap.

– Cred că domnul Cary a vorbit de multe ori despre ideea de a se întoarce în Anglia.

– Nu, doamnă. Nu până n-a vorbit ea.

– Ea? Doamna Corrvan presupun?

Femeia încuviință din nou. Însă nu oferi nici o altă informație. Întrebările care îi inundau mintea lui Charlotte erau prea nedelicate pentru a fi puse și, mai mult decât atât, bănuia că nu avea să obțină nici răspunsurile, chiar dacă ar fi reușit să întrebe. Dintr-odată, simțindu-se gătită, își desfăcu legătura de la pelerină, apoi scutură absentă pământul de pe rochie până când realizează că împrăștiat peste tot bucățele uscate de noroi pe podeaua proaspăt măturată.

– Această doamnă Corrvan, se aventură ea, în cele din urmă, uitându-se cu ochi plini de scuze către Mari, deține proprietatea în Antigua unde... unde...?

„Unde Edward era supraveghetor? Unde ești sclavă? Unde tu și Edward...?”

– Da.

– Și nu cred că e vreo văduvă bătrână, din întâmplare, nu?

– Nu. Ceva ironic, nu tocmai umor, aprinse ochii lui Mari. Este tânără și foarte frumoasă.

– Ah, răspunse Charlotte și coborî privirea simțindu-se stânjenită, deși nu înțelegea de ce.

Văzuse ceva în expresia lui Edward când Mari o menționase pe doamna Corrvan. Furie și tandrețe în același timp. Bănuia că el ar fi preferat ca nimeni, în special o necunoscută, să afle astfel de lucruri. Ei bine, se părea că nu avea să descopere mai mult despre trecutul lui. Orice știa Mari era clar că nu avea de gând să împărtășească cu ea. Și nici despre viața ei nu avea să spună nimic.

Urmă o nouă tăcere lungă și inconfortabilă întreruptă de un ciocănit la ușă, care se deschise larg, clanța fiind ruginită și nefolositoare. Garrick stătea acolo cu un coș într-o mână și cu geanta lui Charlotte în cealaltă. Părea să fi bătut la ușă cu piciorul.

– Domnul Cary s-a gândit că vă doriți lucrurile, doamnă, îi zise el lui Charlotte, așezându-i geanta pe podea, înainte de a duce coșul către masa goală. Aveți pâine aici, îi explică el. Și un urcior cu apă.

Dar să nu încercați să aprindeți focul, nu până nu apuc să curăț coșul mâine-dimineată. S-ar putea să dați foc la casă pentru o ceașcă cu ceai.

Mari doar încuviință.

– Mulțumesc, domnule Garrick, spuse Charlotte ridicându-se. Oricum n-aș ști unde să găsesc frunze de ceai.

După ce bărbatul plecă, ea deschise coșul și găsi o jumătate de pâine – ruptă, nu tăiată –, un urcior, alături de două mere făinoase, care probabil rămăseseră din recolta de toamna trecută. Împărțind mâncarea, așază fiecare porție pe două batiste curate pe care le scoase din geanta lui Jane.

– Având în vedere starea casei, îmi pot doar imagina cum arăta această cameră când ai ajuns, domnișoară Harper, zise ea, înmânându-i o batistă lui Mari. Ți mulțumesc că ai fost de acord să o împarți cu mine.

Mari tocmai sorbea din urcior și se înecă puțin, apoi îi înmână vasul. Ridicând urciorul greu, Charlotte bău cu sete, deși și-ar fi dorit cu disperare să fi fost suficientă apă și pentru a se spăla. O surprinse pe Mari urmărind-o cu atenție când termină de băut.

– Cu plăcere, zise Mary în cele din urmă. Doamnă Cary.

– Spune-mi Charlotte, îi răspunse ea, așezându-se cu grijă pe canapeaua acoperită cu pătură, verificând dacă i-ar putea susține greutatea pentru acea noapte sau dacă era mai bine să-și facă patul pe jos. Cred că putem folosi adresarea de „doamnă Cary” doar pentru momentele în care ne aflăm în compania domnului Garrick, continuă ea, zâmbind obosită.

Sub privirea cercetătoare a lui Mari, aproape tresări.

– Domnul Edward merită o femeie bună, spuse Mari în cele din urmă, apoi mușcă cu dinți albi imaculați și dreپți dintr-un măr.

Începu să mestece, lăsând-o pe Charlotte cu impresia că acele cuvinte fuseseră mai puțin decât un bun venit și mai mult un avertisment.

Capitolul 4

Trezită din somn de o apăsare repetată și moale pe față, Charlotte se ridică speriată, făcând atât canapeaua, cât și pisica să scoată sunete în semn de protest. În lumina cenușie și slabă din încăperea ce servea drept salon pentru menajeră, din mobilă se vedeau doar forme neclare. Soarele abia ieșise la orizont, iar păsările cântau trilurile lor de dimineață. Deși era foarte devreme, simți de îndată ce se trezi că era singură. Ușa de la camera din interior era deschisă, iar patul era aranjat frumos de femeia care ieșise silențios afară.

Pisica se opri în spatele canapelei cât să-și ascută ghearele de tapițeria zdrențuită, apoi se întinse. Charlotte se întinse și ea și scărpină pisica neastâmpărată în spatele urechilor înainte de a-și împleti părul și de a se îmbrăca cu o rochie curată. Când ieși din cameră, luă și rochia murdară de noroi, intenționând să o perie afară. Pisica o urmă.

– Ai vreun nume? Întrebă ea pisica în timp ce ieși în aerul dimineții.

Buruienile distruseseră ceea ce odinioară fusese o grădină de legume și verdețuri. Nu se vedea nici un animal păscând pe câmpurile de la orizont.

– Cred că trebuie să ai un nume, continuă ea, uitându-se către pisică și începând să-și curețe rochia. Cu siguranță, Garrick îl striga cumva, gândi ea. Dar nici o pisică pe care am cunoscut-o n-a vrut să-mi spună numele. Pot să-ți spun Negruța atunci, nu?

Pisica neagră, absorbită de linsul lăbuțelor, se opri și o privi pătrunzător. Ochii ei mari și galben-verzui clipiră o dată înainte de a-și relua activitatea. Charlotte interpretează gestul ca unul de acord. Când termină cu rochia, reușind să o curețe cât de bine putea, o așază peste un tufiș din apropiere pentru a o împrăști în aerul răcoros de primăvară. Spera ca Mari să-i poată împrumuta ac și ață pentru a repara cusătura de la subraț care se ruptese când domnul Cary o trăsesese de rochie pentru a o salva.

Soarele răsărise deja și îl putea auzi pe Garrick la grajduri îngrijindu-se de cai. Nici un semn de Mari însă. Nici de Edward. Mănată de curiozitate, porni înainte pe ceea ce probabil fusese cândva o cărare. La cum arăta drumul, plin de crenguțe rupte și de iarbă bătătorită, era clar că cineva trecuse recent pe acolo.

La nici jumătate de kilometru de reședința principală văzu o casă mai mică, din aceeași piatră cafenie-aurie, cu același acoperiș înalt și înclinat și cu ferestre cu arcadă, care era practic o variantă în miniatură a casei mari. Probabil asta era Rookery. După câțiva pași, auzi voci, dar vorbitorii erau în spatele casei. Negruța se apropie mai mult, strecurându-se printre buruieni în căutarea unor rozătoare neștiutoare.

– Nu înțeleg de ce m-ai urmărit aici, îl auzi ea pe Edward zicând.

Mari îi răspunse cu o întrebare:

– La Ravenswood?

– În Anglia.

– Cât de arogant ești! Nu mi-ai zis tu că sunt liberă?

Lipsa de respect a femeii o încremeni pe Charlotte și se așteptă ca femeia să fie certată serios, cel puțin. Mătușa Penhurst ar fi renunțat la serviciile unei servitoare care ar fi îndrăznit să-i vorbească așa. În schimb, Edward se grăbi să o liniștească.

– Ești liberă.

– Și nu m-ai plătit pentru munca mea atâtea luni?

– Da, bineînțeles, însă...

– Acei bani au fost suficienți pentru a-mi putea cumpăra bilet pe o corabie. Eram *liberă* să fac asta. Asta nu înseamnă că te-am urmărit pe tine.

– Bine, admise Edward iritat. Fie cum spui tu, dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce ai plecat? Când l-am lăsat pe Regis la conducere, mi-a mărturisit că el spera ca voi să...

– Să ne căsătorim? Nu, nu cred. Nu l-am plăcut niciodată.

Fără să se gândească prea mult, Charlotte se apropie mai mult de locul din care se auzeau vocile, absorbită de povestea care se derula fără ca protagoniștii să fie vizibili.

– Și în orice caz, crezi că albi din Antigua ar fi recunoscut o asemenea uniune? îl întrebă Mari. Ai fi putut să-mi garantezi că viitorii mei copii n-o să fie răpiți și legați în lanțuri?

– Ai o copie a actului tău de eliberare.

– O bucată de hârtie poate fi arsă, domnule Edward. Dar în Anglia nu sunt sclavi...

– Domnișoara Hol... doamna *Corrvan* te-a învățat asta presupun, nu? Întrebă el pe un ton vădit iritat când își corectă greșeala.

Femeia de care vorbea probabil se căsătorise recent, căci numele ei nu-i veni ușor pe buze.

– Da, recunosc Mari.

– Și ce-o să faci aici?

– O să lucrez, presupun, răspunse ea după ce ezită câteva clipe. N-o să mă primească cineva de aici ca bucătăreasă sau menajeră?

– Asta vrei să faci?

Liniștea se așternu peste ei preț de câteva momente.

– Nu știu, dar e ceva să ai de ales.

– Așa e. Și dacă tot îți cântărești opțiunile, mai bine stăteai cu domnișoara... doamna *Corrvan*. Are două case de întreținut. Ca să nu mai vorbim despre munca neobosită și extenuantă pe care o face pentru a crește sprijinul popular în favoarea aboliționiștilor, zise el șoptit. Are nevoie de ajutor.

– Și tu nu ai? Doamna *Corrvan* pleacă spre Yorkshire într-o săptămână, dar era sigură că puteam să fiu mai de folos aici...

– Doamna *Corrvan* poate să se ducă la naiba, zise el către Mari și răspunsul aspru aproape că o făcu pe Charlotte să icnească. Se bagă în lucruri pe care nu le înțelege. Uită-te în jur! Făcu un semn larg cu brațul, o frântură de alb pe fundalul frunzișului crescut peste măsură din spatele casei. Dacă e să reușesc la Ravenswood, trebuie să găsesc o modalitate prin care să trezesc la viață acest loc, să-l reînvii din pragul distrugerii. Toate grijile mele trebuie să se concentreze pe ferme și pe arendașii din ele, dacă mai sunt pe aici. Urmă un moment de liniște, ca și cum avea nevoie de câteva momente pentru a-și reveni. Indiferent de starea conacului, adăugă el mai calmă, îngrijirea lui nu este o prioritate. O menajeră nu este o necesitate.

– Și cu doamna *Cary* cum rămâne? Întrebă Mari.

– Doamna...? Doamne Dumnezeule! Nu trebuie să te prefaci că...

– Cred că tu ai fost cel care a început jocul ăsta, remarcă Mari.

Charlotte nu se putu abține să nu zâmbească.

– Cine este?

– Eu... nu știu, recunosc el. Părea să fie în pericol și eu...

– Ai sărit repede să o ajuți. Oh, domnule Edward, când o să înveți că nu poți ajuta pe toată lumea?

La întrebarea ei blândă el răspunse cu un sunet amar care nu semăna cu ideea de răs.

– Știi *asta* de când aveam nouă ani, Mari. Dacă aș fi învățat lecția mai devreme, poate că lucrurile ar fi fost diferite acum.

Nouă ani. Atunci trebuie să fi plecat el sau poate atunci fusese trimis de acasă, către Indiile de Vest. Ce trezire brutală pentru un copil! Dar dacă Mari avea dreptate – iar Charlotte simțea asta din experiență –, Edward se simțea responsabil să aibă grijă de ceilalți.

– Ce-i făcut e bun făcut, îi răspunse Mari. Acum ce-ai de gând să faci cu ea?

– Dacă este o oportunistă, o să vadă că nu este nimic aici pentru ea și o să-și vadă de drum.

Charlotte se înfurie auzind descrierea pe care i-o făcea. O oportunistă, într-adevăr. Ce fel de oportunitate trebuia ea să caute la un bărbat ale cărui haine, mod de a călători și situație curentă arătau mai mult lipsa lui de avere, similară cu a ei? Oare el își imagina că avea atâta farmec încât era capabil să atragă o femeie, indiferent de toate aspectele care erau împotriva lui?

Indignarea aproape o făcu pe Charlotte să piardă răspunsul șoptit al lui Mari.

– Dacă pleacă sau dacă o trimiți de aici, cât va dura până când toată lumea din zonă va auzi un zvon despre soția ta care a fugit? Sau pe care ai abandonat-o?

– Bârfe de sat.

Răspunsul lui nepăsător nu o mulțumi pe Mari.

– Bârfe care te pot ruina. Te va costa încrederea oamenilor pe care speri să-i ajuți.

– S-ar putea să ai dreptate, recunosc el după câteva momente, însă vorbi atât de încet încât Charlotte fu nevoită să se apropie mai mult pe lângă perete, astfel încât să audă și restul conversației. Este posibil și ca temerile ei să fie adevărate. Poate că are un motiv bun pentru care să fugă în acest loc izolat.

– Poate, admise Mari. Dar cum o să decizi ce este adevărat și ce nu?

– Nu știu, zise el și făcu o pauză. Ce propui?

Ploaia de ieri croise în panta ușoară din spatele casei făgașe mici și alunecoase din pricina noroiului – un lucru pe care Charlotte fusese dispusă să-l ignore până când picioarele i-o luară la vale. Poate că era din cauza umbrei care făcuse ca iarba să nu mai crească în acel loc. Poate că era din cauza modului în care ea se aplecase în față în încercarea de a auzi tot. Oricare ar fi fost motivul, pe măsură ce se sprijini mai mult pe piciorul stâng, acesta fugi de sub ea. Ridică mâinile în aer și înghiți un țipăt când atât zidul dur de piatră, cât și tufișul sălbatic din apropierea ei nu fură suficiente pentru a o ține în loc, apoi alunecă la vale cu viteză, ajutată și de faptul că pe jos era un covor gros de frunze căzute care probabil putrezeau acolo încă de toamna trecută.

Ateriză în fund, la picioarele lui Edward. Negruța, care începuse din nou să se frece de picioarele lui Mari, sâsâi puternic și își arcui spatele, cu coada ridicată, care părea de trei ori mai mare decât normal. Mari se holbă și rămase cu gura căscată, fără a scoate nici un sunet. Doar fața lui Edward se lupta cumva între șoc și o altă emoție. Charlotte avea impresia clară că se lupta să nu zâmbească. Părul lui șaten era ondulat și nu mai părea atât de închis la culoare, acum că era uscat. Însă în lumina dimineții, ochii lui erau și mai albaștri, dacă așa ceva era posibil. O fixau intens în timp ce se aplecă peste ea și, spre rușinea ei, ea chicoti ca o școlăriță.

– Bună dimineața, îi zise el rece, întinzând o mână pentru a o ajuta. Doamnă Cary.

– Nu sunt o oportunistă.

Edward ridică privirea de la ligheanul ciobit, ușor surprins de ieșirea ei. După ce se ridicase în picioare, Charlotte așteptase în timp ce el o convinsese pe Mari să se întoarcă la conac. Ea îl însoțise, fără să scoată vreun cuvânt, în Rookery, și chiar îl urmări fără comentarii cum el întoarse un scaun rablagit și se asigură că îi poate susține greutatea înainte de a o invita să se așeze. Dar ceea ce păruse a fi o tăcere liniștită fusese de fapt un moment de fierbere, după câte se părea.

– Și nici nu ești servitoarea cuiva, i-o întoarse el, întinzându-i o bucată umedă de material.

Din nou era plină din cap până în picioare de noroi, iar cocul frumos împletit de dimineață era răvășit și, cum agrafele se slăbiseră, se desfăcea încet, făcând-o să semene cu o Meduza ponosită.

— Nu, recunosc ea după ce își șterse pământul de pe mâini. Am fost mai mult o doamnă de companie.

— Mmm, da. Așa ai zis noaptea trecută. Neavând încredere în nici o altă piesă de mobilier ca să-i susțină greutatea, se sprijini cu un braț de polița prăfuită a șemineului. La o văduvă cu proprietăți în Antigua.

Ea privi vinovată în jos.

— Doamna pentru care am lucrat este văduvă, deși proprietățile familiei nu ajung până în Indiile de Vest, din ce știu eu. Și chiar m-am ocupat de corespondența ei pentru o vreme. De fiecare cuvânt.

— Incluzând scrisorile pentru domnul cu care ai fugit, presupun?

Dădu din cap către inelul de pe mâna ei.

Întrebarea o făcu să se uite către fereastră murdară, ca și cum spera să găsească un răspuns potrivit dincolo de ea.

— Una sau două, șopti ea cu o voce la fel de pierdută precum privirea ei.

Oare Charlotte Blake — sau cine o fi fost ea — avea să-l surprindă mereu? Se așteptase la o negare aprinsă și la o altă explicație pentru verigheta pe care o purta.

— Deci ești căsătorită?

— Am fost. Tăcu, după care ridică ochii ei mari, negri și plini de umbre, fixându-i pe chipul lui. A murit.

Adevărul. Sau juca teatru atât de bine încât el nu ar fi știut niciodată diferența. Părea ca și cum o căsnicie formată pe baze șubrede și destinată eșecului atrăsese nemulțumirea angajatoarei și, implicit, o lăsase fără slujbă, făcând ca Charlotte să fie abandonată în mai multe moduri. Deși nu ar fi trebuit, această conștientizare veni ca o eliberare. Societatea era mai blândă cu comportamentul văduvelor. Nu compromisesse reputația unei tinere inocente cu încercarea lui neîndemânatică de a ajuta. Cât timp nu avea de gând să facă și altă prostie în afară de cea pe care o făcuse deja, nu era obligat să-i ofere protecția îndoielnică a numelui lui pentru a-și răscumpăra greșeala.

— Nu ai unde să te duci?

Chiar dacă mariajul ei cauzase o ruptură, cu siguranță mătușa sau familia răposatului ei soț puteau să înțeleagă ce se întâmplase și să aibă grijă de ea, așa cum erau datori să o facă. Ea cântări îndelung întrebarea lui înainte de a răspunde.

— Și chiar dacă aș avea, ce contează dacă n-am cum să ajung acolo?

– M-am oferit să-ți plătesc biletul pentru diligență, îi reaminti el.

– Pari nerăbdător să scapi de toată lumea. Chiar și de domnișoara Harper.

– Cred că i-ar fi mai bine la Londra, îi răspunse el, gândind în sinea lui că nu avea nevoie de o responsabilitate în plus, aceea de a se preocupa și de siguranța ei. Sau de a lui Charlotte.

– Cu doamna Corrivan.

De ce trebuia ca numele ei să fie pe buzele tuturor? Nu avea de gând să-l mai repete.

– Mari este printre altele o bucătăreasă excelentă. Orice gospodărie ar fi norocoasă să o aibă.

Charlotte se ridică și cercetă camera. Cabana era într-o stare de evidentă degradare, dar nu la fel ca reședința principală, căci nu era în pericol să se prăbușească. Garrick fusese sincer când spusese de acoperiș. Erau mai multe spărturi care lăsaseră dormitoarele de la etaj cu podele putrezite și cu pereți plini de mucegai. De nelocuit. Edward își petrecuse noaptea în această cameră, în fața șemineului gol, sperând ca acoperișul să nu cadă pe el.

– Și atunci de ce nu asta? Întrebă ea.

– Poftim?

– Sau poate că te bazezi pe talentele soției în bucătărie, domnule Cary?

– Soți...? Oh! zise el și se uită către podea. Nu ar fi trebuit să zic că...

– Nu, fu și ea de acord. Nu ar fi trebuit. M-ai salvat o dată, nu era necesar și a doua oară, continuă pe un ton ușor mai blând, care îl făcu să ridice ochii. Iar eu nu ar fi trebuit să încurajez acest joc. Dar ce a fost făcut rămâne făcut și acum trebuie să decidem care sunt următorii pași. Domnișoara Harper are dreptate? Oare zvonurile o să zboare așa de repede?

– Păi, Garrick crede că suntem căsătoriți, recunosc el fără trageri de inimă. Nu m-ar mira dacă și-a petrecut seara la Trandafirul și Corbul, delectându-i pe clienții obișnuiți cu povești despre venirea noastră.

– Așa că, dacă plec acum, s-ar putea să provoc un mic scandal, zise ea, gândindu-se că, dacă rămânea avea să provoace, fără îndoială, unul mai mare.

– Nu, zise el tăios. Nu putem să ne...

– Ce-ți imaginezi că îți propun, domnule Cary?

În ciuda aspectului ei răvășit, avea o postură impresionantă.

– Nu sunt foarte sigur, zise el, ridicând o sprânceană. Doamnă Cary.

– Deși îți apreciez oferta generoasă de a mă ajuta, aş prefera să nu mă întorc în societate, în acest moment. Liniștea de aici îmi prieste. Dacă îmi permiți să stau, o să...

Totul părea că rămăsese suspendat în acea pauză a ei. Dar oare ce spera el că avea să-i ofere?

– O să fac acest loc bun, o să-l transform într-o casă de locuit, îi sugeră ea, uitându-se în jur din nou. Nu mă tem de muncă grea. Pot să frec și să îndrept – să-mi câștig existența, ca să zic așa.

Inima lui, respirația lui, chiar și rotirea Pământului în jurul axei sale reveniră la normal.

– Nu va fi necesar să joci rolul soției de administrator și nici al servitoarei.

Ar fi o adevărată nebunie să o lase să stea, oricare ar fi fost condițiile. Doar că nu putea să scape de sentimentul că era ceva în urma ei de care ea voia – nu, *trebuia* – să scape. Înțelegea impulsul, deși știa prea bine că încercarea era cel mai probabil destinată eșecului. Nu aveai cum să fugi de trecut.

– Poți să rămâi la Ravenswood, dacă asta vrei, zise el în cele din urmă, bătând darabana cu un deget pe șemineu. Dar nu poți sta în Rookery.

Ideea de a o avea atât de aproape era o invitație la necazuri. Slavă Domnului că el urma să plece la Londra în doar câteva zile.

– Prea bine, spuse ea, părând a fi ușurată, deși el nu-și putea da seama dacă se simțea așa pentru că el îi permisesese să rămână sau dacă era mulțumită de planul lui de a se ține cât mai departe de ea, atât de departe pe cât avea să-i permită proprietatea. Nu își putea da seama. Poate era un pic din amândouă. Să inventez o scuză pentru... ăăă... separarea noastră? îl întrebă și se îmbujoră ușor când zise ultimele două cuvinte.

Da, era o problemă.

– Cred că gaura din tavan ar trebui să fie o scuză suficient de bună pentru faptul că trăim separat. Dacă apare ceva, spune pur și simplu că lucrez pentru a face spațiul agreabil din nou.

Îngrijorată, ea ridică ochii către tavan și încuviință.

– *Certainement.*

Începea să observe anumite ticuri în comportamentul ei. Uita să vorbească în engleză când era obosită sau când îi era distrasă atenția. Chicotea când era nervoasă sau se temea. Și nu ar fi vrut să știe nici măcar atât despre ea.

Când se întoarse ca să plece, el observă urme de noroi și alte resturi încă agățate de ea.

– Așteaptă, domnișoară Bl... doamnă Cary, se corectă el și înaintă. „Nu, nu pot să-i spun așa.” Charlotte.

Ea se opri.

– Rochia ta, îi explică el. Îmi permiți să...?

Ea privi peste umăr și înțelese problema, așa că încuviință din cap. Punând o palmă pe umărul ei, o scutură repede și cu fermitate cu cealaltă pe spate pentru a îndepărta cea mai mare parte din mizerie și din frunzele moarte. Nemulțumit de rezultat, își permise să mai încerce o dată, mai încet de această dată, trecând cu palma peste aceleași forme moi care fuseseră presate strâns de el când veniseră călare. Oare greșelile din ziua precedentă nu-l învățaseră nimic? Din nou, ea rămase rigidă sub atingerea lui.

– Cu privire la nume, zise ea când el termină, cred că doamna Cary este suficient pentru adresările în public, doar când este absolut necesar. Cum o să trăim separat, nu o să avem ocazii să purtăm conversații private, așa că nu avem nevoie de apelative intime.

Ce cuvinte înțelepte! Ce păcat că veneau prea târziu. El luă mâna de pe umărul ei. În timp ce ea se îndepărta, o mai opri o dată.

– Cred că o să fii de acord că am ajuns la o soluție pe termen scurt. Când vei fi pregătită să pleci, cum o să explicăm absența ta atunci?

Imediat ce rosti întrebarea, simți pe neașteptate un junghi de durere. Ravenswood fusese mereu un loc singuratic. Plecarea ei inevitabilă nu avea să îl facă mai puțin singuratic.

– Va trebui să... care e expresia? Ceva despre un aăă, un pârleaz...?

– O să trecem hopul acesta când va fi timpul?

Ea ridică din umeri.

– Dacă zici tu. Astfel de lucruri se rezolvă de la sine, îi zise ea liniștitor. Eu chiar mă pricep să reacționez rapid în tot felul de situații.

– Am văzut.

Înainte ca ea să se îndepărteze de tot, Edward se întinse să-i scoată din părul negru și mătăsos o crenguță și văzu o zgârietură urâtă

care dispărea sub gulerul rochiei. Când o buclă căzu peste ea, Charlotte tresări.

– Ar trebui să o rogi pe Mari să se uite la asta.

– Oh? Domnișoara Harper are și talent de vindecător pe lângă cel de bucătăreasă? întrebă ea, fără să se întoarcă să-l privească.

– Are multe talente, îi răspunse el. Incluzând talentul de a citi oamenii.

– Încerci să mă sperii, domnule Cary?

Charlotte ridică mâna pentru a-și acoperi gâtul.

– Deloc. Pur și simplu, spuneam că Mari a fost mereu un bun judecător de caractere. De ce să te alarmeze asta? Rupse crenguța pe care o scosese din părul ei în două. Asta, bineînțeles, dacă n-ai ceva de ascuns.

Se așteptă ca ea să chicotească nervos, așa cum observase că are obiceiul, însă rămase dezamăgit să audă doar un soi de râs care emana mai mult oboseală decât îngrijorare.

– Dacă am ceva de ascuns, domnule Cary, zise ea, făcând o pauză lungă în prag pentru a-l privi cu ochii ei negri, aș îndrăzni să spun că nu sunt singura cu secrete.

Apoi plecă. Surprinzându-se cu privirea ațintită către locul în care fusese ea, el se răsuci pe călcâie și ieși prin spatele casei pentru a se asigura că nu avea să se mai întâlnească cu ea. În timp ce mergea către fermă, răsuci crenguța ruptă în jurul degetului.

De unde știuse?

Ascundea ceva de atât de mult timp încât secretele păreau mai reale decât minciuna pe care o trăise. Pentru mai bine de douăzeci de ani, nimeni – nici măcar mereu vigilentă Mari – nu se îndoise că el era altceva decât ceea ce părea să fie: un orfan care reușise printr-un noroc extraordinar nu doar să supraviețuiască, ci și să devină un bărbat pe propriile picioare.

Venirea acasă impunea și recunoașterea propriei identități. Sau, cel puțin, asta sperase că avea să se întâmple. Înțelesese repede însă că erau și avantaje în a continua șarada cu administratorul. În primul rând, întrebările lui despre proprietate aveau să primească răspunsuri mai sincere dacă oamenii credeau că vorbesc cu unul de al lor. Pe de altă parte, îi asigurau un minimum de protecție față de cei care ar fi sperat să profite de întoarcerea fiului risipitor. Charlotte Blake putea să insiste că nu era o oportunistă, însă nu o cunoștea suficient

de bine pentru a avea încredere în ea. O căsătorie falsă cu modestul Edward Cary părea să-i convină de minune, însă dacă ar fi știut că el era, de fapt, fiul unui conte, cu siguranță și-ar fi schimbat așteptările. Luând în considerare toate incertitudinile, era hotărât să nu dezvăluie prea multe despre el nimănui. Dar dacă, cumva, Charlotte începuse deja să bănuiască adevărul?

Capitolul 5

După descrierea lui Garrick, Edward și-l imaginase pe Matthew Markham ca un bărbat trecut de prima tinerețe, un fermier cu legături foarte vechi cu acest pământ, cineva care și-ar fi amintit de trecut și care ar fi fost capabil să-l ajute pe Edward să înțeleagă ce se întâmplase cu Ravenswood de ajunsese în acea stare deplorabilă. Așa că atunci când văzu un bărbat bronzat, cu părul blond cenușiu, cu câțiva ani mai tânăr decât el, care traversa câmpul cu pas vioi, ezită.

– Domnule Markham? întrebă el.

Bărbatul îl privi pătrunzător.

– Cine întreabă?

– Eu sunt Edward Cary, răspuse el. Noul administrator.

– Cary, hm? repetă Markham. Deci, sunteți rudă cu familia.

– Îndepărtată, minți Edward.

Sau poate că nu era o minciună. Douăzeci de ani și șase mii de kilometri depărtare cu siguranță își pusese rămpa asupra legăturilor de familie.

– Tatăl dumitale este arendașul lordului Beckley?

– A fost. A murit acum trei ani.

– Condoleanțe. Făcu o pauză, gândindu-se. Dacă a murit de trei ani, atunci dumneata ești cel pe care Garrick mi-a zis să-l găsesc. Matthew Markham.

Markham îl cercetă pe Edward pentru câteva momente înainte de a încuviința scurt din bărbie.

– Da.

În timp ce Edward se gândea ce să-l mai întrebe, celălalt bărbat ieși ușor de pe drumul pe care erau și continuă să înainteze. Edward îl urmă.

– Ești singur? Nu ai frați?

Bărbatul nu se opri.

– Nu.

— Cum te descurci?

— Muncesc mult, domnule Cary, zise el, oprindu-se și măsurându-l din cap până în picioare pe Edward. Și așa aprecia dacă cineva i-ar transmite măcar asta Excelenței Sale.

— Porți o povară foarte grea și nedreaptă, domnule Markham. De cât timp?

— Tatăl meu a fost arendașul lordului Beckley timp de aproape patruzeci de ani. Am muncit alături de el de când eram copil. Bătrânul Feasby, predecesorul dumneavoastră, mi-a dat mai departe contractul de închiriere, deși n-a fost tocmai legal, presupun, dat fiind că nu eram încă major. Acum muncesc mai mult singur. Și mai angajez câte un băiat sau doi din sat în timpul recoltei, atunci când pot.

Edward cercetă împrejurimile. Pentru ochii lui obișnuiți cu trestii-de-zahăr și cu pajiștile generoase și de un verde amestecat, câmpurile aflate în paragină, de un galben cenușiu, nelucrate, majoritatea maro la culoare și așteptând venirea primăverii, păreau dezolante.

— Cât pământ ai cultivat?

— Nu suficient.

— Ce s-a întâmplat cu restul arendașilor lordului Beckley?

— Suntem prea puțini, asta e sigur. Unii au murit. Alții au fost alungați când n-au mai putut să plătească chiria. Însă cei mai mulți au plecat când a plecat toată lumea.

— Când a fost asta?

— Acum douăzeci de ani sau mai bine.

— Oh? întrebă Edward, încercând să-și ascundă curiozitatea, deși inima îi bătea nebunește în piept. Ce s-a întâmplat atunci?

— A fost o epidemie de variolă. Lady Beckley a murit din cauza asta.

Edward se împiedică în pământul umed și greu, abia reușind să-și mențină echilibrul ca să nu cadă. Cu mult timp în urmă, se forțase să admită că decizia de a fugi de acasă nu fusese suficientă pentru a o salva pe mama lui. Însă o parte din el își păstrase mereu speranța. Deși cuvintele lui Markham erau doar o simplă confirmare a ceva ce bănuia deja de mult, îi smulseră speranța, lăsând în urmă ceva mai rău decât o rană.

Un gol. Mama lui murise.

— Se spune că Excelența Sa a distrus casa și a jurat să nu se mai întoarcă niciodată, continuă Markham. Bineînțeles, e doar un zvon.

N-am văzut niciodată interiorul conacului Ravenswood și nu știu ca tata să-l fi văzut. Servitorii au fugit ca potârnicile din calea dezastrului, iar când oamenii din sat au auzit de cele întâmplate, cei care au putut au plecat. Acum, au rămas doar câteva suflete.

– Și administratorul... Feasby, nu? Numele îi era străin lui Edward. Ce s-a întâmplat cu el?

– Nu mai era ce să-l mai țină pe aici după dezastru. Își petrecea timpul pe o altă proprietate de care se ocupa. Undeva prin Derbyshire, din ce-am auzit. Nu cred că i-a păsat prea mult de proprietatea asta. Dar venea trimestrial pentru a strânge chiriile. În ultima zi a trimestrului trecut nu s-a mai obosit să facă nici măcar asta.

Era prea mult dintr-odată. Moartea mamei lui, indiferența tatălui.

– Și cui i-ați plătit chirie atunci? întrebă el amorțit.

Doar după ce Markham îl privi ușor uimit, Edward realizează că ar fi trebuit să știe răspunsul dacă era cine pretindea că era.

– Către un birou în Londra. Pe Leadenhall Street. Dar presupun că asta o să se schimbe, nu?

– Bineînțeles, zise Edward mascându-și nesiguranța prin fermitatea răspunsului.

Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie responsabil de evacuarea acestui bărbat dacă chiria nu ajungea la locul potrivit și la data corectă. Dar ziua cu pricina era la aproape o lună distanță. Până atunci avea să se confrunte cu tatăl lui și urma să aibă lucrurile sub control aici.

În timp ce mergeau, razele soarelui de dimineată le încălzeau umerii, dar Edward încă simțea răceala din aer – sau poate că acest lucru era încă o dovadă a firii lui sensibile. Ar fi numit această perioadă o primăvară târzie, dar ce știa el?

– Cu dumneata, eu și Garrick, și poate câțiva din acei băieți din sat, se aventură el, avem timp să cultivăm mai mult pământ sezonul ăsta?

Markham se opri.

– Cu ce, domnule? Aveți bani să plătiți semințe, echipament și oameni?

– Am niște resurse la dispoziție, da, îl asigură Edward.

Spre deosebire de Charlotte, el nu era lefter.

— E târziu. Și acum și în orice alt an, prea târziu, răspunse el, privindu-l cu îndoială din nou pe Edward. Un administrator adevărat, englez, ar fi știut măcar atât. Dar a fost o primăvară rece și umedă. Oamenii care s-au mișcat prea repede și-au pierdut semințele. Am putea să încercăm să punem în pământ ceva grâu sau orz.

Ajunseseră în fața casei fermierului, o clădire mică și curată, făcută mai mult din lemn decât din piatră, dar care avea clar nevoie să fie văruiată. Ca mai toate lucrurile, era o amintire urâtă a muncii care ră-măsese nefăcută. Markham nu schiță nici un gest să-l invite în casă.

— Ești căsătorit, domnule Markham?

Bărbatul râse sec.

— N-am ce să ofer unei soții, domnule. Nu-i vremea să te însori decât dacă ești om cu stare sau un bărbat suficient de norocos încât să dai peste o femeie bogată. Și în orice caz, nu există preot la biserică pentru o astfel de ceremonie. Proprietatea de acolo a fost vândută cu mulți ani în urmă și nu cred că l-am văzut vreodată pe cel care o deține. Ajutorul de preot ar trebui să umple golul, dar e împărțit în multe locuri.

— Se pare că așa sunteți cu toții, zise Edward și întinse mâna către bărbat. Sper că o să ai încredere că intenționez să îmbunătățesc lucrurile.

Markham privi în jos către mâna întinsă, apoi către Edward, după care îi cuprinse mâna cu a lui.

— O să mă mulțumesc și cu ideea că n-o să faceți lucrurile mai rele decât sunt.

Nu era cine știe ce vot de încredere, dar Edward nu era în poziția de a refuza.

— Și la dumneavoastră cum e, domnule? întrebă Markham după ce-și eliberă mâna din strânsoarea lui Edward. Există vreo doamnă Cary?

Fără să vrea și înainte să aibă timp să gândească, el scutură din cap că nu, apoi în ultimul moment încercă să facă să pară ca și cum se lupta să alunge o muscă.

— Da. Este. Eu și soția mea suntem... proaspăt căsătoriți. A venit cu mine la Gloucestershire, dar Rookery este într-o stare atât de proastă încât am instalat-o la conac. Cu permisiunea Excelenței Sale, bineînțeles.

Fermierul părea în același timp sceptic și indiferent.

– Sunteți sigur că vreți să mai puneți o recoltă? Un bărbat proaspăt căsătorit n-ar vrea să-și părăsească soția la răsărit pentru a săpa pământul.

Edward se forță să alunge imaginile nepotrivite cu Charlotte Blake, caldă și adormită, în patul lui.

– Așa cum am zis, domnule Markham, sunt aici ca să muncesc.

– Deci, Mari, zise Charlotte zâmbind, după ce se schimbase cu ceea ce fusese cândva cea mai bună rochie a ei, decorată cu crenguțe, asta e ultima rochie curată pe care o mai am. În ce fel de încurcături crezi că mai pot intra acum?

Mari ridică rochia murdară din mâinile ei.

– Ești englezoaică?

Charlotte își aminti ceea ce Edward îi spusese despre simțurile ascuțite ale femeii. Oare scăpase de un spion ca să dea nas în nas cu altul? Trebuia să aibă grijă să nu-și schimbe povestea. Nu avea să mai inventeze.

– Tatăl meu era. Eu am fost crescută în Franța.

Charlotte nu-și putea da seama dacă răspunsul o mulțumise sau nu pe Mari, căci femeia se întoarse și ieși din cameră fără a mai scoate vreun cuvânt. Charlotte o urmă în bucătărie, unde se părea că servitorii de altădată fugiseră în mijlocul pregătirilor de cină. Bucatele se evaporaseră, transformându-se fie în praf, fie fuseseră mâncate de ceva, însă un ceainic încă atârna deasupra șemineului, iar oale și tigăi erau împrăștiate pe mese. Mari făcu semn către o mătură șubredă.

– Tu începe să așezi lucrurile aici. Eu mă duc la puț și o să mă asigur că Garrick a curățat șemineul. Sper că asta – lovi cu degetele marginea unei găleți ruginite de lângă chiuvetă – nu e găurită.

Charlotte era obișnuită să primească ordine.

– Bine, îi răspunse ea și se apucă de treabă.

Sarcinile – măturat, aranjat, curățat – erau simple și nu necesitau prea multă gândire, dar îi ofereau răgaz ca să-și pună alte întrebări. Ce se întâmplase aici de lucrurile ajunseseră în starea asta? Contele era la Londra, așa spusese Garrick, și era acolo de ani buni. Deși nu era nimic neobișnuit ca un gentleman să stea la oraș, în special în anumite sezoane, nu își putea imagina de ce și-ar fi lăsat proprietatea neîngrijită. Fără servitori care să se ocupe de ea. Erau semne că plecarea familiei fusese făcută în grabă și fără a fi plănuită.

Și Edward – asta se așteptase să găsească? Nu îi văzuse fața când ajunseseră, nu-i observase prima reacție. Însă cuvintele și modul în care îi vorbise lui Mari o făceau să creadă că situația era mai rea decât se așteptase. Dacă nu erau arendași, nu erau fermieri, atunci proprietatea nu avea venit. Din ce trăia acest Lord Beckley? Trebuia să fie foarte bogat sau foarte nechibzuit dacă își permitea să lase Ravenswood în ruină. Dacă ar fi fost în locul lui Edward, ar fi refuzat un post oferit de un om atât de nesăbuit. Însă, fără îndoială, modul în care Edward vorbise o făcea să creadă că acesta era mai mult decât un post pentru el. Care era legătura lui cu acest loc atât de îndepărtat de lumea din care venise?

Două lucruri îi potoliseră curiozitatea: mâinile ei, care erau amorțite de la măturat, lustruit și frecat, și foamea. După încuviințarea lui Garrick, Mari făcu focul și puse apă la fiert. În curând, rochiile murdare de noroi ale lui Charlotte erau înmuiate într-o vană, în colț, iar majoritatea vaselor fuseseră spălate, astfel că bucătăria începea să semene cu un loc unde mâncarea putea fi gătită. Dacă exista mâncare.

Tocmai când stomacul ei începu să ghiorăie, Garrick intră cărând pe umăr un sac greoi pe care îl trânti cu zgomot pe masă.

– Acum sunteți gata pentru lucrurile astea, doamnă?

– Destul de pregătită, îi răspunse Mari.

Spre uimirea lui Charlotte, Garrick și Dobbs, vizitiul care se ocupase de trăsura cu bagaje a lui Edward, aduseseră saci cu făină și cartofi, mazăre uscată, o halcă de carne de vită și alte alimente.

– Cred că domnul Cary bănuise cum stau lucrurile aici, zise ea în timp ce privea.

Mari pufni.

– Bărbații se gândesc la mese, nu la ce înseamnă să le facă. Doamna Corrvan m-a însărcinat să iau toate astea și să-l ajut să aranjeze casa. Dar bucătăria din acea căsuță mică? Bah! Dacă vrea să mănânce, atunci să vină aici.

Nu veni însă. Nu atunci. Mari pregăti cu o viteză uimitoare o plăcintă cu carne de vită, iar Charlotte mâncă cu poftă pentru a-și potoli foamea, o foame cum nu mai avusese de mult timp. Deși ar fi fost mulțumită cu orice mâncare așezată în fața ei, nu putea să nege că Edward avusese dreptate când îi vorbise despre abilitățile culinare ale lui Mari. Ceea ce Charlotte considerase mereu o mâncare simplă,

plictisitoare, englezească, era condimentată și avea savoare, fiind transformată în ceva inedit.

– E delicios, zise ea cu gura plină.

Mari acceptă acel compliment bolborosit încuviințând din cap.

– Mulțumesc, doamnă Cary.

Ar fi putut să renunțe la acel apelativ înșelător, dat fiind că Garrick și Dobbs mâncau oricum mult prea zgomotos pentru a o auzi.

– Mă întreb, începu ea ezitând, dacă ai fi dispusă să te uiți la zgârietura de pe gâtul meu? Domnul Cary a spus că te pricepi și la vindecăt.

– Așa a zis? întrebă Mari și se ridică, uitându-se la rană fără a mai adăuga altceva, apoi luă o compresă umedă și o așeză pe ceafa lui Charlotte.

Ea scânci simțind apa fierbinte pe rană. După câteva momente, senzația de înțepătură slăbi. Lăsând compresa acolo, Mari scoase o cutiuță din lemn și o deschise, scoțând la lumină mai multe șiruri de hârtii împăturite și de flacoane mici și cu dop, aranjate îngrijit. Trecu cu degetul peste ele, oprindu-se în dreptul unei sticlute pe care o ridică.

– Cum este? întrebă ea și aplică un unguent plăcut mirositor peste pielea rănită.

Uimitor, durerea se estompă.

– Mai bine. Mulțumesc mult.

– Măinile, îi porunci Mari, întinzându-le pe ale ei cu palma în sus.

Ascultătoare, Charlotte le așeză peste ale femeii, simțindu-i – și aproape invidiindu-i – bătăturile. Pielea lui Charlotte era roșie și aspră.

– Așa cum credeam. Ești o doamnă.

Charlotte știa să recunoască un compliment, iar acesta cu siguranță nu era unul.

– Nu, zise ea încet, uitându-se repede către bărbații care mâncau. Nu sunt. A trecut ceva timp de când am făcut astfel de muncă, dar te asigur că sunt capabilă.

Ca răspuns, Mari așeză o altă compresă caldă peste pielea sensibilă a palmelor ei, întinzând apoi balsamul calmant.

Garrick împinse farfuria și râgâi, după care se bătu cu mâna pe burtă.

— Chiar a fost bun. E timpul să mă întorc la ascuțitul plugului vechi.

— Unde e domnul Cary? întrebă Charlotte când Mari se întoarse la cutia cu unguente pentru a așeza sticluța înapoi.

— L-am văzut mergând spre casa fermierului de dimineață. Probabil l-a găsit pe Markham.

— Markham?

— Este șeful arendașilor, deși acum e... singurul arendaș.

— *Singurul*? Dar cine are grijă de tot acest pământ?

— Mare parte din pământ rămâne nelucrat, doamnă. Cred că e responsabilitatea soțului dumneavoastră să schimbe asta.

— Dar... Asta e...

— Exact tipul de muncă la care domnul Cary excelează, interveni cu delicatețe Mari, ușuindu-i pe Garrick și Dobbs afară din bucătărie.

Charlotte putea jura că îl auzise pe bărbat bolborosind în barbă ceva despre realizarea imposibilului.

— Domnule Garrick, strigă ea după el. Când ai plugul gata, folosește-l prima dată în grădina ce ține de bucătărie.

— Avem semințe? întrebă Charlotte.

Mari zâmbi ușor.

— Nu încă. Dar există o cale să căpătăm câteva. Cred că va trebui să facem o mică plimbare, zise ea, tăind o bucată de plăcintă și așezând-o pe o farfurie, acoperind-o apoi cu o bucată de pânză.

Probabil era pentru Rookery, sau așa presupunea Charlotte.

— Lasă-mă să mă duc eu, se offeri ea, deși era conștientă că își putea folosi timpul mai bine și mai cu scop decât purtând conversații voalate cu Edward Cary. Nu cred că ți-e ușor să mergi atâta drum. Mari încremeni. Mă refeream la... piciorul tău, continuă Charlotte poticnindu-se în explicații. E o rană recentă?

— Nu.

Cuvântul o lovi ca o palmă, făcând-o pe Charlotte să se dea înapoi, rușinată. Fără să se mai uite la ea, Mari ieși cu coșul cu mâncare pe braț, târându-și piciorul pe podea.

Oare era cineva la Ravenswood care nu avea un secret de ținut?

Capitolul 6

Charlotte era singură în casă pentru prima dată de când ajunseseră în mijlocul nopții, așa că părăsi bucătăria și aripa servitorilor pentru a explora. Poate pentru că presupunea că Edward nu avea să fie de acord ca ea să cotoacă prin casa angajatorului său, simți fiori când împinse ușa grea de stejar pe lespezile de piatră.

Reconstituind drumul pe care Garrick îi condusesse noaptea trecută, intră într-o galerie lungă, văzând pentru prima dată ceea ce întunericul îi ascunsese până acum. Ferestre pline de praf încadrau o terasă goală și dădeau spre o pădure deasă. Pe peretele opus erau așezate oglinzi, în șir, câteva crăpate, toate pătate de vreme, reflectând în ceață priveliștea din jur. În dreapta ei, o altă ușă conducea către un salon cu lambriuri întunecate, unde pe vremuri se servea cina, ale cărei rămășițe le găsiseră în bucătărie. Cineva sau ceva – atunci sau în anii de după – răsturnase câteva scaune, iar cioburi din porțelan delicat și din cristal erau împrăștiate pe podea, strivite sub apăsarea picioarelor ei, în vreme ce poalele rochiei desenau modele în praful de pe jos.

Înapoi în galerie, pașii ei răsunau cu ecou. Charlotte străbătu un hol mare și privi către scările care duceau la etaj, unde alte camere erau ascunse de întuneric.

„Mai târziu“, își promise ea.

La capătul îndepărtat al galeriei, o a doua ușă de stejar era întredeschisă, iar ea se strecură în încăperea slab luminată. Icnii, iar sunetul i se păru zgomotos în camera foarte înaltă. Și aici domnea dezordinea. Mobila elegantă odinioară fusese răsturnată, împrăștiată și stricată. Se simțea un miros apăsător de hârtii vechi și cărți, mirosul unei biblioteci care putrezea, iar aerul greoi o făcu să tușească. Draperii uzate, arse de soare, acopereau un șir de ferestre înalte care cândva oferiseră o priveliște spectaculoasă asupra grădinilor formale, acum sufocate de buruieni. Dincolo de această

cameră de primire și ușor într-o parte, în mod clar adăugată ulterior la construcția inițială, era o sală de bal, goală, ce aștepta dansatori care probabil nu aveau să mai treacă niciodată pragul reședinței Ravenswood.

Poate că fiecare casă veche avea misterul ei, dar lui Charlotte îi era imposibil să nu se întrebe ce se întâmplase aici. Ce fel de nobil decisese așa, dintr-un capriciu, să-și părăsească proprietatea și aparent să nu se mai întoarcă niciodată? Deși nu avea nici un soi de atașament față de acest loc, se simți cuprinsă de regretul și durerea abandonului. Cum de putuse cineva pur și simplu să lase acest loc frumos să putrezească? Oare își imaginase că o casă este ceva ușor de găsit?

Ea știa că nu era așa.

În timp ce cutreieră prin cameră, lăsă cu vârful degetelor urme în praful gros de pe mese și pe spătarele curbate ale scaunelor. Din când în când, se oprea pentru a așeza un scaun sau altul, până când deranjă cuibul unei familii de șoricea din căptușeala unui, iar rozătoarele începuseră să chițcăie și să se împrăstie care încotro.

Își ridică fustele până la genunchi ca nici una dintre rozătoare să nu fie tentată să se adăpostească sub material, apoi se uită disperată după Negruța. Nu era de mirare că avea blana atât de deasă și mătăsoasă. Nu trebuia să ridice prea mult lăbuța în această casă veche pentru a găsi de mâncare. Însă pisica nu era nicăieri.

Poate că Negruța și șoarecii aveau o idee bună. Și ea era tentată să o ia la sănătoasa. Ce treabă avea ea să se amestece în casa altcuiva, prefăcându-se că e soția unui străin? Ea avea – indiferent de protestele lui Langerton – propria casă de administrat și o căsătorie reală de apărat. Trebuia doar să-i ceară suficienți bani lui Edward pentru a ajunge la Londra, apoi ar putea să...

Să ce? Ah, asta era problema. Să fugă ca o nebună de bărbatul care fusese angajat ca să o spioneze? Să îl provoace pe fiul ei vitreg și să fie umilită public? Să o implore pe mătușa ei să o ajute și să fie refuzată? Își dorise doar puterea de a face propriile alegeri. Întoarcerea la Londra i-ar fi luat și ultima brumă de putere pe care căsătoria cu răposatul duce i-o adusese.

Era mai bine să se ascundă în anonimatul rural. Poate că dispariția ei urma să-i strice planurile lui Robert. Iar Ravenswood era un loc ideal pentru a dispărea. Izolat. Abandonat. Nu era nimeni aici care

să fie mirat sau să pună întrebări. Cu excepția lui Mari, care era interesată clar să-l protejeze pe Edward, nu să o expună pe Charlotte.

Înțelegea acel impuls. El era puternic, hotărât, cu siguranță demn de devotamentul unei femei. Prin tot ceea ce făcea arăta că era decis să aibă grijă de ceilalți. În mâinile lui, ea ar fi fost...

Mâinile lui. Își aminti cum îi ștersese rochia. Încremeni și alungă amintirea. Acele impulsuri erau rezultatul nefericit al unei imaginații neascultătoare. Nimeni de aici nu știa nimic despre acea parte din ea, despre natura pe care o moștenise. Trebuia doar să se preocupe să nu facă nimic care să o dea de gol și să-i expună secretele, nimic care să o facă pe Mari cea perspicace să fie împotriva ei, și totul avea să fie bine.

Neliniștită, se concentrează din nou pe exploratul camerei.

„O curățenie generală, cap-coadă, cu siguranță are să-i îmbunătățească aspectul“, se gândi ea, privind în jur, deși erau și stricăciuni care nu mai puteau fi reparate prin curățenie. O parte din mobilă era iremediabil distrusă, iar singura soluție pentru draperiile mucegăite era să fie date jos. Trase de una din fâșiile de catifea, care se rupse cu ușurință în mâna ei, căzându-i la picioare și acoperind-o cu praf de unde ieși clipind, tușind și complet murdară. Cea de a treia – și ultima – rochie curată era mizerabilă. Oricum, nu mai putea face nimic, dar putea să continue. Nu-i stătea în fire să stea pe margine și, în ciuda ironiilor lui Mari, nu era o doamnă.

Trase jos următoarea draperie, apoi încă una și încă una, până când praful plutea în cameră precum ceața, iar firicele de praf se transformaseră în fulgi de nea în strălucirea slabă a soarelui care apunea.

Își aranjă părul cu mâna murdară de praf, dar încuviință satisfăcută. Deja locul arăta mai bine.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? se auzi vocea lui Edward de undeva din spatele ei, dar praful din cameră îl făcea greu de distins.

Așa cum se temuse, nu părea fericit să o găsească acolo. Așteptă ca praful să se mai așeze pentru a-l confrunța și își mușcă buza de jos, încercând să înăbușe un chicotit nervos.

Ochii negri ai lui Charlotte străluceau în lumina slabă a încăperii, dar orice altă parte din ea arăta ca și cum pierduse lupta

cu o cutie de praf pentru peruci¹. Până și genele ei erau albite. În timp ce-și tot mușca buza de jos, încercând în mod clar să pară serioasă, chiar chinuită de remușcări, un pic din acel strat de praf se mai șterse dezvăluind carnea rozalie a buzei. Gustul amar de praf – îi umpluse și lui gura – o făcu să se înece.

În ciuda amestecului straniu de teroare și disperare pe care îl simțea, un surâs șters îi apăru pe buze.

– Dacă asta este ideea ta de ajutor, începu el, fără a înainta spre ea, fără a se oferi să o mai scuture, cred că ar trebui să reconsider oferta.

Când ea se oferise să-i recompenseze ajutorul dat prin curățarea casei, el fusese sceptic în privința intențiilor ei, ca să nu mai vorbească de abilități. Nu se gândise însă că ea ar putea să înrăutățească lucrurile.

„Poate noi suntem la fel“, se gândi Edward amintindu-și spusele lui Markham.

În copilărie, locul în care stăteau acum fusese cunoscut drept Sala Mare și avusese tot felul de întrebuițări. De câte ori nu fusese ușuit afară din această cameră astfel încât tatăl lui să poată discuta fără întreruperi cu oameni de vază; aici cântase la pian cu mama urmărindu-l peste umăr; de câte ori nu spionase pe la uși pentru a vedea cuplurile colorat îmbrăcate învârtindu-se și făcând plecăciuni pe ringul de dans?

Dar zilele de glorie ale încăperii se stinseseră de mult.

Mama lui Edward murise din cauza variolei, conform spuselor lui Markham, iar zvonurile sugerau că tatăl lui distrusese tot ce-i ieșise în cale din cauza durerii: „Se spune că Excelența Sa a distrus casa și a jurat să nu se mai întoarcă niciodată“ Edward presupunea că cel puțin o parte din zvonuri nu erau adevărate. Tatăl lui nu era omul care să se lase pradă durerii.

Oare boala îi răpise mama? Sau, poate, mânia care fusese dezlănțuită asupra acestei camere fusese aruncată și asupra ei? Dacă așa se întâmplase, ea nu ar fi avut mai multe șanse de supraviețuire decât instrumentul distrus la care cântase odinioară cu atâta grație sau

¹ Elita societății engleze purta peruci, dar pentru că acestea atrăgeau purici întrucât nu erau spălate corespunzător și aveau un miros neplăcut erau date cu praf special pentru a fi întreținute. (n.tr.)

peisajul în ulei de deasupra șemineului, care atârna în fâșii, ca și cum o bestie înfometată trecuse cu ghearele prin el. Oricum, nu avea să afle vreodată adevărul.

– Ești bine, domnule?

El tresări uitându-se la silueta de lângă ferestre. Lumina soarelui care apunea venind din spatele ei, combinată cu praful din aer, îi oferea o strălucire aparte.

– De ce întrebi?

– Pari palid la față și m-am gândit că poate...

El începu să râdă pentru a masca adevărul, temându-se că orice alt gest ar putea să-i arate lui Charlotte mai mult decât trebuia să știe.

– Palid? Ar trebui să te vezi pe tine, zise el, întinzându-i, în cele din urmă, o mână pentru a o ajuta să urce peste muntele de catifea de la picioarele ei. Dar încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce faci aici?

– Intenționez să curăț ca la carte această cameră, zise ea, ștergându-și praful de pe umeri și scuturându-și fustele.

– De una singură?

Ea ridică bărbia.

– Dacă trebuie. Am trăit în multe locuri cu confort variat, dar niciodată în mizerie, și nu intenționez să încep acum.

– Nu te-ai aranjat suficient de confortabil în aripa cu bucătăria?

Ea încuviință rigid, în mod clar, ezitând să fie de acord cu el.

– Atunci stai acolo! Nu mai hoinări făcând mizerie printre lucruri care nu-ți aparțin.

Ridică ușor tonul, făcându-i semn către draperii.

– Mizeria, domnule, era deja aici, îi răspunse ea, ignorându-i mâna și trecând dincolo de el. Și nu pot să-mi imaginez că angajatorul tău ar vrea să găsească...

– Am motive să cred că Lord Beckley cunoaște foarte bine starea proprietății și alege, din motive pe care eu și cu tine nu le înțelegem, să... lase lucrurile așa cum sunt. Trebuie să ne supunem dorințelor lui.

– Atunci de ce te-ai mai deranjat să te întâlnești cu domnul Markham? îl provocă ea. De ce ar fi angajat el un administrator dacă tot ce-și dorește este să lase lucrurile în ruină?

– El nu a... început Edward, dar apoi se opri înainte de a spune adevărul. Treaba mea aici este să mă ocup de ferme. Nu de această casă.

Într-o zi, Ravenswood urma să fie profitabilă din nou, capabilă să susțină comunitatea din jur, așa cum fusese și când plecase el. Deja planurile lui înfloreau după conversația avută cu Markham. Semințe noi, unelte noi, boi dacă putea să găsească. Dacă reușeau să aibă o recoltă, după aceea urma să aducă îmbunătățiri caselor arendașilor, ceea ce avea să le îmbunătățească viața și să atragă arendași noi. Odată ce ferma urma să fie pusă pe picioare – iar el avea să se întâlnească cu tatăl lui –, putea să-și îndrepte atenția asupra conacului.

– Pot să mă ocup eu de casă, dacă îmi dai voie, zise ea.

Cu siguranță asta avea să o țină ocupată și departe de el. Totuși, clătină din cap. Nu voia ca ea să umble nestingherită prin aceste camere, deși nici el nu înțelegea de ce. Poate pentru că i se părea că era ca și cum invita pe cineva să cotrobăie prin propriile lui amintiri.

– Dar trebuie să fac ceva, insistă ea.

– De ce?

Ea îl privi agitată. În mod clar se considera îndatorată lui. Oare credea că dacă el îi refuza oferta de ajutor pentru casă asta însemna că avea să-i ceară o altă formă de plată?

– Lasă lucrurile așa, insistă el, grăbind-o nerăbdător către ușă.

– Te rog, zise ea, în timp ce el închise ușa în urma lor. Las-o deschisă. Așa. Ridică mâinile în fața ei, cu palmele la o distanță de doi centimetri. Sunt șoareci acolo și speram ca Negruța să ne scape de ei.

– Negruța?

Edward ridică o sprânceană, dar lăsă ușa întredeschisă așa cum îi ceruse.

– Pisica neagră care umblă pe aici. I-am dat un nume. *J'espère* că e în regulă?

Era obosită. Accentul ei franțuzesc ieșea la iveală precum jupa unei fuste, cu mult mai seducător tocmai pentru că refuza să mai stea ascuns. El ridică din umeri și se întoarse către spatele casei. Dacă pisica era a cuiva, atunci trebuia să fie a lui Garrick, căci nu mai era altcineva care să o revendice. Și nu-și putea imagina că fostul servitor de grajduri se gândea la acea pisică ca la un animal de companie.

– Ai mâncat? Ar mai trebui să fie din plăcinta excelentă a lui Mari. Asta dacă domnul Garrick nu a mâncat-o pe toată.

Stomacul îi ghiorăi în semn de răspuns. După călătoria din ziua precedentă, Samson trebuia cruțat de alte eforturi, așa că el își

petrecuse mai bine de jumătate de zi mergând pe jos către fermele mai îndepărtate. La întoarcere, la Rookery, intenționase să găsească ceva cu care să-și potolească foamea, dar se pierduse în cifre – vremurile erau grele și totul era scump. Dacă era să fie sincer, era surprins că încă îi mai era foame după asta, dar nevoile lui trupești trebuiau satisfăcute chiar dacă îl durea capul și în piept simțea o durere apăsătoare.

Când ajunseseră la ușa care dădea la bucătărie, el o deschise și se dădu la o parte pentru ca Charlotte să intre înaintea lui, deoarece o parte din el, în ciuda foamei, nu voia să vadă încă o cameră ruinată, dar plină de amintiri din copilăria lui. Însă aici era curat, focul ardea în vatră, fiecare oală și fiecare farfurie era unde trebuia să fie. Trebuia să-și fi dat seama că Mari avea să aranjeze totul. Îi plăcea ca bucătăria să fie un loc bine pus la punct.

Nu era însă pregătit să realizeze ce aducea o asemenea descoperire pentru el: era mai rău cumva să se afle într-un loc care semăna atât de mult cu cel din urmă cu douăzeci și cinci de ani, dacă nu mai mult, când el avea obiceiul să se strecoare din camera lui, pe lângă doica adormită, în căutarea unor bunătăți interzise la bucătărie.

Mari nu era nicăieri. Charlotte se spală pe mâni, apoi puse ceaiul la foc. După ce și el se spală pe mâini și pe față, se așază pe scaunul din capul mesei servitorilor – locul în care obișnuia să stea majordomul – și își permise să o urmărească cu privirea, doar din plăcerea de a urmări ceva care nu-i aducea înapoi nici o amintire neplăcută. Sau cel puțin, nici o amintire mai veche de o zi.

După ce se curățase cât de bine putuse, ea se mișcă rapid pentru a-i pregăti un soi de cină. În timp ce o privea, mai că îi venea să creadă că petrecuse ceva timp slujind sau cel puțin trăise într-o casă unde nu fusese scutită de sarcinile domestice. Oare îl servise pe soțul ei – dacă existase cu adevărat un asemenea bărbat – la fel ca pe el acum?

Charlotte puse o farfurie în fața lui, turnă ceai fierbinte în două cești, apoi se așază pe scaunul cel mai apropiat de el, la capătul uneia dintre băncile lungi care încadrau fiecare parte a mesei.

– Zahăr, domnule Cary? întrebă ea, ridicând cleștele.

El scutură din cap.

– Nu, mulțumesc.

– Mă gândeam că nu poți trăi fără el, zise ea vădit surprinsă. Am înțeles că este la fel de comun ca aerul în locul din care vii.

– Este.

Nu mai putea să se uite la zahăr așa cum o făcuse cândva, mai ales că acum știa cum este făcut. Și de către cine. Fiecare cub i se părea mânjit de sânge.

– Faptul că este dulce îmi lasă un gust în gură de care mă pot lipsi.

– Oh, zise ea părând că înțelege ce voia el să-i spună. Cu câțiva ani în urmă, aboliționiștii începuseră și la noi o campanie prin care voiau să boicoteze zahărul. Eram încurajați să folosim miere. Mătușa mea doar a râs și a zis că ea crede că asta ar fi cam crunt pentru sărmanele albine.

În timp ce vorbea, se juca cu toarta ceștii, deși el nu putu să nu observe că nu băuse din ceai. Intenționase fără îndoială să-l îndulcească, iar afirmațiile lui pretențioase o opriseră. Fără să mai spună ceva, el luă cleștele din mâna ei și puse două cubulețe de zahăr în ceașca ei.

– Poate că ar fi, recunosc eu el. Cine poate spune sigur?

Nu se putea aștepta ca ea să înțeleagă realitatea dură a vieții pe o plantație de zahăr în Indiile de Vest. Nici nu era prea sigur că și-ar fi dorit ca ea să înțeleagă – în experiența lui, inocența era o virtute care nu era apreciată suficient. De ce să le împărtășească și altora cunoștințele lui despre orori pe care oricum nu le-ar putea șterge cu sacrificiile lor infime?

Cu toate astea, ea nu bău.

– Nu mănânci și tu? o întrebă, observând pentru prima dată că adusesese doar o farfurie.

– Ceaiul e suficient.

El mai ezită un moment, dar până la urmă foamea învinse și, ca de obicei, mâncarea lui Mari nu îl dezamăgi. În ceea ce se temea că era un spectacol deloc manierat goli farfuria.

– Cum a reușit Mari să...?

– Doamna Corrvan a trimis câteva provizii cu ea.

– Ah.

Încă nu se putea obișnui să se gândească la doamna Corrvan ca la altcineva în afară de Tempest – deși nu ar fi trebuit să se mai gândească la ea. Dar de această dată, înțepătura pe care o simțea auzindu-i numele de femeie măritată era amortită de ceaiul cald și mâncarea bună – și poate și un pic de accentul ușor și delicat al celei cu care vorbea.

– Discuția cu domnul Markham a fost lămuritoare? Cum stau lucrurile la ferme?

– Din ce am văzut până acum, la fel de rău ca la conac, din păcate, răspunse el sorbind din ceai. Au rămas o mână de arendași asupriți și vai de capul lor. Va fi nevoie de multă muncă pentru a pune acest loc pe picioare și să-l fac să funcționeze cum trebuie.

– Și de bani, adăugă ea direct. Ți-a dat angajatorul vreun avans sau cel puțin o linie de credit pentru a putea aduce îmbunătățiri aici?

El înclină bărbia în semn de confirmare.

– Da, se poate spune și așa.

Ea înclină capul într-o parte, uitându-se la el. Aluzia lui nu trecuse neobservată.

– Am auzit povești despre cei care s-au întors din Indiile de Vest bogați. Dar cu siguranță nu intenționezi să folosești banii tăi pentru a corecta greșelile – neglijența – acestui, acestui...

– Lord Beckley, interveni el înainte ca ea să aibă timp să găsească vreun epitet nu tocmai potrivit. Am o moștenire de la un om pe care am ajuns să-l cunosc în Antigua. Thomas Holderin. El a fost... mentorul meu.

Era cel mai apropiat cuvânt la care Edward se putuse gândi pentru a descrie rolul pe care acel bărbat îl jucase în viața lui, deși era sigur că nu era suficient și că nu descria profunzimea relației lor. Ar fi fost tentat să-l numească al doilea tată, asta dacă această etichetă nu ar fi fost mânjită de primul lui părinte.

Cu siguranță, Edward nu se așteptase să folosească darul mult prea generos al lui Thomas Holderin pentru a scoate proprietatea familiei la liman, pentru a îndrepta greșelile tatălui său. Anul trecut, dăduse mai bine de jumătate din bani căpitanului unei corăbii, mituindu-l pentru a o duce pe Tempest – fiica lui Holderin – departe de pericolele insulei. Însă doar cu câteva zile în urmă, acea mică avere îi fusese returnată, căpitanul Corrvan părând extrem de mulțumit că obținuse un premiu mai valoros ca urmare a călătoriei.

– Și ai de gând să investești toată moștenirea aici? îl întrebă Charlotte.

Explicația lui nu clintise expresia sceptică de pe chipul ei.

– Am toate motivele să cred că orice investiție din partea mea o să-mi fie returnată cu tot cu dobândă.

Charlotte trase de farfuria goală și trecu cu degetul arătător peste firimiturile rămase.

– Sper că Lord Beckley știe cât de norocos este să te aibă în slujbă. Înțeleg prea puține despre ce înseamnă să administrezi o proprietate, dar știu că oamenii onești și muncitori sunt rari.

El nici nu-i știa numele bine, însă ea, cumva, părea să-l cunoască sau pretindea asta. Poate urmărea să-l flateze, își reaminti. Poate că era flirt. Poate că ea spera să se facă plăcută de el ca să nu o trimită de acolo.

Apoi, în ceea ce era un gest foarte bine calculat sau deloc gândit – și naiba să-l ia dacă putea să facă diferența –, ea duse degetul plin de firimituri între buze și îl linse, apoi se ridică să ducă farfuria goală la chiuvetă.

– Domnul Blake a fost un ticălos? întrebă el.

Auzindu-i întrebarea, ea tresări, dar nu se întoarse cu fața.

– Soțul meu a fost... naiv. Nu, e un cuvânt prea puternic. N-a văzut mereu oamenii așa cum erau cu adevărat.

– Și ce a văzut când s-a uitat la tine, Charlotte?

– Asta nu știu, zise ea și ridică aproape imperceptibil din umeri, gestul ei fiind ascuns de lumina slabă din bucătărie. Cred că, poate, nu m-a văzut deloc.

Scaunul scrâșni pe podea când Edward se ridică, iar în liniștea ce urmă, cizmele lui răsunară pe podea când el traversă până în spatele ei. De la acea distanță, nimic nu-i mai putea scăpa, nici măcar faptul că încheieturile ei se albiseră strângând farfuria.

„Eu te văd.“

Cuvintele implorau să fie spuse, dar el nu avea de gând să le rostească. Oare erau adevărate?

Pe spatele gâtului avea o dâră de murdărie, un loc pe care trebuie să-l fi atins într-un moment de incertitudine sau pentru a ușura vreo durere. În păr încă mai avea praf. Cu siguranță, un domn s-ar fi oferit să-i aducă apă pentru baie.

Însă acest gând trezea alte gânduri cu mult mai periculoase. Dacă nu era atent, avea să se trezească sedus de această străină. Sau să o seducă.

– Nu putem cunoaște niciodată cu adevărat o persoană, zise el. Respirația lui îi făcu o șuviță căzută pe obraz să se miște. Cel mult,

putem spera să ne cunoaștem pe noi. Iar el se cunoștea destul de bine pentru a-și da seama că trebuia să plece înainte să facă ceva regretabil. Noapte bună, Charlotte, zise și se îndepărtă, pornind către ușă.

În penumbrelle grădinii îl întâlni pe Dobbs.

– Ah, domnule Cary, îi zise vizitiul, grăbindu-se către el. Veneam să vă caut. Doamna Mari mi-a dat un soi de pomadă pentru copita lui Prince și arată ca nouă. Puteți să fiți gata la prima oră?

S-ar fi putut spune că apariția și anunțul lui Dobbs erau providențiale.

Scuza perfectă pentru Edward, putea să plece și să se lipsească de tentațiile din jur, concentrându-se pe lucrurile mai importante. Bineînțeles, arendașii lui nu aveau să vadă lucrurile așa. În primul rând, îi promisese lui Markham că o să-l ajute să pună mai multe recolte.

În spatele lui, se întrezărea lumina de la o lumânare din fereastra camerei majordomului. Camera lui Charlotte.

Oricare ar fi fost adevărul din povestea ei, nu avea nici o îndoială că ascundea ceva.

Până la urmă, Gloucestershire nu era un loc rău pentru a te ascunde. Peisajul liniștitor și pădurile dese îi oferiseră și lui refugiu de multe ori când era doar un băiețel. La fel și casa veche, medievală în fapt, dar cu sute de ani de construcții adăugate care făcuseră să existe tot felul de colțișoare și cotloane, camere în interiorul camerelor, cunoscute doar de câțiva.

Se gândi fără satisfacție la ideea de a pleca la Londra. Poate că și el se ascundea în Gloucestershire, la Ravenswood. Și poate o parte din el se bucura că nu se ascundea singur.

– Îți rămân dator, Dobbs, îi zise el înclinând din cap în timp ce se îndrepta spre Rookery, dar planurile mele s-au schimbat. Rămân aici.

Capitolul 7

În dimineața următoare, aroma de bacon prăjit o făcu pe Charlotte să se ridice din pat. Oare visele aveau miros? Cu siguranță, Mari nu ar fi putut să facă un asemenea mic dejun din nimic. Când intră în bucătărie, Garrick intră și el prin ușa opusă, cărând două găleți pline ochi cu apă de la puț.

– Bună dimineața, doamnă Cary, zise el, deși ochii lui erau ațintiți asupra lui Mari, care era aplecată peste o tigaie în apropierea focului.

Înainte ca ea să poată răspunde, Edward se ridică de la masă.

– O să te trezești cu jumătate de sat la micul dejun dacă nu ai grijă, Mari, o necăji el.

Tensiunea din ziua precedentă se domolise. Dădu din cap către Charlotte în semn de salut, apoi se îndreptă către Garrick, luându-i gălețile din mâini și ducându-le la bazin pentru a-l umple. Eliberat de povară, Garrick se așează și ridică furculița anticipativ.

– Păi, l-am invitat doar pe domnul Markham având în vedere că el este cel care m-a aprovizionat cu ouă, îi răspunse Mari, fără a-și lua privirea de la sarcinile ei.

Se auzi un zăngănit puternic de metale ciocnite, ca și cum Edward scăpase găleata.

– L-ai văzut pe Markham? Când?

– Ieri după-amiază. Acolo unde este o fermă sunt semințe pentru grădină. Și pui, adăugă ea, întorcându-se în cele din urmă de la foc cu o tigaie de ouă prăjite sfârâind delicios. Și odinioară, un porc.

– Markham ți-a dat toate astea? întrebă Garrick uimit, rostogolind mâncare din tigaie în fărura din fața lui înainte ca Mari să aibă timp să o așeze.

– Mâncarea mea poată să facă minuni.

Ochii ei căprui străluceau.

Charlotte își ascunse uimirea prefăcându-se ocupată cu vasul cu cafea. Deci, până la urmă, bucata mare de plăcintă nu fusese destinată pentru Rookery.

– Unde e domnul Dobbs în dimineața asta? întrebă ea.

– A plecat la Londra în zori, răspunse Garrick cu gura plină.

– Oh! Mari se întoarse către Edward. Am crezut că aveai de gând să mergi la...?

– Două duzini de ouă, o bucată de bacon. Presupun că Markham ți-a dat și cafea? zise Edward vorbind peste ea și evitând întrebarea.

– Nu. Asta era în proviziile primite de la doamna Corrvan.

– Doamna Corrvan?

Cel puțin de data asta nu i se mai împletici limba când îi rosti numele. Însă Charlotte observă încordarea bruscă a umerilor lui și cât îi plăcea să-l rostească.

– Așa e, îi confirmă Mari sfidător în timp ce se concentra să pună mâncarea în farfurii.

– Ah, da. Acum, îmi amintesc, doamna Cary mi-a povestit asta ieri.

Simțind privirea lui Edward asupra ei, Charlotte turnă patru cești de cafea pe care le așează în fața fiecăruia dintre ei, întrebându-se dacă el avea să o bea pe a lui, dat fiind că acum știa de unde provine.

Însă când se întoarse la masă, alăturându-se lor, părea să fi lăsat deoparte toate sentimentele cu privire la doamna Corrvan. Și de această dată se feri de bolul cu zahăr; când veni rândul lui Charlotte, ea aruncă vinovată un cubuleț în ceașcă, simțindu-se ușurată când o văzu pe Mari făcând același lucru, cu două cubulețe.

– Garrick, întrebă Mari întinzându-i șunca, este pe aici vreun coteț de găini demn de numele ăsta?

Bărbatul îi făcu semn către fereastră și către o clădire dărăpănată de dincolo de ea.

– Da, într-un fel.

– După ce sapi grădina de la bucătărie, ocupă-te să îl repara, îi ordonă Mari.

Bărbatul bombăni nemulțumit, dar în cele din urmă încuviință din cap fără tragere de inimă.

– Cu puțin noroc, explică Mari, tura următoare o să-l conving pe domnul Markham să se despartă de câteva din găinile lui.

– Mă îndoiesc, interveni Edward scuturând ştrengăreşte furculiţa în aer. Nu mai ai muniţie. Am terminat eu aseară plăcinta cu carne de vită.

– O să mai fie şi alte lucruri de care o să aibă nevoie, nu te îngrijora, răspunse sec Mari.

Tachinările din această dimineaţă erau cu mult mai amabile decât în ziua precedentă, dar în continuare nu semănau deloc cu o conversaţie dintre un stăpân şi o servitoare.

– N-am găsit eu întotdeauna soluţii să am grijă de bucătăria mea?

– Cu siguranţă da, Mari. Cu siguranţă. Deci, zise el împingând farfuria goală, se pare că ţi-ai programat ziua, şi pe cea a lui Garrick. Acesta bolborosi ceva cu gura plină, dar nu obiectă.

– Şi tu, doamnă soţie?

Întrebarea o făcu să tresară, iar ceaşca zăngăni pe farfurioară.

– Eu... m-am gândit că aş putea să... mă ocup să fac un pic de curătenie prin casă. În camerele familiei.

Mari încremeni cu furculiţa în aer, cu o bucată de ou înfiptă în ea, uitându-se când la Charlotte, când la Edward.

– Camerele familiei?

Charlotte se ridică şi începu să strângă vasele de pe masă.

– Dacă domnul Cary nu are nimic împotrivă.

Edward se ridică şi el, fixând-o cu ochii lui albaştri încă amuzaţi, deşi nu mai erau la fel de scânteietori.

– Ar conta dacă aş avea ceva împotrivă?

Garrick începu să râdă în spatele ceştii.

– Nu sunteţi căsătorit de mult, domnule, dacă puneţi o întrebare aşa prostească. Femeia e precum un cal. Nu-i puteţi da prea mult frâu liber şi apoi să vă aşteptaţi să stea locului. Trebuie să ţineţi lucrurile cu mână fermă şi biciul aproape, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Comparaţia nu era deloc surprinzătoare, mai ales că venea de la un om care se ocupase de grajduri, dar Charlotte simţi că lui Edward nu-i convenise şi privirea senină se întunecă uitându-se către celălalt bărbat.

– Eu nu cred în biciuirea cailor, îi zise el direct. Sau a femeilor, sau a servitorilor... din fericire pentru tine, Garrick.

Neimpresionat de acea ameninţare voalată, Garrick trecu cu o unghie murdară în golul dintre doi dinţi şi supse resturile de acolo.

– Doar a sclavilor, atunci?

Charlotte nu înțelegea ce o apucase. Avea însă sentimentul că cei doi bărbați urmau să se ia la pumni în bucătăria fără de pată a lui Mari, iar instinctul îi spunea că, dacă Garrick urma să fie pus la pământ, atunci Edward ar fi fost imposibil de ridicat de deasupra lui. Mari avea dreptate – el nu își putea permite să piardă respectul oamenilor pe care voia să-i ajute. Intervenii între ei, punând mâna pe brațul lui Edward, simțindu-i mușchii încordați când bărbatul strânse pumnul.

– Și tu, dragul meu? întrebă ea, uitându-se la el și forțându-l să-i întoarcă privirea. Nu intenționase să folosească asemenea apelative intime, dar nu-i venise în minte vreo altă modalitate de a-i distra atenția. Cum ai de gând să-ți petreci ziua?

Știa că reușise înainte ca el să deschidă gura. I se putea citi uimirea din ochi, dar și ceva ce semăna cu recunoștință, iar trupul încordat de sub atingerea ei începu să se relaxeze.

– Prima dată, mă duc în sat să văd cum pot comanda niște provizii, îi spuse el.

Cu mâna liberă îi mângâie palma de pe brațul său. Avea degete lungi. Unghii îngrijite. Avea mâinile unui gentleman, în ciuda culorii lor măslinii.

– Ai nevoie de ceva?

– Terebentină, îi zise ea pe tonul ei serios, obișnuit. Ceară de albine. Săpun.

Anii petrecuți în preajma servitoarelor îi oferiseră cunoștințele necesare despre lucrurile care nu trebuiau să lipsească dintr-o gospodărie, și cum să le folosească. Strângând-o ușor, el îi ridică mâna de pe mâneca lui și i-o întoarse cu palma în sus, atingând atent cu degetul mare în jurul locurile în care avea bășici de la munca din ziua precedentă. Atingerea lui delicată, sentimentul de a-i simți pielea, i se păru mai intim decât faptul că o ținuse strâns în brațe când călăriseră.

– Nu trebuie să faci asta, Charlotte, insistă el, cu capul plecat.

Preț de un moment, ea se gândi că el voia să-i sărute mâna. Făcu un pas în spate, eliberându-și degetele din strânsoarea lui, dar nu înainte de a-și simți pulsul crescând, și știu că și el simțise asta. Blestemată să fie imaginația ei sălbatică! Nu se avertizase în ziua precedentă despre asemenea intimități? *Oui!* Chiar după ce atingerea palmei lui calde îi înfiorase tot trupul, nu o dată, ci de două

ori, forțând-o să se lupte cu dorința de a fi atinsă și a treia oară. Dorința – atât de nedorită – avea gust de trădare.

– Cineva trebuie s-o facă..., zise ea tăios, conștientă că Garrick și Mari îi priveau.

Oare cât de mult se dăduse de gol? Se așteptă ca Edward să o contrazică, însă el doar încuviință.

– O să am grijă ca lucrurile să fie trimise. După, mă duc la ferma lui Markham. Noi doi sperăm să mai putem planta un câmp de orz. Să nu mă aștepți cu cina, Mari, zise el și plecă.

Garrick îl urmă, la doar câțiva pași în urmă, fluierând triumfător și disonant, lăsându-le pe cele două femei singure în bucătărie. Hotărâtă să se comporte ca și cum nimic nu se întâmplase – căci nimic nu se întâmplase decât în mintea ei –, Charlotte se apucă să strângă și restul vaselor murdare. Mari îi urmări cu privirea pe cei doi bărbați cu o expresie imposibil de citit. Nu mai luase vreo altă înghițitură de mâncare de când Garrick rostise acel cuvânt.

„Sclavi.”

Așezând deoparte un vraf de farfurii, Charlotte își relua ezitând locul la masă și sorbi din cafea, deși se răcise. Se gândi la atacul lui Garrick și la afirmația lui Edward. Se gândi la mâinile lui Edward, la puterea lor considerabilă, în ciuda delicateții atingerii lor.

„Nu putem cunoaște niciodată cu adevărat o persoană”, o avertizase el. Dintr-odată, ea voia să știe ce altceva făcuseră acele mâini.

– A fost un stăpân bun, Mari?

Cuvintele o treziră din reverie pe femeie, care se uită ținută și tăios la Charlotte.

– N-a fost niciodată stăpânul *meu*, doamnă.

– Nu a fost stă...?

– Domnișoara Holderin – doamna Corrivan, acum – s-a ocupat de servitorii domestici, bineînțeles. Tatăl ei s-a ocupat de toată plantația. A fost un suflet blând.

Charlotte o privi neîncrezătoare.

– Trăiam cu impresia că așa-numiții „proprietari binevoitori” pot fi găsiți doar în cărțile de ficțiune.

Mari încuviință din cap.

– Vei găsi foarte puțini în lumea reală. Însă domnul Holderin nu era proprietar de plantație. Proprietatea Harper's Hill îi aparținea

tatălui răposatei sale soții. Și pentru că noi nu eram ai lui, nu avea puterea să ne elibereze, dar a făcut tot ce-a putut să ne ajute, asta incluzând și faptul că l-a pregătit pe domnul Edward și l-a învățat tot ce trebuie pentru a-i lua locul după moartea lui. În toți anii de când îl știu pe domnul Edward n-a ridicat vocea la nimeni – bine, asta în afară de domnișoara Holderin, dacă e să fiu sinceră.

Charlotte lăsa umerii în jos, încercând să se relaxeze. Cuvintele lui Mari erau liniștitoare. Cu toate astea, simțea că ceva rămânea ascuns. Poate ceva din trecutul lui Edward ce el nu ar fi vrut să dezvăluie...? Dar cât de ridicol era, date fiind propriile circumstanțe, să se aștepte să afle. Ca și cum Mari îi intuiise curiozitatea, îi spuse:

– M-ai întrebat despre șchiopătatul meu.

Charlotte încuviință nesigură, surprinsă de schimbarea subită a subiectului.

– E o rană veche. Din copilăria mea în... Africa, începu ea, fără a se uita în ochii lui Charlotte. Într-o noapte, bărbații dintr-un trib vecin ne-au invadat satul. Au capturat cât de mulți au găsit, apoi ne-au luat ca prizonieri de război pentru a fi vânduți ca sclavi. Eu m-am agățat de mama și am ținut-o strâns cât de mult am putut. Până când a fost ucisă. Unul dintre bărbați m-a prins de gleznă și m-a târât de lângă trupul ei. M-am simțit ca și cum fusesem ruptă în două. Ceva a plesnit în mine și am leșinat pe loc.

Charlotte simți cum i se taie respirația și o cuprinde amețeala. Dar nu scoase un sunet.

– Când mi-am revenit, eram legată cu lanțuri alături de cei care mai rămăseseră și mășăluiam către coastă. Zile după zile. Șoldul meu s-a tot înrăutățit. Când am ajuns în final la bordul unei corăbii, doctorul a încercat să-mi îndrepte piciorul, dar era deja prea târziu. N-am mai mers cum trebuie de atunci.

– Îmi pare rău, șopti Charlotte și chiar asta simțea, deși știa prea bine că niște simple cuvinte nu aveau să îndrepte un rău atât de mare, nu aveau să vindece acea rană sau alta. Ce amintire dureroasă... Dar ce te-a făcut să te decizi să-mi povestești acum?

– Înainte nu eram pregătită să-ți spun, zise Mari simplu și ușor tăios. N-am spus nimănui această poveste. Dar m-am gândit la tine și la... domnul Edward. Pari să fi îngrijorată de firea lui, dat fiind că a trăit atât de mult timp într-un loc teribil.

Charlotte nu reuși măcar să încuviințeze.

– Aș putea să-ți spun multe povești pentru a te liniști, zise Mari, însă vreau să știi asta: el m-a văzut în ziua în care am ajuns în Indiile de Vest. Era doar un băiețel, cu câțiva ani mai mare decât mine. S-a întors către bărbatul cu care era – domnul Holderin, deși atunci nu știam asta – și i-a zis ceva nerăbdător. Nu știam engleză, dar am înțeles că-l ruga să mă cumpere.

Simțind cum îi alunecă toarta ceștii în palmele umede, Charlotte o așază atent pe masă. Cât de devastator pentru oricine, dar în special pentru un copil, să trăiască așa ceva! O ființă umană cumpărată și vândută ca un animal, la piață.

– De ce? șopti ea. De ce să te faci sclavă?

– Eram deja sclavă. Nimic din ceea ce făcea sau nu făcea el nu putea să schimbe asta, dar el știa... O fată șchioapă? Scutură din cap. N-aș fi supraviețuit nici măcar un an pe oricare altă plantație din Indiile de Vest. Așa cum am aflat mult mai târziu, domnul Holderin îi salvase viața și domnului Edward. Și prin rugămințile lui, domnul Edward a salvat-o pe a mea, căci domnul Holderin m-a cumpărat și m-a dus la Harper's Hill. N-a fost un stăpân bun, doamnă. A fost și este un om bun.

„Care merită o femeie bună“, se gândi Charlotte, amintindu-și ce îi spusese Mari în prima noapte. Atunci, el de ce își bătea capul, fie și temporar cu ea?

– Îți mulțumesc pentru că mi-ai povestit asta, zise ea. Dar... În doiala încă pândea în cotloanele minții ei. Nu ți se pare că uneori întrezezi în el ceva, ceva... aspru?

Mari încuviință.

– Oh, da. Ridică furculița, înțepând ouăle reci de pe farfuria ei. Cred că e teamă.

„Teamă?“ De ce se putea teme un bărbat ca Edward?

Aparent regretând că fusese atât de deschisă, Mari se ridică brusc și se îndepărtă fără să mai spună altceva. Înainte ca Charlotte să-și revină din uimirea pe care o simți văzând cât de brusc se terminase conversația lor, Mari se întoarse la ea cu un șorț de bucătărie suficient de lung încât să acopere toată partea din față a rochiei lui Charlotte.

– Ar fi păcat să stricăm încă o rochie, îi zise ea, întinzându-i șorțul.

– *Merci*, răspunse Charlotte fără să conștientizeze.

Mari începuse să spele vasele. Farfurii și tacâmuri se loveau unele de altele în chiuvetă în vreme ce ea își vedea instinctiv de sarcinile familiare din bucătărie, muncă pe care o făcea de când se știa. Charlotte parcă îl putea auzi pe Edward întrebând-o: „Asta vrei să faci?” Și care fusese răspunsul lui Mari? „E ceva să ai de ales!”

– Îți mulțumesc pentru un mic dejun excelent, Mari. Suntem foarte norocoși că ai ales să vii aici, altfel s-ar putea să murim cu toții de foame.

– Garrick nu era pe moarte când am ajuns, sublinie ea punând resturile de ouă într-un bol pe care îl așează la picioarele ei. Negruța apăru din neant și începu să mănânce. V-ați fi descurcat. Cumva.

– Poate, zise Charlotte, deși în sinea ei avea dubii. Punându-și șorțul, se așează lângă Mari și începu să șteargă vasele pe măsură ce Mari le spăla. Mă întreb... Când ai pornit spre Anglia, asta credeai că o să faci aici?

Mari lăsă mâinile în jos, în apă, împrăștiind balonașe de săpun peste tot și stropind-o pe Charlotte.

– Eu niciodată...

– Să nu-mi zici că n-ai avut un vis, o întrerupse Charlotte. Toată lumea are.

Numai Dumnezeu știa că ea visase altceva de fiecare dată când fusese obligată să asculte criticile mătușii Penhurst. Dacă n-ar fi avut, le-ar fi ascultat și acum.

– Mi se promisese libertatea. Ridică din umeri. Mi s-a părut... periculos, cumva, să mă gândesc dincolo de asta. Mi se părea că mă joc cu soarta.

Charlotte observă că Mari nu negase că avea și alt vis, deși era reticentă în a-l dezvălui, chiar și acum. Sau poate că încă încerca să-și dea seama ce voia. Era normal. Dacă Mari ar fi întrebat-o pe Charlotte același lucru, răspunsul sincer ar fi fost că nu. Sau, mai precis, *non*. Era greșit din partea ei să compare zbuciumul lor trecut, căci nimic nu se putea compara cu ceea ce Mari îndurase. Dar la urma urmei, amândouă erau femei, prinse într-o lume care nu era a lor, încercând să-și găsească rostul. Cât de ciudat că drumurile li se intersectaseră tocmai la Ravenswood!

– O să mă anunți când ajung produsele de curățenie din sat? întrebă Charlotte, împăturind prosopul și așezându-l lângă chiuvetă.

– Și unde o să te gălesc, doamnă Cary?

„Doamnă Cary.” Nu era o scăpare. Era intenționat. Voia să o necăjească? Nu. Nu era asta, deși nici ea nu putea să spună exact ce era.

– Am de gând să arunc o privire la etaj, zise Charlotte.

– Cauți ceva în mod special?

– Nu, bineînțeles că nu.

Mari o privi cu subînțeles, iar Charlotte se simți cu musca pe căciulă. Dar cum putea să caute un răspuns când nici măcar nu știa întrebarea?

Little Norbury – nu era practic parte din proprietatea Ravenswood, deși depindea de prosperitatea acesteia – fusese întotdeauna un sat mic. Diligența nu trecea pe aici, așa că erau foarte puțini vizitatori, nu exista han și nici prea multe lucruri care să intereseze un străin. O biserică, o cârciumă, câteva prăvălii, care își atrăgeau clienții din rândul arendașilor de la fermele vecine. Nu era o surpriză că găsisse satul într-o stare la fel de dezolantă precum conacul.

La marginea satului era vicariatul – gol, așa cum îl avertizase Markham că avea să fie. Lângă el era biserica, mult prea simplă și veche ca să fie deranjată, cel puțin la exterior, de anii de neglijență. Când trecu pe lângă ea, cercetă curtea bisericii și pietrele acoperite de mușchi verde, adăpostite de razele soarelui de dimineată. Intră cu inima bătându-i cu putere, trecând de poarta ruginită din fier, ale cărei balamale protestară cu putere la atingerea lui.

În spatele cimitirului erau câteva monumente mai înalte, despărțite de celelalte din curte printr-un gard micuț. Pașii îl purtară peste pământul denivelat, prin spațiile înguste dintre pietrele funerare strâmbe și aplecate de mișcarea solului și de trecerea timpului, până când ajunse în spațiul demarcat. Locul de veci al familiei.

Cary. Numele părea să-l apese din toate părțile. Femei, bărbați. Copii – speranța părinților stinsă precum flacăra unei lumânări. Cel de-al unsprezecelea conte de Beckley, bunicul lui, pe care îl văzuse doar în portretul foarte sever din galerie. Chiar și un câine, a cărui prezență nimeni nu fusese niciodată în stare să o explice. Oare permisesse biserica și vreun preot ca un câine să fie îngropat într-un loc sfânt? În cele din urmă, ochii lui se opriră asupra pietrei funerare pe care nu realizase că venise de fapt să o vadă.

Laetitia Howell CARY
Contesă de Beckley,
Iubită soție și mamă,
Decedată la 18 iulie 1775

„Iubită soție.“

În liniștea din cimitir, sunetul propriei voci îl făcu să tresară. Cum de cutezase tatăl său să dea un asemenea ordin sculptorului? Bineînțeles, trebuie să fi fost sugestia vicarului, ultima încercare a bătrânului Henderson de a trezi conștiința tatălui său. Sau, poate că, pur și simplu, așa îi plăcuse sculptorului.

Data îl luă prin surprindere. Mama lui mai supraviețuise o lună după plecarea lui. Suficient timp, presupunea el, ca variola să-i fi dat lovitura de grație. Câte trebuie să fi îndurat ea în acele zile, între plecarea lui și moarte? Durerea îl copleși, așa că își feri privirea.

Dacă fusese o epidemie de variolă la Ravenswood, nu ar fi trebuit să fie și alte pietre funerare cu date similare? Oare era posibil ca boala să fi fost doar un zvon inventat pentru a explica moartea mamei lui? Panica ar fi fost reală, ar fi golit satul, fără a lăsa în urmă oameni care să pună întrebări dificile. Și dacă mama lui nu murise din cauza bolii, atunci...

Când mâinile începură să-i tremure ca cele ale unui om bătrân și neputincios, se întoarse cu spatele, temându-se că fie urma să izbucnească zgomotos în lacrimi, fie să vomite, dacă mai stătea acolo vreun moment. Ar fi fost mai ușor dacă și-ar fi găsit propria piatră funerară în curtea bisericii. Până la urmă, băiețelul care plecase din Little Norbury chiar murise cu mulți ani urmă. Bărbatul care se întorsese semăna foarte puțin cu el.

Când ieși pe alee, își reveni. Deși erau multe lucruri aici care puteau să îngrozească orice privitor, nimic nu ar fi trebuit să-l mai surprindă. În sat, prăvălia generală avea obloanele trase. Singura ușă care mai era deschisă era cea a cârciumii. Așa că Edward nu avu de ales și se îndreptă către acel venerabil loc pentru a obține informații.

În apropierea pragului de la Trandafirul și Corbul, auzi pe cineva în interior fredonând o melodie. Când păși dincolo de ușă, văzu o femeie slabă, tânără și cu păr blond, aplecată peste o găleată, frecând mesele și podelele cu aceeași apă murdară. Cânta și freca în același timp pe ritmurile alerte ale cântecelului.

– Îmi cer scuze, zise Edward, în cele din urmă, când ea nu schiță nici un gest că avea să ridice privirea.

Femeia scoase un strigăt scurt de surpriză auzindu-i vocea.

– Dumnezeu să ne apere, ce sperietură mi-ați dat!

Scăpă cârpa în găleată, împrôșcându-i fusta cu apă murdară și gri.

– Îmi cer scuze, domnișoară. Mă întrebam dacă mi-ai putea spune unde îl pot găsi pe domnul Toomey?

– Toomey?

Cu încheietura mâinii, ea își șterse fruntea umedă.

– Domnul Toomey încă deține prăvălia de alături?

– Ah, da, dumneavoastră trebuie să fiți domnul Cary.

– Da, eu sunt.

Nu se gândise cât de mult din întrebarea lui arăta cât de familiarizat era el cu acest loc.

– Garrick a zis că aveți legătură cu familia, zise ea, confirmându-i suspiciunea că bărbatul bărfise deja pe seama venirii lui. Înaintând, fata făcu o reverență neîndemânatică. Încântată să vă cunosc, domnule, continuă ea, ștergându-și mâinile de șorț. Eu sunt Peg.

– Vrei să spui, Margaret, o corectă el automat.

Peg... Lottie... De ce trebuia ca toate femeile să-și schimonosească numele de altfel frumoase pentru impresia de familiaritate?

– Îmi cer scuze domnule, poftim?

– Numele tău trebuie să fie Margaret. Peg e doar versiunea scurtă, o poreclă.

În timp ce el îi explica, ea îl privea cu curiozitate și cu capul înclinat într-o parte.

– Așa să fie? Fata se gândi câteva clipe, apoi ridică din umeri și apucă din nou cârpa. Păi, nimeni nu m-a strigat niciodată altfel în afară de Peg. Margaret sună un pic cam pretențios, nu credeți? Oamenii ar putea să spună că-mi dau aere dacă m-aș apuca să-mi zic Margaret.

Accentua fiecare silabă, ca și cum ar fi vorbit într-o limbă străină.

– S-ar putea să ai dreptate, încuviință el, pe jumătate pentru a-i arăta că o credea, pe de altă parte pentru a-și ascunde iritarea pe care o simțea mai mult față de sine.

De ce îl interesa ce nume folosea fata? La urma urmelor, fusese foarte bucuros să răspundă la Neddy, rostit de vocea moale și caldă a mamei lui. Numele de alint fusese micul lor secret; tatăl lui

nu i-ar fi permis niciodată să fie strigat altfel în afară de Ravenswood, bineînțeles, mai ales că frecvent se comporta cu el ca și cum micul băiat era făcut din același aluat precum pietrele conacului. Atât de dragă îi fusese porecla că atunci când plecase de acasă și se imbarcase la bordul unei corăbii ce avea să-l ducă departe, îi spusese căpitanului că numele lui era Neddy. Însă când îl auzise pe căpitan rostind „Neddy” beat criță, pe un ton deloc potrivit, asta șterse tot farmecul. În rarele ocazii, când bărbatul era treaz, îi mai spunea „Ned”, dar nici asta nu era bine. Și mai rele fuseseră ordinele date pe numele lui. Și cele mai rele fuseseră pedepsele care urmau ori de câte ori refuza să-i facă pe plac bărbatului îngrozitor. Fără îndoială, repulsia lui Edward față de porecle își avea rădăcina în ziua în care pășise la bordul corăbiei *Pearl*.

Își dresе glasul.

– Cum rămâne cu negustorul...?

– Oh? Ah, da, domnul Toomey nu e. Și-a dus soția undeva în apropiere de Kingscote să stea cu mama ei, îi explică fată. Că e gravidă. Și nu sunt moașe pe aici.

Gravidă? Familia Toomey trecuse de mult de vârsta la care mai putea să facă copii, așa cum se întâmpla în urmă cu douăzeci de ani când se așteptau la asta. Cum puteau să...? Avu nevoie de câteva momente pentru a realiza că domnul Toomey despre care îi spusese fata trebuia să fie fiul bărbatului pe care Edward și-l amintea. Un băiețel care abia mergea era acum bărbat în toată firea, cu propria familie. Încă un suflet care nu avea cum să-și mai aducă aminte, care nu avea cum să-l mai recunoască pe moștenitorul pierdut al domeniului Ravenswood.

– Mă aștept să se întoarcă în seara asta, sau mâine, cel târziu. Mai pot face și altceva pentru dumneavoastră?

Edward scutură din cap, încercând să-și controleze frustrarea la gândul unei noi întârzieri. Avea nevoie să comande niște semințe și alte materiale dacă urmau să ducă la bun sfârșit planul lor pentru o nouă recoltă, însă nu putea să-l condamne pe Toomey pentru absență, mai ales date fiind circumstanțele. Ce diferență mai putea să facă o zi sau două în marele joc al lucrurilor?

– Nimic urgent, răspunse el, atinse borul pălăriei și se întoarse ca să plece. Apoi își aminti promisiunea făcută față de Charlotte. Când domnul Toomey se întoarce, îl poți ruga să trimită niște

produse de curățat la conac și să-mi trimită mie chitanța? întrebă el peste umăr.

Tânăra încuviință din cap.

– Am auzit că e un dezastru mare acolo, adăugă ea, făcându-l să se oprească. Se spune că e bântuit.

Edward găsi forța de a zâmbi.

– Nu m-aș îndoi de asta.

Până la urmă, aproape toată lumea pe care și-o amintea din copilărie era acum o fantomă.

Chiar și el.

Capitolul 8

Charlotte se opri pe scară și se uită dintr-o parte în alta pe coridorul întunecat, dorindu-și să fi adus o lumânare, deși era amiază. Fiecare ușă era închisă. Scârțâitul podelelor de lemn îi tăia respirația, deși doar pașii ei puteau scoate acele sunete. De ce se temea? Ce putea să o înspăimânte? Doar camere goale într-o casă veche și goală.

Se întoarse și porni către stânga, punând mâna pe clanța primei uși pe care o întâlnește în cale. Se deschise ușor, dezvăluind un salon cu o fereastră mare și frumos arcuită, plăcut încadrată de draperii de catifea vechi. Probabil era locul în care doamna casei primea oaspeți sau unde discuta meniurile cu menajera. Mobila feminină era elegantă sub stratul gros de praf – o canapea cu spătar înalt, două scaune, un birou mic. Era o cameră luminoasă în pofida murdăriei de pe ferestre.

Ceea ce făcea ca sângele împrășcat pe pereți să fie imposibil de ratat.

Pete mari și mici, îngălbenite de trecerea timpului, dar imposibil de confundat, creau o imagine teribilă, un soi de substitut macabru pentru tapet. Pe o măsuță ovală se vedeau rămășițele unei lămpi delicate din sticlă, cu abajurul din cristal zdrobit de blatul de marmură. O oglindă spartă și împrășcată cu sânge era agățată deasupra șemineului, arătând ca și cum cineva aruncase ceva în ea cu violență.

La parter, camerele fuseseră răvășite, însă aici părea că fusese scena unei crime.

„Ce gând ridicol!” Era doar imaginația ei, prea bogată, așa cum i se întâmpla des. Cu siguranță că trebuia să existe o explicație rațională pentru starea în care arăta camera. Într-un colț, rămășițele unei draperii se mișcau leneșe. Îndreptându-și spatele, Charlotte își șterse palmele de șorțul împrumutat, îmbărbătându-se pentru a cerceta mai departe. Când pași pe covorul plin de praf, piciorul ei nimeri

pe un obiect mic și ascuțit care intră prin talpa pantofului ei, făcând-o să scâncească de durere.

Degetele ei găsiră un mic obiect de metal. Era o figurină din plumb, reprezentând un bărbat, cu îmbrăcămintea pictată odinioară, acum ștearsă. Un soldățel de jucărie, din acela cu care băieții purtau războaie în miniatură. Dar ce căuta aici? Dar, bineînțeles, cândva aici trebuie să fi existat copii. Generații întregi. Această casă nu fusese întotdeauna un mausoleu vechi.

Draperiile se mișcă din nou. Absentă, puse soldățelul în șort și se apropie, întinzându-se pentru a trage la o parte materialul putrezit. Vântul domol intra în cameră printr-o crăpătură, un ochi spart de geam.

Cercetând mai departe, găsi și ce mai rămăsese din vinovat, după canapea: o pasăre, și nu una mică. Poate că era unul dintre corbii după care locul își primise numele. Penele i se dezintegraseră de mult, lăsând doar scheletul în urmă.

— Oh, *le pauvre!*¹

Sunetul propriei voci o făcu să tresară iar. Ce avea această micuță cameră de îi trimitea fiori pe șira spinării, chiar și în această zi însorită? Nici o crimă teribilă nu fusese comisă aici. Doar o pasăre confuză din cauza propriei reflexii, prinsă și luptându-se să evadeze, lovindu-se cu capul de sticlă în căutarea libertății care părea promisă peste tot, dar întotdeauna negată.

Intenționând să ridice scheletul păsării, se aplecă mai mult. Dar mâinile nu voiau să o asculte. Ce era în neregulă cu ea? Nu fusese niciodată grețosă – nu își permisesese acest lux.

Se simțea amețită și îi venea greu să respire. Și ea fusese atrasă într-o lume luminoasă și strălucitoare – „În calitate de ducesă, draga mea Lottie, o să ai toată libertatea pentru a face tot ceea ce îți dorești” –, crezând greșit că era mai bună decât cea pe care o lăsase în urmă.

De îndată ce intențiile lui Robert deveniseră clare, fusese la fel de disperată ca această pasăre să zboare departe de ceea ce se dovedise a fi o capcană fermecător ambalată. Pentru moment, găsisese un loc

¹ Oh, biata! (în limba franceză, în original)

în care să se odihnească, să-și revină în fire. Dar asta nu însemna că găsisese cu adevărat și o cale de eliberare – sau că avea să supraviețuiască.

Grăbindu-se pe scări, se trezi mergând de-a lungul galeriei lungi și, după câteva clipe, ieși în lumina soarelui, bucurându-se de căldura lui, simțind aerul de primăvară mângâindu-i obraji. Treptat, începu să respire normal.

Pisica o împinse în gleznă și își croi loc între picioarele ei, aproape făcând-o să se împiedice.

– Voiai ceva, Negruța? întrebă ea, aplecându-se să o mângâie.

Ca și cum ar fi vrut să-i răspundă la întrebare, pisica țâșni brusc în direcția Rookery. Uitându-se încruntată la șorțul ei plin de praf și la mâinile murdare, porni fără tragere de inimă în urma ei; cu siguranță Edward era plecat pe undeva la această oră. În cele din urmă, asta nu mai avu nici o importanță, căci pisica trecu de spatele casei administratorului, continuând pe un drum mai puțin folosit, iar ea o urmări, ferindu-se din calea spinilor și a crengilor crescute care încotro. O dată sau de două ori, chiar crezuse că pisica o ademenise aici doar pentru a o abandona, dar din când în când, animalul se oprea, aștepta sau mieuna, ori apărea luând-o prin surprindere, încolăcindu-se iar printre gleznelor ei. Un comportament foarte straniu pentru o pisică.

Intrară într-un luminiș, iar ea observă o chilie mică din piatră, cu acoperiș de stuf – o căsuță menită să fie un obiect pitoresc. La o privire mai atentă realizează că era locuită. Din coșul de pe acoperiș se ridica fum, iar din interior se auzea cineva cântând un cântec neobișnuit, de jale, despre o pasăre. Charlotte simți fiori. Negruța o abandona, strecurându-se dincolo de ușa de stejar. Femeia se opri din cântat și o salută.

Temându-se că avea să deranjeze, Charlotte ezită să înainteze, oprindu-se la marginea copacilor până când Negruța reapăru aducând-o pe femeie, aparent hotărâtă că ea și Charlotte erau menite să se întâlnească. Cu umerii încovoiați, femeia în vârstă se mișca greoi, ca bolnavă de reumatism. Purta o rochie largă peste trupul firav; poate că odinioară ar fi fost cochetă, însă acum, la ani mulți de când ieșise din modă, rochia arăta ca și cum era din altă lume, ca și cum fusese înghețată în timp.

– Cine e acolo?

Când se întoarse cu fața către pădure, Charlotte realizează plină de compasiune că bătrâna era oarbă de un ochi. Charlotte păși în lumină și înaintă.

— Îmi pare rău că vă deranjez, zise ea, încercând pe cât posibil să-și ascundă accentul. Eu...

Când deveniseră simplele prezentări atât de complicate? Fiecare nume care îi venea în minte i se părea o minciună. Cu excepția celui pe care îl alesese, indiferent de cât de nepotrivit era.

— Eu sunt Charlotte. Pisica – pisica dumneavoastră – m-a condus aici, dar nu mi-am imaginat...

— Încântată să te cunosc, Charlotte, îi răspunse femeia cu o voce puternică în ciuda aspectului ei firav.

De la această distanță, Charlotte observă că femeia nu era atât de bătrână cum crezuse ea inițial, în ciuda firelor de păr alb pe de creștetul ei. Mișcările ei lente erau rezultatul altor circumstanțe. Trăsăturile ei erau neclare, deformate de cicatrici, și orice semn de tinerețe fusese șters de rănilor, boala sau accidentul care i le cauzase. Cu ochiul bun, se uită la Charlotte din cap până în picioare, dar nu făcu nici o reverență și nici nu-i întinse mâna – poate pentru că orice gest era pur și simplu prea dureros.

— Oamenii îmi spun Tessie.

Prezentarea la fel de neconvențională a femeii o făcu pe Charlotte să creadă că și ea ascundea ceva, dar cel puțin acum aveau asta în comun. Urmând mișcarea mâinii lui Tessie, Charlotte intră în căbănuța rustică. În interior, femeia se așeză cu greutate, obosită de efortul de a-și fi întâmpinat oaspetele. Negruța sări în poala ei și se ghemui acolo, în mod clar obișnuită cu ea, un vizitator familiar și bine primit. Cu toate că un al doilea scaun era așezat în fața primului.

Charlotte nu luă loc, nesigură dacă fusese invitată să facă asta sau nu.

— Eram la plimbare când am dat peste...

Privind în jur la decorul sărăcăcios, își confirmă suspiciunea că acea clădire nu fusese gândită pentru a fi locuită. Însă Tessie o transformase în spațiul ei prin câteva piese de mobilier foarte bine întreținute.

Când lucrase la grădină, Garrick le explicase ei și lui Mari că aproape toată lumea care avea mijloace plecase din Ravenswood

și Little Norbury cu mulți ani în urmă, când o epidemie de variolă, sau cel puțin zvonul despre una, răvășise satul. Poate că Tessie fusese afectată de această boală și căutase adăpost în această construcție goală pentru a se ascunde, pentru a-și reveni, pentru a muri. Poate că pur și simplu nu avusese unde să meargă.

– Știe cineva că ești aici?

– Câtiva știu. Tessie zâmbi strâmb cu unul din colțurile gurii, în timp ce cicatricile îi lăsaseră imobilă cealaltă parte din față. Alții nu știu.

– Oh!

Ceea ce era dincolo de zidurile conacului Ravenswood era la fel de misterios precum ceea ce era în interior.

– Este plăcut să ai companie, totuși, continuă Tessie, mângâind blana strălucitoare a Negruței. Pisica este un foarte bun ascultător, dar conversațiile noastre se derulează doar într-o direcție.

Charlotte zâmbi. Dacă ar fi deschis gura, risca să chicotească nervos, la fel ca în toate momentele când se simțea neliniștită, și această pornire incontrollabilă sporea. Nu că se așteptase la un asemenea moment precum cel de acum.

– Ești nouă în Little Norbury?

– Da, încuviință Charlotte. Eu... soțul meu, de fapt, este noul administrator de la conacul Ravenswood.

Tessie încremeni cu degetele noduroase în aer.

– Lord Beckley s-a întors la Ravenswood?

Charlotte nu credea că își imaginează îngrijorarea din vocea femeii. Oare se temea că avea să fie descoperită în această căsuță și alungată departe de ceea ce știa ea că este acasă?

– Oh, nu, zise ea. El este la Londra. N-am auzit nimic despre venirea lui aici.

– Cu toate acestea... murmură Tessie, neliniștită.

– Nu ai de ce să te temi, doamnă. Preocuparea soțului meu este față de ferme.

Asta, cel puțin, era adevărat. Cuvintele părură să o liniștească.

– Nu o să-i spui că sunt aici, nu?

Întrebarea părea mai mult un test. Oare câte secrete putea Charlotte să țină?

– Nu, dacă nu dorești asta.

Nu putea să vadă nici un pericol în a-i permite unei femei fragile, singure, un colțișor din această proprietate uriașă. Ce bine ar fi fost dacă Langerton ar fi putut să fie convins să facă același lucru pentru ea.

– Să mai... să mai vin în vizită în altă zi? se oferă ea, dintr-un impuls.

Cel puțin, putea să găsească o modalitate de a-i aduce din bucatele delicioase gătite de Mari.

– Chiar te rog, îi răspunse Tessie cu o înclinare elegantă a capului.

Era ceva neașteptat de nobil în comportamentul ei, încât Charlotte făcu o reverență înainte de a ieși; propriul rang înalt părea un lucru din cu totul altă lume. Simțind că își făcuse datoria, Negruța nu dădu nici un semn că avea de gând să plece cu ea. Nici măcar nu își înălță capul din poala lui Tessie.

Afară, Charlotte clipi de mai multe ori pentru a-și obișnui ochii cu lumina puternică a soarelui de după-amiază. Micuța cabană – mai mult o colibă, deși nici nu-i venea să-i zică așa – era un loc dincolo de timp: rece și întunecată și total separată de această zi caldă de primăvară. Era genul de ascunzătoare pe care odinioară și ea și-l imaginase pentru sine. Undeva, unde să nu fie recunoscută. Undeva unde putea să fie singură.

Dar când se gândi la situația lui Tessie, ideea de a fi singură își pierdu tot farmecul.

Tresări când observă ceva mișcându-se printre copacii din față și conștientiză că picioarele o purtaseră în apropiere de Rookery. Nedorindu-și să mai fie prinsă la pândă, de această dată, înaintă cu îndrăzneală către casă, așteptându-se să o vadă pe Mari sau poate pe Garrick prinși în cine știe ce sarcină.

Edward, care stătuse aplecat peste mânerul de la pompă, se ridică în timp ce ea se apropia, dar nu pentru că o văzuse sau auzise. Apa curgea încă din pompă peste pietrele de dedesubt. Dezbrăcat până la mijloc, se spăla pe față sau căuta să se răcorească, sau ambele. O cicatrice subțire și albă se vedea în partea de sus a unui umăr. Brațele și pieptul lui erau bronzate și musculoase – așa cum ea știuse că aveau să fie având în vedere puterea și agilitatea de care dăduse dovadă când o salvase.

Dar să știi un lucru și să-l vezi e ceva cu totul diferit. Nu putea să-și ia ochii de la acei mușchi presărați cu păr negru, de la abdomenul plat și de la locul unde părul forma o linie mai groasă care dispărea în betelia pantalonilor.

Nu era ca și cum nu era familiarizată cu anatomia masculină. Avusese grijă de copiii unchiului ei și o dată îl văzuse pe vărul Roderick în lenjerie intimă. Dar nu-și putea aminti să se fi simțit curioasă până acum despre cum putea să arate cu bărbat cu totul, cum ar fi fost să alunece cu degetele peste pieptul lui, de-a lungul...

Amintindu-și dintr-odată că se presupunea că era o văduvă afectată de moartea soțului, își mută privirea pe chipul lui.

Ca și cum încerca să se convingă că ea nu era cu adevărat lângă el, Edward își scutură părul, împrăștiind picături de apă peste tot. Clipi de mai multe ori, apoi smulse cămașa de unde o lăsase și o trase peste cap mormăind surprins. Materialul fin se lipi de pielea lui umeză și deveni rapid transparent, evidențiind mici smocuri de păr și vârful cafeniu al sfârcurilor lui.

Părea prea șocat de apariția ei pentru a vorbi. Fără să mai aștepte ca el să-și revină, Charlotte îl salută cu o înclinare din cap și se grăbi să se răsucescă pe călcăie, să ajungă la relativa siguranță și familiaritate a conacului Ravenswood. Nu știa câte șocuri mai putea să suporte și nici nu voia să afle.

– Domnișoară... Charlotte. Așteaptă! Eu...

– Te rog, nu, îi zise fără a se uita în spate la el, temându-se că fie avea să-și ceară scuze de la ea, fie avea să o certe. Îmi cer scuze că te-am deranjat.

– Nu m-ai deranjat.

Auzindu-l, se opri la marginea pădurii. Era ca și cum el nu voia ca ea să plece.

– Speram să apuc să-ți mulțumesc. Pentru dimineață, se grăbi el să-i explice.

Charlotte se încruntă.

– Pentru dimineață?

– Când... ai intervenit. Între mine și Garrick. Nu că ar fi fost necesar. Am... am vorbit serios. Nu l-aș fi lovit.

Privirea lui îi spunea că și el încerca parcă să se liniștească singur. Amintindu-și ceea ce îi spusese Mari, îi zise simplu:

— Știu. Eu mă îndoiam de temperamentul domnului Garrick. Pur și simplu, am vrut să-i dau răgaz să se... gândească.

Răspunsul ei îl luă pe nepregătite.

Una dintre mâinile lui bronzate trecu peste mâneca umedă, acolo unde ea își pusese degetele mai devreme, ca și cum ar fi vrut să alunge fantoma atingerii ei.

— Ah. Am înțeles. Am crezut că poate...

— Tu și domnul Markham ați lucrat din greu astăzi, presupun? întrebă ea, sperând să schimbe subiectul către ceva mai puțin periculos.

— Nu. Când am plecat de acasă azi-dimineață, m-am dus prima dată în oraș, așa cum intenționam. La întoarcere am hotărât să cercetez mai atent fermele de mai jos.

— Și ce ai găsit?

Drept răspuns, el scutură nemulțumit din cap.

— Nimic îmbucurător. L-am ajutat pe unul dintre arendași, un bărbat pe nume Weston, să elibereze un berbec înțepenit în noroi. Așa am ajuns să fiu...

Ochii lui alunecară în jos și apoi în altă parte, ca un soi de scuză pentru starea în care ea îl găsisese. Pentru prima dată, ea îi observă pantalonii plini de pământ și cizmele murdare.

— Weston e prea bătrân ca să se descurce cu acea fermă de unul singur. Țarcurile de oi erau un dezastru, iar oile nu au fost tunse în primăvara asta. Dar eu... Cuvintele păreau să-i scape, așa că scutură din nou din cap. Adică, nu știu sigur cum să...

Deși nu înțelegea de ce, văzându-l așa, cu umerii lăsați, își aminti cum se simțise ea când ajunsese în Anglia pentru prima dată, înconjurată de voci care trăncăneau încontinuu într-o limbă pe care își imaginase că o știe. În sinea ei, plânse încercând să pună cap la cap măcar câteva din sunetele pe care le auzea. În public, susținuse întotdeauna cu tărie că înțelegea tot ce i se spune. Mătușa Penhurst nu o prinsese niciodată cu această minciună. Câteodată, o minciună spusă de suficiente ori putea deveni adevărată. Charlotte ridică bărbia.

— Eu nu-mi aduc aminte ca tu să fi povestit vreodată despre oi în scrisorile tale, domnule Cary.

— Scrisorile mele...?

– Cele pe care mi le-ai scris din Antigua, bineînțeles. Cu siguranță nu ai uitat?

El trecu cu privirea peste chipul ei, iar ea văzu un amestec de incredulitate, amuzament și ceva ce părea ușurare în ochii lui albaștri și profunzi.

– Cum aş putea să uit, doamnă Cary? zise el, zâmbind ușor. Nu, climatul din Indiile de Vest nu este favorabil producției de lână.

– În timp, vei învăța ce e nevoie aici, insistă ea, vorbind mai încet. Indecizia lui de moment nu-i putea șterge aerul încrezător. Până atunci pune-l pe Garrick la tuns.

Când el își înclină capul și îi zâmbi diavolește, soarele străluci pe părul lui umed, iar ea simți nevoia de a-l atinge și de a-i netezi părul, a cărui culoare închisă îi accentua și mai mult strălucirea ochilor. Mătușa Penhurst afirma ferm că doar gentlemenii puteau fi catalogați ca fiind frumoși. Edward Cary distrugea acest mit. Deși o parte din farmecul lui era tocmai că nu era un domn, în adevărul sens al cuvântului – aceasta fiind o distincție dubioasă, din experiența lui Charlotte. Până la urmă, tatăl ei, indiferent unde era, era un gentleman – un conte, ca proprietarul acestui domeniu aflat în declin – care își abandonase familia, pe ea și pe mama ei. Apoi, mai fusese și domnul Sutherland, cu mâinile lui obraznice. Și bineînțeles, Robert, acum duce de Langerton.

Singurul *gentleman* care ridicase un deget ca să o ajute era răposatul ei soț. Iar pentru asta, cei din înalta societate fusese-ră gata să-l excludă din rândurile lor, dacă poveștile lui Robert erau adevărate.

Nu, ar fi preferat să nu se gândească la Edward ca la un gentleman. La fel de evident cum ea nu era o doamnă. Doamnele nu trebuiau să se forțeze să-și controleze privirea ca să nu alunece de-a lungul pieptului unui bărbat, holbându-se la cămașa întredeschisă.

Ca și cum ar fi devenit conștient de faptul că îi distrăgea atenția, el încrucișă brațele la piept, blocându-i priveliștea.

–Apropo, am comandat acele produse de curățenie pe care le-ai cerut.

Ea încuviință din cap ezitant, luată prin surprindere de reamintirea acelei cereri.

– Ar trebui să ajungă mâine sau poimâine, continuă el.

Nu insistase el că nu voia ca ea să se amestece în treburile casei? Oare ce se întâmplase de își schimbase părerea? Își înclină capul și își forță genunchii să se aplece, făcând o reverență.

– Foarte bine. O să mă apuc imediat de treabă.

– Nu trebuie să faci asta, Charlotte, zise el din nou.

Preț de câteva momente, ea nu găsi un răspuns.

– Oricine poate vedea clar că starea în care se află Ravenswood te necăjește, domnule Cary. Mă bucur să fac ceva pentru a ajuta.

Asta nu era tocmai adevărat. Ca să fie sinceră, nu se mai simțea interesată să exploreze și restul casei. Oare avea să găsească multe camere care să fie în aceeași stare ca salonul?

Însă când se întoarse, știu că avea să facă asta. Indiferent cât timp urma să petreacă la Ravenswood, avea nevoie de o ocupație.

Orice altceva în afară de Edward Cary.

– Bună dimineață, doamnă.

Când Charlotte deschise ușa, o fată cu păr blond-închis stătea nerăbdătoare pe treptele care duceau către bucătărie, cârând un coș.

– Eu sunt Peg. Domnul Cary a comandat astea ieri. Pentru casă.

Femeia accentuă fiecare informație cu o pauză, ca și cum spera să descâlcească lucruri neclare din memoria lui Charlotte. Doar ultimul detaliu îi lămurii situația.

– Ah, da. Produsele de curățenie.

Charlotte se întinse după coș, dar fata, Peg, era hotărâtă să-l ducă ea înăuntru. Își întoarse capul dintr-o parte în alta, încercând să absoarbă fiecare detaliu al împrejurimilor. Cu siguranță urma să povestească tot ceea ce văzuse celor care o trimiseseră în această misiune. Fata așeză coșul pe masa servitorilor, apoi se roti în cerc.

– Domnul să ne apere, doamnă.

Cu ajutorul indicațiilor lui Mari, fiecare suprafață strălucea, iar Charlotte conștientiză după expresia fetei că mărimea bucătăriei trebuia să fie cu mult peste orice altă bucătărie din casele aflate în Little Norbury.

– Mulțumesc foarte mult pentru că ne-ai adus aceste lucruri, domnișoară...?

– Doar Peg, dacă nu vă deranjează. Deși domnul Cary crede că numele ce trebuie folosit este *Margaret*. Un râs plin de scepticism îi scutură umerii înguști. N-am alt nume. Oamenii mă strigă Eakins,

căci văduva Eakins m-a primit în casa ei. Dar eu nu sunt a ei. Sunt a nimănui, și asta-i clar.

– Ești orfană? întrebă Charlotte simțindu-se cuprinsă de compasiune față de fată.

Fata ridică din umeri.

– Dacă mă întrebați dacă mama și tata sunt morți, nu știu. Cineva m-a lăsat pe scările de la azilul săracilor, iar văduva Eakins, având nevoie de ajutor la Trandafirul și Corbul, m-a luat la ea.

– Trandafirul și Corbul – asta e cârciuma, nu? Ce faci acolo?

– Curățenie, în general. Și, uneori, servesc și la mese. Și am grijă de porci.

– Oh!

Oare porcii erau animalele propriu-zise sau se referea la clienții deosebit de dezagreabili? Pentru a-și ascunde starea de confuzie, își îndreptă atenția asupra coșului lui Peg, care conținea o cutie rotundă de ceară de albine și o sticlă de terebentină învelită cu o cârpă pentru a o proteja în timpul transportului. Pentru început, era suficient. Cu mintea în altă parte, Charlotte așeză cele două recipiente deoparte și începu să împăturească materialul uzat.

O umbră căzu pe el când Peg se dădu înapoi, lovindu-se de capătul mesei, zgâlțâind toate lucrurile pe care le adusese și aproape împrăștiindu-le pe jos. Charlotte ridică privirea și o văzu pe Mari intrând pe ușă alături de un bărbat cu părul blond cenușiu pe care nu-l cunoștea. Acesta ducea o pălărie în mâini, plină până la bor cu pușori care piuiau.

– Oh, Mari, nu te-am auzit intrând. Acesta este...?

– Matthew Markham, doamnă. La dispoziția dumneavoastră.

Plecăciunea lui fu ușoară și stânjenită, atent să nu verse conținutul pălăriei pe podea.

– Plăcerea este a mea, domn... începu Charlotte, dar Peg icni în spatele ei.

– Domnul să ne apere! E adevărat! Ochii ei cenușii o cercetau atent pe Mari, nevenindu-i să creadă. Chiar există oameni negri. Am văzut imagini cu câțiva pe o placă, adăugă ea, în șoaptă, către Charlotte, ca și cum nu-și imagina că Mari putea să o înțeleagă, din acelea contra sclaviei – cu toți oamenii în lanțuri. Domnul Toomey are una lângă tejghea, dar eu nu...

— Peg Eakins, se auzi vocea fermă a domnului Markham, deși nu ridică tonul. Ai grijă!

— Nu-i nevoie să o certai pe fată, domnule Markham. Uimirea ei este de înțeles, răspunse Mari, zâmbind pe jumătate, apoi ridică pălăria din mâinile lui, după care adăugă cu calm: N-ați fi vrut să îmi vedeți reacția când am zărit pentru prima dată o față albă.

Discursul ei îl opri pe Matthew Markham din intenția lui.

— Ce faci aici, Peg? întrebă el mai blând.

— Domnul Toomey m-a rugat să aduc câteva lucruri pe care domnul Cary le-a cerut.

— Ah. Deci, Toomey s-a întors. O să-i zic lui Cary când îl văd. O să se bucure.

În timp ce Mari umplu o farfurioară ciobită cu apă ca pușorii să poată bea, Charlotte începu să ridice bulgărașii galbeni într-un coș mai mare care putea fi folosit pe post de cuibar.

— Îți mulțumesc pentru produsele de curățenie, Peg, îi zise ea când termină, întorcându-se și ștergându-și mâinile de șort.

Fată făcu o reverență, apoi ieși pe ușă, aruncând încă o privire curioasă către Mari. După ce plecă, Mari suspină.

— Nu m-am gândit că venirea mea aici o să-i aducă domnului Edward probleme.

— Ce vrei să spui?

— Ai văzut cum s-a uitat fata la mine. Se teme, atât de ceea ce nu cunoaște, cât și de ceea ce crede că știe. Oamenii de aici au făcut deja presupuneri despre ce fel de om e domnul Edward, pe baza locului în care a stat. Prezența unei femei africane, o fostă sclavă, doar adaugă paie pe foc.

Charlotte se gândi la acuzațiile lui Garrick, chiar și la propria incertitudine despre natura relației dintre Mari și Edward.

— S-ar putea să ai dreptate, zise ea, încuviințând hotărâtă și pornind către ușă. Peg! Vino înapoi, te rog!

După câteva clipe, fata era din nou în casă.

— Avem foarte mult de lucru. Ai putea să vii mâine înapoi cu mai multe produse de curățenie și să ne ajuți? o întrebă Charlotte. Asta, doar dacă doamna Eakins se poate lipsi de tine un pic.

Peg se uită încă uimită, apoi încuviință.

— Câteodată, îmi dă liber ca s-o mai ajut pe Tessie. Nu cred să fie o problemă cu asta.

– Tessie?

Atât Charlotte, cât și domnul Markham rostiră numele în același timp, fiecare surprins în felul lui.

– Da, răspunse Peg, uitându-se uimită la fiecare pe rând.

– Cine e Tessie? întrebă Mari.

– O bătrână ciudată care s-a instalat cu mult timp în urmă într-o căsuță la marginea domeniului, zise Markham. E o intrusă. Am vrut să vorbesc despre ea cu domnul Cary.

– Am vorbit eu deja, minți Charlotte, gândindu-se că nu putea suporta gândul că acea femeie sărmană risca să fie evacuată din casa ei improvizată. A zis că nu face rău nimănui.

Markham păru sceptic, dar nu zise nimic.

– Dar cine e?

Fu rândul lui Peg să intervină:

– Nimeni nu știe sigur. Văduva Eakins zice că Tessie a apărut pur și simplu într-o zi, cam pe vremea când toată lumea se grăbea să fugă. Din cauza epidemiei, explică ea.

Așadar, în ultimii douăzeci de ani acea femeie pur și simplu locuise la marginea Little Norbury, fără ca nimeni să-și pună vreo întrebare? Charlotte știa destule despre modul în care umblau bârfele în sat ca să nu-și dea seama că acesta nu era tot adevărul.

– Nu are familie?

Peg ridică din umeri.

– Din câte am auzit, nimeni nu-i știe măcar numele.

– Și atunci ce e Tessie?

– E un soi de... glumă, presupun, îi explică Markham, părând vinovat. Eram doar un copil atunci, așa că nu-mi aduc bine aminte, dar tata mi-a zis că prima dată când a venit, oamenilor care au încercat s-o ajute li s-a părut că își dădea aere, deși era săracă lipită pământului. Se comporta cu mai multă îngâmfare decât însăși contesa de Beckley, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, așa că oamenii au numit-o o vreme Contesa, iar în cele din urmă...

– A fost scurtat la Tessie.

Charlotte nu se putu abține să nu se gândească la refuzul lui Edward de a tolera poreclele. Majoritatea, presupunea ea, le vedeau ca fiind semne de afecțiune. Dar ea știa prea bine că Edward părea să le perceapă ca fiind semne ale lipsei de respect, arme într-un război crud folosite pentru a ține oamenii la locul lor.

— Îmi cer scuze, doamnă, dar trebuie să mă întorc. Văduva Eakins o să se întrebe pe unde sunt, zise Peg și făcu o altă reverență scurtă, trecând pe lângă Markham și ieșind iar pe ușă.

Luându-și pălăria din mână întinsă a lui Mari, Markham se uită la starea ei înainte de a prefera să nu o pună înapoi pe cap.

— O să-mi iau și eu la revedere, doamnă Cary. Doamnă Harper, le spuse și el, făcând câte o plecăciune către fiecare.

— Vă mulțumesc pentru pușori, domnule Markham, zise Mari.

— Pentru nimic.

Charlotte bănuia că acesta fusese primul neadevăr pe care îl auzise ieșind de pe buzele fermierului, mai ales având în vedere culoarea din obrajii lui. Douăsprezece pușori, care aveau să se facă găini ouătoare și cocoși numai buni de mâncat, nu erau un cadou mic, chiar și în timpuri foarte bune. Și acum cu siguranță nu erau vremuri bune.

După ce el ieși, Mari se întoarse către Charlotte.

— De ce ai chemat-o pe fată înapoi?

— Văduva Eakins nu pare să fie prea generoasă. Fata părea să aibă nevoie de câteva monede în plus, zise ea, realizând prea târziu că dacă intenționa să o plătească pe fată pentru munca ei trebuia mai întâi să-i ceară bani lui Edward. Sau cel puțin să aibă câteva mese bune în burtă.

— Dar bârfele...! O să fie mai mult decât încântată să povestească oricui trece pragul cârciumii despre mine, despre starea casei, orice îi trece prin minte.

— Știu. Charlotte se aplecă peste pușori, atingând fiecare căpșor moale și gălbui. Când se îndreptă, o privi direct pe Mari. Pe asta mă bazez. Dacă sătenii aud că domnul Cary este hotărât să îmbunătățească acest loc, asta îl va ajuta să le capete încrederea, indiferent de unde vine informația. Peg Eakins ne poate ajuta să-i convingem pe oamenii din Little Norbury că el este un bărbat hotărât, statornic și atent și că nu au de ce să se teamă.

Mari se gândi atent la cele spuse, apoi încuviință.

— S-ar putea să ai dreptate, admise ea fără tragere de inimă, în timp ce se apucă să pregătească cina. După câteva clipe, adăugă: O să ajut și eu. La curățenie, mă refer.

Charlotte, care abia începuse să așeze masa, aproape că scăpă farfuria când îi auzi propunerea de ajutor.

– Mulțumesc, Mari!

Femeia încuviință scurt.

– Cu mâinile acelea firave o să ai nevoie de tot ajutorul posibil!

Capitolul 9

– Mă mir că ați refuzat oferta de cină a doamnei Weston, zise Markham în timp ce mergeau pe câmpul deschis. O meritați.

Soarele nu mai era deasupra lor, dar nu putea să nege că era prima zi cu adevărat caldă de când se întorsese în Anglia. Unii ar fi zis că era fierbinte. Transpirația îi aluneca pe șira spinării, și Edward se opri pentru a-și da haina jos, apoi o aruncă pe un umăr. Markham se dezbrăcase de mult de a lui.

– Aș fi putut s-o fac.

Cu siguranță îi era foame. Mari închisese bucătăria de vreo trei zile pentru a se dedica marelui proiect de curățenie. Îi era dor de mâncarea și de compania ei, mai mult decât voia să recunoască. Nu își putea permite să se întrebe dacă îi era dor și de compania lui Charlotte.

– Dar nu părea că familia Weston are mult de împărțit.

Markham încuviință încet.

– Nu au, dacă e să fiu sincer. Cei doi bărbați continuă drumul fără a mai scoate un cuvânt. O să le fie mai bine acum, după ce vând lăna. Mieii arătau destul de sănătoși, continuă Markham.

– Într-adevăr, admise Edward, iar Markham râse, gândindu-se fără îndoială la creatura cu picioare subțiri, cu blană neagră, care îl lovise pe Edward în spatele genunchilor, luându-l prin surprindere și izbindu-l pe podeaua hambarului.

Când ajunseseră la pământurile goale care se întindeau între conacul Ravenswood și ferma lui Markham, bărbatul se opri.

– Credeți că Garrick o să se întoarcă cu semințele până la cădere-serii?

Spre surprinderea lui Edward, domnul Toomey venise tot drumul până la ferma Weston pentru a-l anunța că semințele ajunseseră în Marshfield. Însă drumul de aproape treisprezece kilometri până la Marshfield era mai mult decât putea face Toomey, care nu dorea

să-și lase prăvălia nesupravegheată pentru încă o zi. Garrick – cu smocuri de lână lipite de pielea umedă – se oferise să se ducă înainte ca Edward să aibă timp să-l întrebe.

– E posibil, răspunse Edward. Dar nu cred.

Garrick își meritase berea pe ziua aceea, iar Marshfield, din ce își amintea el, avea cel puțin trei cârciumi.

Markham se întinse și începu din nou să meargă.

– Bun.

Aproape de conacul Ravenswood, între bucătărie și potecile separate care duceau către Rookery și ferma lui Markham, cei doi bărbați se opriră pregătindu-se să-și ia la revedere. Markham privi peste umărul lui Edward către casă, dar nu zise nimic. Cum era în interior? Cum mergeau lucrurile? Curiozitatea îl măcina și pe Edward, o mâncărime la fel de rea precum firele de lână care își găsiseră drum sub hainele lui.

– Hai să mergem la bucătărie și să luăm ceva de mâncare, sugeră el.

– Dar domnișoara Mari a zis... începu Markham, oprindu-se apoi când îl văzu pe Edward deschizând ușa.

Nu avea de gând să i se refuze accesul în propria casă. Norocul – sau poate nenorocul – făcu ca Mari să fie lângă vatră încălzind apă, iar Edward se pregăti pentru a fi certat bine. Dar prezența lui Markham păru să-i domolească pornirile.

– Am știut eu că n-o să reziști o săptămână, zise ea, cu mâinile în solduri.

Rochia ei în mod obișnuit fără pată era plină de praf, iar turbanul îi era strâmb. Căldura zilei combinată cu cea a focului făcea ca în bucătărie să fie foarte cald.

– Ați mâncat? întrebă Edward.

– Dacă crezi, domnule Edward, că o să las totul ca să-ți pregătesc...

– Nu-ți cer să pregătești nimic, Mari. E o zi frumoasă. Haide afară și mănâncă cu noi, zise el, apoi se apucă să adune mai multe lucruri într-un coș: pâine, brânză, vin.

Urmându-i exemplul, Markham i se alătură și luă câteva farfurii pe care le înveli într-o cârpă curată. Edward putea să vadă nemulțumirea crescând în ochii lui Mari, precum presiunea aburului în ceainic. Însă înainte să explodeze, îl auzi pe Markham în spatele lui:

– Veniți și dumneavoastră, doamnă Cary?

Charlotte stătea în pragul ușii, uitându-se când la unul, când la celălalt. Când ajunsese cu privirea asupra lui Edward, coborî ochii.

– Nu cred...

– Te rog, zise Edward abia conștient că acele cuvinte îi ieșiseră din gură.

Ea ridică ochii și îl privi.

– Dacă insiști, răspunse ea fără tragere de inimă, dar cuvintele îi erau contrazise de nerăbdarea cu care degetele desfăceau nodul de la șnururile șorțului de bucătărie.

El nu se mai întreba dacă avea să o vadă vreodată arătând mai mult ca o doamnă decât o servitoare. Mai exact, nu-i mai păsa. Ea era plină de praf, da, deși de această dată, șorțul adunase ce era mai rău. Părul ei, ca de obicei, nu mai stătea strâns bine în agrafe. Dar munca grea îi adusese o roșeață plăcută în obraji și o strălucire în ochi. Orice avea ochi putea să vadă că era frumoasă.

– Știi eu locul perfect, zise el, făcând semn cu mâna către ușă, ținând coșul încărcat.

Markham ieși primul, cu vraful de farfurii într-o mână și cu patru pahare prinse între degetele de la cealaltă. Oftând – ca și cum siguranța tacâmurilor nu putea fi asigurată altfel –, Mari îl urmă. Charlotte ieși ultima și când trecu pe lângă Edward îi șopti „*Merci beaucoup*”. Edward preferă să își imagineze că ea îi mulțumea pentru ceva mai mult decât pentru că îi ținuse ușa. Afară, el o luă înainte, pornind către spatele casei, traversând terasa goală și intrând în pădurea de dincolo de ea. Ceea ce fusese cândva o „sălbăticie” la modă se transformase acum în ceva cu totul sălbatic, iar aleile odinioară bine întreținute fuseseră cucerite de tot soiul de buruieni. În depărtare se vedea o casă de vară dărăpănată, care dădea spre un iaz mare. În copilăria lui, fusese locul lui preferat.

– Am dat peste acest loc când am ieșit să explorez ieri, le explică el celorlalți pentru a justifica familiaritatea cu acest loc ascuns.

La umbra unei sălcii leneșe, îi făcu semn lui Markham să se oprească și să pună jos povara. Pe bucătica pătrată de material care ținuse farfuriile, întinse mâncarea din coș.

– Un festin în aer liber.

Bărbații își întinseseră hainele pe pământ pentru a le permite doamnelor să se așeze, apoi se așezaseră și ei confortabil pe iarba moale și înaltă. Munca grea le făcuse foame tuturor și, pentru

minute bune, nu se auzi decât sunete de mestecat și de sorbit. După aceea, Markham le povesti cum Edward fusese învins de mie-lul năvălaș, făcând-o pe Mari să râdă – ceea ce, din experiența lui Edward, era o priveliște rară. Charlotte încercă, dar nu reuși să-și ascundă zâmbetul în spatele paharului pe jumătate gol. Când o surprinse, ea așeză baza paharului între două falduri ale păturii și făcu o mărturisire.

– Odată am fost împinsă în Serpentine de o lebedă.

– E un fel de lac, în Londra, îi explică Markham lui Mari, ca să înțeleagă și ea gluma. Într-unul dintre acele parcuri în care bogătanii se pot imagina că au ajuns la țară.

Ce cunoștințe ezoterice pentru un fermier din vestul țării! Edward se întrebă cum de ajunsese să știe astfel de lucruri. În timp ce chicotea alături de ceilalți, studie zâmbetul autoironic al lui Charlotte. Apoi, ochii ei negri își pierdură cumva din strălucire și brusc, duse mâna la gură pentru a-și potoli râsetul.

De ce povestise această întâmplare dacă o durea atât de mult să-și aducă aminte?

– Sper că experiența nu te-a lăsat cu o teamă de apă, îi zise el, ridicându-se. Haide. Iazul ne cheamă de jumătate de oră.

Precaută, ea îi acceptă mâna întinsă și se ridică.

– Doar nu vrei să înotăm acum?

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, dar o să mă mulțumesc doar să intru cu picioarele în apă. Veniți? îi întrebă pe ceilalți.

Mari scutură din cap, iar Markham se întinse leneș în iarbă lângă ea.

– Prea multă bătaie de cap.

– Cum vreți.

Edward se descălță de ghete și ciorapi și încercă să nu o urmărească pe Charlotte făcând același lucru. Dar îi era imposibil să nu-i observe picioarele albe și gleznele delicate când își ridică fustele până la gambă și intră în apă, simțind pietricele de pe fund.

– Oooh. E rece!

Curajos, Edward înaintă până când apa îi ajunsese la genunchi, udându-i pantalonii.

– E minunat, o corectă el. Haide! Înaintează mai mult!

– N-am cum. Mi s-ar uda rochia, protestă ea, însă făcu doi pași înainte, clătinându-se, către el.

Edward privi către mal pentru a vedea dacă ceilalți îi urmăreau, însă Mari era întoarsă cu spatele către ei și cu fața la Markham, vorbind animată, în timp ce bărbatul încuviința din cap, ascultând-o și uitându-se doar la ea. Întorcându-se către Charlotte, Edward o întrebă:

– E adevărată povestea despre lebadă?

Ea scăpă fustele din mână și loviri apa. Peștișori argintii țâșniră care încotro prin apa limpede, căutând să se ascundă.

– Nu, recunosc ea. Nu chiar.

– Atunci de ce ai zis-o?

– Eu... Ridică din umeri pe jumătate, ca și cum nu știa dacă să continue gestul până la capăt. Nu știu dacă pot să explic.

– Încearcă! îi zise el pe un ton mult mai aspru decât și-ar fi dorit.

– Când domnul Markham a zis povestea despre miel, m-a făcut să-mi amintesc... Se răsuci înainte și înapoi, trăgându-și fustele cu ea deasupra apei. Ai auzit vreodată o poveste de atât de multe ori în copilărie încât ai ajuns să o crezi? Să crezi că s-a întâmplat cu adevărat?

– Presupun, zise el, gândindu-se că asta probabil se întâmplase când era foarte mic. Cu siguranță nu la vârsta la care Charlotte spusese că venise în Anglia.

– Câteodată, încep o poveste, gândindu-mă că s-a întâmplat cu adevărat și apoi îmi aduc aminte adevărul.

Era o mărturisire șocantă. Incapacitatea de a diferenția între fapte și ficțiune era primul pas către casa de nebuni. Sau către închisoare.

– Și ce s-a întâmplat cu adevărat? întrebă el.

– Nimic atât de amuzant... mă tem.

Păși către ea, suficient de aproape încât poalele rochiei îi atingeau picioarele goale.

– Erai nevoită de multe ori să fii amuzantă?

Gândul era ușor înfricoșător, precum Șeherezada forțată să tot inventeze cele o mie și una de povești pentru a nu-și pierde capul.

– Câteodată.

– De soțul tău?

– Oh, nu. În... în Franța. Obişnuiam să spun povești pentru a-i distra pe verișorii mei mai tineri ca să nu-l bată la cap pe tatăl lor.

Am încercat să fac la fel și când am ajuns în Anglia, dar mătușa mea mi-a zis că nu va tolera un asemenea comportament copilăresc.

El se gândi că știa genul acela de femeie, însă mai interesantă era revelația cu privire la familia ei.

– Așadar, ai și veri englezi?

– Doar unul. Și el a fost responsabil de acea cădere în lac, spuse ea, iar privirea ei rătăci parcă departe pe măsură ce-și amintea. Mama lui a insistat ca el să mă însoțească când am făcut un comision – oh, da, îmi aduc aminte. Să-i aduc noua pălărie de la magazin. Pe drumul către casă, el a fugit în Hyde Park. Iar eu n-am avut de ales, a trebuit să-l urmez. A sărit în spatele meu dintr-un tufiș, mi-a smuls pălăria din mână și a aruncat-o în apă. Apoi m-a împins când m-am aplecat să o iau. Pălăria a fost distrusă, bineînțeles. Eu a trebuit să inventez o scuză pentru mătușă. N-ar fi crezut nimic rău despre fiul ei, așa că am inventat povestea despre lebdă.

– Iar ea... a fost amuzată?

Charlotte zâmbi slab.

– Nu destul.

El își dori, dintr-odată, ca printr-o magie să-i șteargă un pic din durerea unei copilării lipsite de bucurii.

– Dacă stai complet nemișcată, peștișorii din apă o să-ți gâdile degetele.

Ea se uită uimită la el, înainte de a-și ridica fustele cât pentru a-și vedea picioarele.

– Serios? Oh, uite unul. Și încă unul și... Oh! zise ea și se uită la el înapoi. Gâdilă.

El încuviință încurajator și o urmări cum își mișcă degetele curioasă, încercând să ademenească peștișorii. Zumzetul monoton al insectelor din jurul lor umplea liniștea, iar în depărtare îl auzi pe Markham râzând. Când un nor trecu prin fața soarelui și aruncă umbră în iaz, peștișorii fugiră din nou. Edward o luă pe Charlotte de cot și o conduse la mal, apoi se așeză lângă ea, încercând să-și usuce hainele în aerul cald de primăvară.

– Așadar, mătușa ta te-a pedepsit pentru a te împiedica să mai spui povești.

Charlotte făcu o pauză în lupta pe care o ducea pentru a face un ciorap de mătase surprinzător de elegant să alunece peste degetele ei umede.

– Pentru a mă împiedica să mai spun minciuni, îl corectă ea.

Planul mătușii ei nu funcționase, evident. Din contră, intenția ei avusese efect contrar, făcând-o să devină mai creativă la inventat. Strângându-și ciorapii în pumn, Edward se ridică, vârî picioarele în ghetete și porni înapoi către ceilalți, ridicându-și haina de jos și băgând ciorapii într-un buzunar.

– E totul în regulă, domnule Edward? întrebă Mari, ridicându-se aproape vinovată în picioare. Lângă ea Markham se ridică mai încet.

– Da. Nu.

Își trânti pălăria pe cap și se aplecă pentru a ridica coșul, acum plin de farfurii murdare. În graba lui, lovi paharul pe jumătate plin al lui Charlotte. Vinul se vărsă pe pământ precum sângele.

Când trecu pe lângă ea în drumul către casă, el dădu tăios din cap. Era un gest de scuze? Unul de rămas-bun? Nici el nu știa. Încercă să se convingă că frustrarea pe care o simțea era cauzată de nemulțumirea pe care o avea față de lipsa de compasiune a familiei lui Charlotte, care distorsionase ceva ce putea să fie un dar. Dar mai era și altceva, ceva care îl zgândărea – ceva cu mult mai periculos decât niște peștișori curioși din iaz. Ea tocmai îi oferise mai multe dovezi că el nu va putea niciodată să aibă încredere în ceea ce ea îi spunea. Și, cu toate acestea, simțea că în final văzuse părțile din femeia adevărată, de dincolo de povești.

Și ceea ce văzuse îl făcea să vrea să afle mai multe.

Capitolul 10

Charlotte fusese mereu sceptică față de ideea de oboseală „bună”. Oboseala era oboseală. Însă în timp ce se îmbrăca cu cămașa ei de noapte – de fapt, cămașa de noapte a lui Jane –, răcoroasă din bumbac, își zise că în final înțelesese. O dureau picioarele, spatele, mâinile – totul –, dar durerea surdă a mușchilor suprasolicitați și a pielii cu bățături nu era nimic în comparație cu satisfacția pe care o simțea uitându-se cu mândrie la ceea ce realizase în ultimele zile.

Sufrageria, holul de la intrare, Camera Mare și galeria luceau de la lemnul lustruit și sticla sclipitoare. Nu mai era praf, nu mai erau pânze de păianjen. Nu mai erau nici draperii, era mai puțină mobilă și mai puține mărunțișuri stricate. Peste tot se simțea mirosul dulce de ceară de albine și sub el, mirosul mai înțepător al oțetului. Poate că atunci când – sau dacă – Lord Beckley avea să se întoarcă la proprietate urma să fie nemulțumit de ceea ce vedea. Dar ea își imagina că acest lucru nu avea să-l deranjeze totuși. Dacă judeca după comportamentul mătușii ei, aristocrații știau foarte puține despre *cum* erau întreținute casele lor și doar cereau să fie curate.

După ce se îmbrăcă pentru somn, o ridică pe Negruța care era deja ațipită de pe scaun și o puse pe pat. Întinzându-se leneșă, pisica se gândi dacă să protesteze sau nu, dar în loc de asta, se ghemui și închise ochii. Doar vârful cozii i se mișcă arătând ce simțea despre faptul că fusese trezită din somn.

Așezându-se pe scaun, Charlotte ridică peria și se privi în bucata spartă de oglindă pe care o salvase din galerie. Din cauza unor noi bățături și a durerilor din mâini, se chinuia să țină peria și o scăpă de două ori înainte să reușească să o treacă o dată prin capetele părului ei, pieptănându-se de undeva mai jos de umeri până sub talie. Brațele ei nu păreau să o asculte și nu voiau să se ridice mai mult de atât, iar când încercă să le oblige, simți o durere ascuțită în umeri. Mai încercă o dată, fără tragere de inimă, înainte de a se schimonosi

din cauza disconfortului și a enervării. Așeză peria pe o măsuță mică, intenționând să se dea bătută și să se pună în pat, când întrezări ceva în oglindă, în spatele ei. Icnind, se întoarse pentru a vedea ce era.

Lăsase ușa întredeschisă pentru a-i permite Negruței să intre și să iasă când voia. Acum, spațiul îngust se lărgise pentru a face loc umerilor largi ai lui Edward, care stătea sprijinit de cadru. O urmărise și nimic din postura lui – brațele încrucișate la piept, unde ținea o carte, picioarele încrucișate, cu vârful unei ghetete proptite în podea – nu sugera că se simțea jenat că fusese prins asupra faptului.

Charlotte simțea cum îi vine să chicotească nervos, așa că se întoarse spre oglindă pentru a se ascunde, acoperind mânerul periei de păr cu degetele tremurânde, ca și cum formele fine de fildeş puteau să îi vină în ajutor.

– *Bonsoir*, domnule Cary, zise ea, uitându-se la el în oglindă. Zilele în care fusese forțată să tot înghită praf îi uscaseră gâtul, făcând-o să vorbească în șoaptă. Voi ai... voi ai ceva?

Preț de mai multe clipe, el nu-i răspunse. Pe jumătate umbrită de ușă, fața lui nu arăta nimic. Împinse ușa, deschizând-o mai larg, și intră în cameră.

– Am găsit deja ce voiam, mulțumesc.

În oglindă, maxilarul lui hotărât părea vag amenințător. Cel puțin, ea simțea cum îi crește pulsul. Era îmbrăcat, bineînțeles, dar de fiecare dată când îl vedea, îi apărea în minte imaginea cu el dezbrăcat până la mijloc. Se forță să se întoarcă și să se uite la el, iar el îi întinse micul volum din mână. Ah, *bien sûr*. Asta era ceea ce el căutase. O carte. Răsfoind paginile îngălbenite, ea citi: „Calendarul fermierului sau Un îndreptar lunar al tuturor felurilor de treburi de la țară: instrucțiuni simple pentru realizarea treburilor la fermă, în fiecare sezon al anului” Ea ridică ochii și îi întâlni pe ai lui.

– Ai probleme cu somnul, domnule Cary?

Gluma ei îl făcu să zâmbească.

– Plantațiile de zahăr din Indiile de Vest nu sunt același lucru cu o fermă din Anglia. Dar, cum mi-a amintit cineva recent, dacă am reușit o dată, voi învăța să reușesc să mă descurc și acum, zise el, ridicând cartea din mâinile ei.

Urmă un moment de tăcere stânjenită, apoi el își dresă glasul.

– Transformarea pe care ai făcut-o aici este miraculoasă.

– N-am făcut asta singură. Mari m-a ajutat, după cum bine știi. Și Peg, fata de la cârciumă. Chiar și Garrick...

– Da, am auzit. Mi-a zis că i-ai furat scara și că l-ai lăsat aproape naufragiat în podul grajdului, spuse el, rânjind și mai tare.

Ea încuviință din bărbie.

– Numai așa puteam ajunge la colțuri în camerele cu tavan înalt.

– Cu siguranță că n-am vrut să-i lipsesc pe ceilalți de meritele lor, zise el, strecurând cartea în buzunarul hainei. Dar cred că amândoi știm cine merită în primul rând.

Rușinată, ea se întoarse din nou cu fața la masă, evitând să se uite la ochii lui chiar și prin oglindă.

– Sunt... continuă Edward, adică, Lord Beckley va fi mulțumit să vadă că totul este atât de bine îngrijit.

– Parcă ai zis că nu e preocupat deloc de casă.

– Am zis că n-a dat nici un fel de instrucțiuni cu privire la asta, o corectă el.

– Ah, nu e nevoie de cine știe talent pentru a mătura și a lustrui.

Absentă, lovi cu unghia tocită a degetului arătător peria înainte de a-și relua toaleta, deși nu avu mai mult succes ca înainte. Încă nu putea să-și ridice brațele deasupra capului pentru a face treaba cum trebuia.

– De ce nu o rogi pe Mari să te ajute? întrebă el, iar ea îl văzu dând din cap către perie. N-a fost niciodată cameristă, dar sunt sigură că...

– O să mă descurc. În plus, Mari a ieșit la o plimbare în seara asta. Cum face deseori.

El mormăi auzind asta; părea vag surprins sau poate că nu-i plăcea ceea ce tocmai auzise, în ciuda faptului că ea nu-i spusese unde se dusesse Mari să se plimbe. Sau cu cine. Apoi, îl auzi – nu, îl *simți* apropiindu-se, atât de mult încât atunci când privi în oglindă nu mai văzu decât modelul în carouri al jileticii lui, lavaliera ușor desfăcută și perii de pe barbă.

Aplecându-se, prinse mânerul periei și i-o luă din mână. Atingerea lui era caldă și moale, așa cum ea știuse că va fi.

– Atunci, lasă-mă pe mine, zise el.

– Nu cred că...

– Cu siguranță măcar atât poate să facă un soț pentru soția lui, doamnă Cary, insistă el, tachinând-o ușor. Un fel de recompensă.

Înainte ca ea să apuce să răspundă, perii îi gădilau scalpul, făcând-o să simtă mici artificii de plăcere, urmate de fiori de relaxare care părea să curgă din zona creștetului ei către fiecare părțică a trupului, prin fiecare venă, către fiecare celulă.

– Relaxează-te.

Charlotte trăise atât de mult timp fără atingerea caldă a cuiva... de fapt, așa trăise mereu. Deși își dorea asta, se învățase să nu aibă această nevoie. Și, iată-o acum, chinuită de atingerea unui bărbat care nu era altceva decât un străin pentru ea. Încă putea să simtă atingerea lui pe brațul ei atunci când o prinsese prima dată pentru a o salva; acolo unde el o ținuse de mijloc, atingându-i partea de jos a sânnului cu fiecare săritură a calului; acolo unde degetele lui îi alintaseră palmele rănite. Și acum, mâinile lui abile și degetele lungi o făceau să uite de durerea din mâini și de încordarea din umeri, în favoarea unei dureri cu totul noi, într-un loc în care nu simțise niciodată durere, într-un loc în care nimeni nu o atinsese vreodată. Un loc în care nimeni nu avea să o atingă.

Realizând că ar fi fost o greșeală teribilă să cedeze ordinului său de a se relaxa, își ținu coloana mai dreaptă ca niciodată. Cu toate acestea, închise ochii și suspină fără să vrea în timp ce el trecea cu peria prin părul ei, iar și iar, pieptănând-o până când părul ei strălucea.

Lăsă peria deoparte prea repede. Nedorindu-și ca acel moment de răsfăț să se termine, ea refuză să deschidă ochii. Când el îi cuprinse părul într-o mână și i-l așeză pe o parte, pe unul dintre umeri, câteva șuvițe se prinseră de mâinile lui muncite. Apoi auzi sunet de piele trosnind când își mută greutatea. Simți mirosul lui, lână și săpun de ras și bărbat. Simți căldura trupului său când se apropie de ea.

Te rog.

De unde știa trupul ei să tânjească după senzația buzelor lui pe pielea ei expusă, la baza gâtului, acolo unde acesta se întâlnea cu umărul? Oare astfel de dorințe interzise erau parte din sângele ei, așa cum spunea toată lumea mereu? Un instinct care dădea târcoale în tăcere în cotloanele întunecate ale minții ei, cum făcea Negruța când era în căutarea unui șoarece? Oare urma să aibă timp să reacționeze, să se salveze, când tensiunea care se tot aduna în ea avea să iasă în final la suprafață?

– Unde ai găsit asta?

Ea deschise brusc ochii, iar bula de mulțumire se risipi. Edward ridicase micuțul soldat de jucărie și îl răsucea în lumina lumânării, ca și cum era o curiozitate neprețuită. Uitându-se în oglindă, ea îi privi chipul, pe care se citea o emoție pe care ea nu o putea identifica.

– Unde ai găsit asta? Întrebă el mai tare de această dată, accentuând fiecare cuvânt, ca și cum dintr-odată se îndoia că ea înțelegea limba.

În timp ce vorbea, ea observă cum strânge pumnul în jurul omulețului din plumb și cum metalul ascuțit îi intră în palmă. Tresări gândindu-se la durerea pe care trebuia să o simtă.

– La etaj. Eu...

Dintr-odată el se îndreptă, lipsind-o de căldura și de mirosul lui, lăsând-o teribil de conștientă de cât de proastă fusese. Înainte să apuce să-și termine explicația, el ridică sfeșnicul în cealaltă mână și porni către ușă.

– Arată-mi, îi zise și deja era cu mult înaintea ei.

Deși mergea cu pași mari pe coridor, afundându-se și mai tare în măruntaiele casei, ea reuși să-l ajungă din urmă, în picioarele goale pe podeaua de piatră. Cerul lipsit de lună făcea ca totul să fie cuprins în întuneric, așa că ea era bucuroasă de prezența lumânării, deși alunga doar în mică măsură umbrele apăsătoare.

Cu toate că îi ceruse să-l conducă, pășea ca un om sigur de destinație, sau cel puțin unul care nu era obișnuit să fie condus. La capătul scărilor de sus ezită. Ea luă lumânarea din mâna lui și înaintă către încăperea mică de oaspeți, simțindu-l cum o urmărește în spate. Când ea se opri în fața ușii, el întinse mâna spre clanță, zăbovind un pic înainte de a strânge degetele și de a roti mânerul sferic de alamă cu modele gravate, deschizând ușa.

Lumina lumânării reverberă din oglinda spartă ca dintr-o prismă, aruncând străluciri puternice în toate direcțiile, făcând ca petele de pe perete să pară negre, deși erau fără îndoială pete de sânge. Charlotte nu se gândise că era posibil ca spațiul să arate mai rău decât ziua și totuși... Înainte să aibă timp să-l lase să exploreze singur, să-l lase cu gândurile lui, îi simți mâna căutând-o pe a ei, îi simți degetele prinzându-i-le pe ale ei, ca un om care se îneca. O duru, căci mâinile erau rănite după zilele de muncă fizică. Dar nu se trase din strânsoarea lui.

Când se întoarse pentru a se uita la el, îi văzu ochii plini de lacrimi care nu voiau să curgă.

— Aici? întrebă el, deși tonul lui îi spunea că deja știa răspunsul.

— *Oui.* Își întoarse privirea spre cameră și continuă: Am găsit rămășițele unei păsări. Cred că a intrat printr-una dintre ferestre, apoi s-a rănit luptându-se să iasă afară.

Explicația ei pentru starea deplorabilă în care arăta camera nu păru să-i ofere cine știe ce confort. Apăsarea mâinii lui nu slăbi.

— O să am grijă să o fac să arate bine mâine, la prima oră, dacă vrei, se oferi ea nesigură.

— Nu.

Răspunsul dur o făcu să tresară, și gestul îl făcu să-și revină în fire suficient cât să-i elibereze degetele și să se îndepărteze de lângă ea. Apucă spătarul canapelei și o împinse deoparte, aproape răsturnând-o, încrețind covorul care era așezat în fața ei și făcând-o să se oprească în masa micuță pe care zăceau bucățile sparte din lampa de cristal. Acestea căzură pe podea, cu un clinchet, dar căderea lor se pierdu în zgomotul mai puternic făcut de Edward care se trânti în genunchi în locul în care fusese canapeaua, căutând ceva cu disperare, în întuneric, la marginea covorului. Nu găsi nimic. Își strânse pumnii la piept și cu un geamăt puternic se clătină pe călcăie.

Charlotte ar fi vrut să-l întrebe de unde știa atât de bine conacul Ravenswood. De unde știuse cu exactitate unde găsisese ea soldățelul de jucărie. Dar o femeie care păstra secrete nu era în poziția de a cere altcuiva să i le spună pe ale lui.

Așeză sfeșnicul pe biroul de scris și își croi cu atenție drum spre el, atentă la sticla spartă, acum împrăștiată pe covor. Când privi în jos, nu se uită la el, ci la grădina luminată de stele, la copaci și la vârful acoperișului de la Rookery. În ciuda anilor de neglijență, era un peisaj de poveste, ceva din cărțile lui Charles Perrault.

Majoritatea având un sfârșit sumbru, cel puțin unele personaje.

Fără să-l atingă, fără să-i vorbească, rămase acolo, așteptând. Dacă prezența ei îl consola, atunci avea să stea. După câte făcuse pentru ea, cu siguranță îi putea oferi măcar atât.

Îl simți mișcându-se lângă ea. Deși se așteptase ca el să se ridice în orice moment, se simți luată prin surprindere când el îi cuprinse picioarele cu mâinile și își îngropă fața în șoldul ei. Nici cel mai gros sau practic material nu ar fi putut să o ferească de căldura atingerii

lui, de respirația lui sau de lacrimile lui. Cămașa de noapte din bumbac subțire părea doar să amplifice fiecare senzație. Se cutremura lângă ea în efortul de a se lupta cu... ceva. Frigul nopții. Frustrarea la sarcina imposibilă pe care o avea de făcut. Durere. O combinație între toate trei, poate.

Sau poate... nici una dintre ele.

Degete ferme și subțiri îi alintau partea din spate a coapselor, urcând încet, cuprinzându-i fundul, trăgând-o mai aproape de el, de buzele lui, care trecură peste osul șoldului și îi alintară abdomenul. Fiecare nouă respirație era o nouă atingere, degete calde de aer care rătăceau pe pielea ei și îi făceau peticul de cârlionți dintre coapse să se miște. Simțindu-se brusc slăbită și temându-se să nu se prăbușească – să nu cadă în genunchi, în brațele lui, într-o prăpastie din care nu avea să se mai întoarcă –, se forță să rămână dreaptă, cu brațele înțepinite, cu mâinile strânse pumn pe de o parte și alta a trupului. El se ridică și mai sus, urmărind liniile coastelor ei până când ajunse în dreptul sânelui. Afundându-și obrazul în carnea ei moale, el bolborosi ceva de neînțeles. Un nume, poate? Sub respirația lui caldă, ea își simți sfârcul întărindu-se și după o clipă simți buzele lui pe vârful întărit. În timp ce o sugea și mușca ușor, în interiorul ei se dădea o luptă, iar ea strânse pumnii și mai tare până când unghiile îi intrară în carnea fragedă a palmelor. Știa că lucrul corect era să-l împingă, să-l îndepărteze, dar oh, cât de mult tânjea după curajul de a-l trage mai aproape. Părând să înțeleagă că era pe punctul de a se împrăștia într-o mie de bucăți, precum oglinda spartă din spatele ei, el se ridică în final și își opri buzele asupra gurii ei.

Un sărut. Doar un sărut. Nici măcar nu încercă, cum făcuse domnul Sutherland, să-i vâre limba în gură, deși acum înțelegea cu o claritate înfricoșătoare, de ce o femeie ar fi primit cu bucurie acea senzație. În timp ce o săruta, mâinile lui alunecară peste brațele ei goale, peste umerii ei, spre spatele capului ei, trecându-și degetele prin părul ei lung și desprins, alintându-i scalpul. Ea tânjea să-i răspundă, să-i dea aceeași afecțiune înapoi, dar instinctul care ar fi trebuit să intervină în astfel de situații se pierduse. Pur și simplu, rămase locului, cu mâinile pe lângă corp.

– Ah, Charlotte, îi șopti el, când în final se retrase. Îți datorez scuze.

Inima îi sări în piept. Bineînțeles că regreta ce făcuse. Se pierduse pe sine. În timp ce o săruta, fără îndoială se gândise la altcineva. Ea nu se simțea în stare să-i răspundă și în acel moment teribil de tăcere, el o eliberă.

— Cred că ai înghețat de frig, îi zise el, observând parcă pentru prima dată că ea era îmbrăcată pentru noapte.

Așa că își dădu jos haina și i-o puse pe umeri. Greutatea ei, căldura ei era ca o a doua îmbrățișare. Pe interior, ea strânse haina și mai tare; iar el îi observă gestul.

— Te-am speriat?

Tot nu putea să zică nimic, așa că scutură din cap, însă gestul ei păru să-l convingă de contrariul.

— Dacă ajută — aici vocea i se frânse într-un soi de râset —, m-am speriat și pe mine, un pic. Dar nu trebuie să te temi că voi repeta un asemenea comportament urât. Voi pleca la Londra curând — mâine, dacă reușesc să aranjez tot.

Londra? Înapoi la doamna Corrivan, presupunea ea, dar se forță să întrebe.

— *Pourquoi?*

De când venise în Anglia, pentru ea franceza fusese o evadare din fața realității. O vorbise de multe ori în mintea ei pentru că mătușa îi interzisese să facă asta cu voce tare. Fusese un soi de scut pe care îl putea ridica și coborî oricând simțea nevoia.

Acum însă, chiar și rostită cu voce tare, nu părea să o mai ajute, nu părea să-i mai ofere protecția de care avea nevoie.

— Afaceri, răspunse el. Ceva ce am tot așteptat să fac. Ridică mâna și, deși explicația lui nu o liniștise mai deloc, ea închise ochii, așteptând acea atingere a vârfurilor degetelor lui pe obrazul ei, îndepărtându-i o șuviță de păr de pe față. Însă atingerea nu veni, iar în locul ei îl auzi râzând ironic. Cred că o să te bucuri să mă vezi plecat.

„Nu pleca. Nu mă lăsa mâine.“ Ce s-ar întâmpla cu ea dacă el ar lăsa-o aici? Ce s-ar întâmpla dacă nu ar lăsa-o?

„Nu mă lăsa în noaptea asta.“

— *Au contraire*, reuși să răspundă, după ce înghiți în sec de două ori. Și sunt sigură că toată lumea de la Ravenswood o să fie încântată să te vadă când te întorci. Drum bun, domnule Cary, spuse ea și cu un efort imens reuși să facă o mică reverență, apoi ieși pe ușă.

Cu fiecare pas simțea ceva greu în buzunarul de la haina lui lovindu-i-se de coapsă. Uitându-se în spate, nu văzu nici urmă de Edward, așa că la scări se opri pentru a cerceta. Micul volum despre administrare aproape că umplea buzunarul, dar lângă el era ascuns și soldățelul de jucărie. Avidă, strânse degetele în jurul figurinei de metal uzat.

Jucăria unui copil găsită într-o cameră distrusă. Acel sărut. Și o plecare grăbită. Ce însemnau toate? Chiar și cu capacitatea ei de a inventa, Charlotte nu putea să pună la un loc piesele de puzzle de care avea nevoie pentru a face imaginea de ansamblu clară.

Când nu mai auzi pașii lui Charlotte pe scări și când simți că era la adăpost, în siguranță, în patul ei, Edward își permise să părăsească camera, uitându-se încă o dată la ea înainte de a stinge lumânarea și de a închide ușa.

Oare mama lui murise acolo?

Nu ar fi fost tipic tatălui său să o lovească pe mama lui în camera ei de oaspeți, a cărei ușă era mereu deschisă pentru a primi vizitatori, și asta la insistențele lui – un semn că nu era nimic de ascuns. Dar, adânc, în labirintul camerelor din această casă, în spațiile mai private, avea grijă să-i arate toate nemulțumirile lui. Și dacă restul casei era un semn, ceva îl făcuse să explodeze. În mod clar, epidemia de variolă fusese o invenție, o poveste spusă pentru a ascunde adevărul teribil. Venind față în față cu probele – cu piatra ei de mormânt, cu modul în care arăta camera de oaspeți –, Edward era forțat să se confrunte cu consecințele îngrozitoare ale deciziei lui de a pleca de la Ravenswood. Sângele mamei lui era pe mâinile și pe conștiința lui. Ar fi trebuit să fie aici pentru a o salva. Departe de a o salva, acțiunile lui o conduseseră direct către moarte. Poate, până la urmă, nu ajunsese deloc departe de ceea ce era tatăl său.

Ajuns în spatele casei, ieși prin galerie și merse prin pădure către iaz. Până când ajunse la marginea apei se dezbrăcase deja de jiletcă, de lavalieră și de cămașă. Se opri doar pentru a-și da jos ghețele și pantalonii, apoi se aruncă în apă.

Cu siguranță era ironia supremă că venise aici, în locul în care tatăl său îl învățase să înoate. De ce oare insistase tata să facă acest lucru el însuși? Tutorele îl învățase latină și matematică, deși tatăl lui excela la amândouă. Tatăl său fusese și un călăreț desăvârșit, dar

un băiat de la grajduri îl învățase pe Edward să călărească. Ideea unei lecții cu tatăl lui, care era mereu critic și sever, îl umpluse pe Edward de teamă. Dar aici în iaz se stropiseră cu apă și râseră împreună – asta dacă memoria lui Edward nu era la fel de nedemnă de încredere ca a lui Charlotte.

Nu avea nevoie și nici nu trebuia să-și amintească că tatăl lui nu fusese întotdeauna un om rău. În ciuda temperamentului vulcanic, egalii lui aveau o părere bună despre el, arendașii lui îl respectau, fiul lui îl... iubise.

Dar se și temuse de el. De fiecare dată când orice persoană de bine îi sugerase că era ca tatăl lui – la înfățișare, abilități și temperament –, Edward se simțea sfâșiat în două. Deși tatăl lui avea multe calități de admirat, Edward știa prea bine că ascundea și lucruri pe care nici un bărbat nu ar fi trebuit să-și dorească să le moștenească. Pofta trupească, în principal, deși nu ar fi știut cuvântul atunci. Pof-ta de putere și de femei – mama lui Edward, ocazional servitoarea, cine știe ce fată de prin sat – fuseseră victimele lui.

Nu fusese atât de simplu pentru Edward să-și jure să nu facă vreodată ceea ce făcuse tatăl lui, pentru că nu toate alegerile tatălui său fuseseră mereu greșite. Edward însă se mândrea că nu lovi-se pe nimeni niciodată, deși fuseseră unii care îl desconsideraseră pentru asta, iar unii cu siguranță meritaseră să fie pedepsiți pentru acțiunile lor. În Indiile de Vest aversiunea lui față de violență fuse-se considerată o ciudățenie, o slăbiciune de aproape toți cei pe care îi cunoștea.

În ceea ce privea femeile, calea lui Edward fusese clară. Se mulțu-mise să fie tratat ca un frate. Un prieten. Se menținuse la o distanță sigură, pentru că în interior se temea că nu era deloc în siguranță. Devenise priceput la a-și controla necruțător dorințele, sentimentele și nevoile. Dar oare asta însemna că învinsese natura tatălui său?

Să aibă grijă de Charlotte fusese ultimul lucru din mintea lui. La cel mai mic semn de încurajare i-ar fi ridicat fustele în cap, ar fi lipit-o de perete și ar fi posedat-o. Din fericire, nu-i oferise nici un astfel de semn. În brațele lui se comportase ca o statuie de marmură, a cărei răceală îl readusese în fire.

Ea merita mai mult. Mai mult decât un bărbat ca el. Ce femeie nu merita asta?

Hotărât să-și distragă atenția de la ea, lucrase în fiecare zi până la extenuare, până când urlau toți mușchii în el. Dar în fiecare noapte, când somnul ar fi trebuit să-i aducă alinare și odihnă, se foise și se răsucise prin vise înfierbântate și se trezise în fiecare dimineață cu mădularul dureros de tare. Chiar și acum, apa rece nu părea să facă prea multe pentru a-i potoli dorința.

În Indiile de Vest, majoritatea bărbaților plăteau târfele de la do-curi să-i scape de dorință sau de cele mai multe ori forțau sclave să le deservească aceste nevoi. El nu era ca majoritatea bărbaților.

Era pe punctul de a-și lua propriul mădular în mână – deși detesta această slăbiciune –, când auzi zgomot pe marginea iazului. În liniște, se afundă mai tare în apa adâncă, călcând apa încet, creând mici valuri care făceau cerul plin de stele reflectat în apă să sclipască și să strălucească. Mari se întorcea de la plimbarea ei, târându-și piciorul în urmă. Așa șchiopăta de când o cunoscuse, cea mai mică și mai firavă dintr-un lot de sclavi meniți să fie vânduți. Pe atunci, știa suficiente despre comerțul cu sclavi pentru a ghici că, deși picio-rul șchiop al lui Mari era singura rană vizibilă, nu era cea mai urâtă rană pe care sclavia i-o lăsase.

Aparent fără să-l observe, Mari trecu pe lângă iaz și se strecură în casă. Cât de incredibil de curajoasă trebuie să fi fost pentru a traversa Atlanticul din nou. Dar defectul ei fizic nu o împiedicase niciodată să ajungă acolo unde voia. În ciuda tuturor cuvintelor grele pe care le aruncase asupra lui Tempest pentru că o încurajase să vină aici, trebuia să recunoască că era bucuros că Mari alesese să o asculte. Ea era acum singura lui conexiune cu lumea în care devenise bărbat, cu viața care fusese a lui pentru atât de mult timp. Îl încânta să o vadă bucurându-se de libertatea pe care și-o dorise mereu pentru ea, dar pe care nu putuse niciodată să i-o ofere.

Edward lăsă capul pe spate și se lăsă să plutească, deși greutatea pe care o simțea în piept amenința să-l scufunde precum o piatră grea.

Timp de mulți ani, zvonurile insistaseră că era îndrăgostit de Tempest Holderin. Îi fusese prieten, angajat și protector. O iubise ca pe o soră. Dacă era sincer cu sine, o iubise și altfel. Și tocmai pen-tru că ținea la ea, își jurase să nu acționeze niciodată în baza acelor sentimente – o promisiune pe care o încălcase de două ori. O dată

cu un sărut neîndemânatic care o făcu să-i rădă în față și o a doua oară cu o propunere foarte stângace de căsătorie.

Propriile acțiuni o puseseră într-o situație periculoasă, iar singura protecție la care se gândise fusese să-i ofere numele – indiferent de cât de dubios suna asta. Îi scrisese cu mâna tremurândă, spunându-și că mediul dur în care ea trăise, lumea violentă pe care o văzuse o făcuse suficient de puternică pentru a îndura ceea ce el se temea că va deveni.

Se liniștise consolându-se că ea avea să spună nu. Ceea ce ea și făcuse, în cea mai spectaculoasă formă: trimitându-i un răspuns prin care îl anunța că se căsătorise cu altcineva.

Foarte bine. Tempest era acolo unde voia să fie, unde *trebuia* să fie – cu un bărbat care era fără îndoială un pic nelegiuit, dar care știa din experiență că era o nebunie să încerci să îmblânzești marea.

Iar el era unde trebuia să fie, la Ravenswood. Când Tempest putuse în final să elibereze sclavii de la Harper's Hill, îl eliberase și pe el. Sau poate că era mai corect să spună că îl trimisese în derivă – deși el ar mai fi putut continua să lucreze pentru ea oricât ar fi dorit; ar fi putut să rămână în Antigua pentru tot restul vieții. Însă de îndată ce-i îndeplinise instrucțiunile cu privire la plantație, realizase că era timpul să înceapă un nou capitol. Sau, mai bine zis, să continue unul dintr-o carte veche și să vadă dacă putea relua drumul de acolo de unde îl lăsase cândva. Nu se așteptase niciodată să fie ușor. Nu reușise să înțeleagă clar cât de greu avea să-i fie să-și reia viața. Poate chiar imposibil. Faptul că o voia pe Charlotte nu făcea lucrurile să fie mai ușoare. Intuise destule în acea fațadă de alabastru – chicotitul nervos, expresiile englezești uneori stâlcite, indiciile unui trecut tulburat – pentru a înțelege că sub acea carapace se ascundea ceva. Dar nu se așteptase să își dorească să descopere ce. Nu trebuia să viseze că avea să devină Pygmalion pentru acea statuie de marmură, că avea să o simtă prinzând viață în mâinile lui. Ca orice operă de artă, ea își schimba forma în funcție de privitor. Chiar și atunci când se uita direct la ea, nu putea fi sigur de ceea ce vedea, de ceea ce era ea. Dar dacă nu avea încredere în ea, cel puțin o parte din acel sentiment era cauzat de lipsa lui de încredere în sine.

Înotă către marginea iazului, se sui pe mal și rămase acolo în aerul rece al nopții. Nu era în poziția de a-i cere ceva ei. Și mai rău era că nici nu avea ce să-i ofere. Trebuia să-l înfrunte pe tatăl lui, să-și

pună afacerile în ordine, să restaureze proprietatea – acelea trebuiau să fie singurele lui nevoi. Acolo trebuia să-și concentreze atenția. Nu putea să permită dorinței pentru Charlotte să-l distragă de la ceea ce venise să facă în Anglia.

Adunându-și hainele și cizmele, se îndreptă către Rookery pentru încă o noapte lungă și singuratică.

Capitolul 11

La primele raze ale soarelui, cu mult înainte de ora la care se fac vizitele, Charlotte porni către căbănuța mică din pădure pentru a o vizita pe Tessie. Nu avea nici un sens să pretindă că somnul avea să o cuprindă. O plimbare în aerul rece al dimineții era ultima și cea mai bună scăpare.

Ducea pe braț un coș cu mâncare. Fără îndoială, Mari urma să fie nemulțumită când avea să se trezească și să vadă că cineva dăduse năvală în cămară. Sau poate că nu, atunci când Charlotte avea să-i explice. Deocamdată, Mari părea să aibă alte lucruri în minte.

Deși Edward era probabil departe acum, ea evită Rookery, intrând în pădure pe o cărare mai puțin cunoscută, dar care părea să ducă în direcția corectă. Înaintă greoi până când fu sigură că se pierduse, apoi ieși la marginea unui câmp unde îl văzu pe domnul Markham lucrând în depărtare. Urmând gardul viu, își croi drum înapoi în luminișul pe care îl căuta.

Din ogeacul căbănuței se ridica fum, iar cântecul trist și straniu a lui Tessie se auzea printre ciripelile vesele ale păsărilor.

– Tessie? întrebă ea, deși își dorea să știe cum o mai cheamă.

Negruța ieși prima să o salute, urmată în scurt timp de Tessie, încă îmbrăcată în halat.

– Tu ești, Charlotte?

– Îmi cer scuze pentru că am venit atât de devreme, doamnă.

– E în regulă. Intră. Tocmai voiam să-mi pun niște ceai.

Aplecându-se pentru a nu se lovi de prag, Charlotte intră în micuța chilie încălzită în această dimineață de un foc care trosnea. În timp ce Tessie căuta altă ceașcă și o farfurioară, ceainicul fluiera voios pe plită, concurând precum păsările cu melodia obișnuită a lui Tessie. După ce Tessie umplu vasul pentru ceai, Charlotte ridică tava și o duse către masa micuță și uzată de timp care împărțea singura cameră în dormitor și bucătărie.

— Cum i se pare soțului tău munca la Ravenswood? întrebă Tessie înclinând capul pentru a se uita la Charlotte cu ochiul ei bun.

— Provocatoare, presupun. Proprietatea a decăzut.

— Știu. Lordul Beckley nu și-a făcut datoria față de oamenii de aici.

— Mă întreb ce fel de om ar permite una ca asta să se întâmple.

Charlotte turnă ceai în două căni, uimită de mirosul puternic care emana din lichidul cald. Ceaiul era scump, iar ea se așteptase ca frunzele să fi fost folosite mai mult decât o dată.

— E și firesc s-o faci, fu de acord Tessie, luând o ceașcă din mâna ei.

Abia atunci Charlotte recunoscuse modelul: era același de pe bucățile de porțelan spart pe care le măturase recent din sufrageria conacului Ravenswood. Vasele din posesia lui Tessie erau ciobite și decolorate. Oare căutase în casa abandonată, luând ce era mai bun și rămăsese în urmă?

— L-ați cunoscut? Pe Lord Beckley, mă refer.

Tessie luă o înghițitură de ceai, apoi așează farfurioara ei pe masă fără să tremure.

— Nu prea e posibil ca eu, o femeie bătrână, a nimănui, să fi întâlnit vreodată un conte, nu?

— Nu. Eu... presupun că nu. N-am vrut să fiu impertinentă. Doar că... trebuie să recunosc că sunt un pic curioasă de ce vă ascundeți aici.

— Mă ascund? întrebă Tessie îndreptându-și spatele, atât cât îi permiteau rănile ei să o facă. De ce m-aș ascunde?

— Păi, de nimic, doamnă. Am crezut doar că...

— Eu prefer să mă gândesc că *supraviețuiesc*.

Ridică lingurița și amestecă în ceai. Argintul, deși vechi, părea special făcut pentru a însoți porțelanul. Charlotte se întrebă cum de nu se gândise să îl vândă.

— Nici unul dintre noi nu știe ce fel de mână o să-i dea destinul. Avem doar alegerea de a ne juca cărțile așa cum credem de cuviință.

— Dar ce veți face dacă adevăratul proprietar se întoarce la Ravenswood și vă găsește aici? întrebă Charlotte.

Oare Tessie avea să fie alungată? Avea să fie trimisă la azilul săracilor? Tessie se întoarse cu fața către lumina care trecea printr-o fereastră mică, acoperită cu hârtie uleiată, nu cu sticlă.

— Am tot așteptat acea zi.

Vocea ei era liniștită, iar Charlotte putea să observe doar jumătatea de față cu cicatrici, lipsită de expresie. Cu toate acestea, în urechile lui Charlotte acea mărturisire părea să fie... plină de speranță.

– Poate că n-o să vină niciodată, zise Charlotte, nesigură dacă o liniștea sau dacă îi zdrobea un vis de mult dorit.

Pentru un moment, chiar se întrebă dacă Tessie o auzise vorbind. Apoi se întoarse cu privirea pe jumătate oarbă către Charlotte.

– Încep să cred că s-ar putea să ai dreptate.

Incapabilă să-și termine ceaiul, Charlotte se scuză în curând și se întoarse la Ravenswood, cu Negruța la picioarele ei. Deși vizita nu fusese tocmai una confortabilă, nu îi părea rău că mersese. Tessie era exact ce avea nevoie: dovada că oamenii puteau să facă mult din nimic, că puteau să găsească lumină și în cele mai întunecate situații.

Charlotte stătuse trează toată noaptea, retrăind acele momente din camera distrusă, întrebându-se dacă luase decizia greșită venind aici, stând aici pentru a se ascunde.

„Nu mă ascund. Supraviețuiesc“, insistase Tessie.

Charlotte recunoscuse acel spirit independent. Odinioară, și ea pretinsese să aibă așa ceva. Era multă siguranță în singurătatea pe care o găsisese aici. Dar dacă voia cu adevărat să fie liberă, trebuia să-și înăbușe în fașă dorința nesăbuită pentru Edward Cary.

Poate că moștenise ochii mamei, părul ei, râsul ei nervos, dar *nu* îi moștenise slăbiciunea în ceea ce îi privea pe bărbați. Da, simțea scântei de fiecare dată când Edward o atingea, dar focul putea să moară dacă nu era nimeni care să întrețină flăcările. Până când avea să se întoarcă de la Londra, ea urma să aibă grijă ca acea scântei să dispară.

Când ajunsese în dreptul grajdurilor, îi găsi pe toți agitați. Garrick mergea de colo-colo, aducând apă pentru niște cai necunoscuți. Un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată ștergea pete de spumă de pe trupurile lor și o trăsură necunoscută, o birjă din câte se pare, era oprită în curte. Din boxa lui separată, Samson urmărea totul cu urechile ciulite.

– Domnul Cary a plecat? întrebă ea.

Apa se vărsă pe cizmele lui Garrick, alunecând pe podeaua plină de paie a grajdului când el trânti găleata în fața unuia dintre cai.

– Să plece? Și unde să se ducă?

– Mi-a zis ieri că pleacă la Londra, la prima oră.

Cei doi bărbați schimbă o privire – de compătimire, decisese ea. Grăjdarii cu siguranță se simțeau jigniți să afle ultimii de planurile de călătorie.

– Păi, încă e aici. Tocmai s-a dus înăuntru, adăugă el făcându-i semn cu bărbia către casă. Ca să se întâlnească cu Lord Beckley.

Dacă ar fi plecat cu câteva minute mai devreme, Edward l-ar fi ratat. Fusesse pe punctul de a pleca către Marshfield, un sat aflat la sud de Little Norbury. De unde plecase cu atât de mulți ani în urmă. Pe acolo trecea în mod regulat o diligență și de acolo putea să ajungă la Londra în mai puțin de o zi. Din moment ce alesese să nu plece cu Dobbs când avusese ocazia, era cea mai bună rută de scăpare care îi rămăsese.

Când Garrick bătu la ușa de la Rookery pentru a-i spune de venirea contelui, o bună parte din el își dorise să-l împingă pe Garrick la o parte și să alerge către casă.

– Te rog să-i transmiți Excelenței Sale că o să vin la conac în scurt timp, îi spusese el în schimb.

Scuza lui pentru a pleca venise la el.

Faptul că se forțase să aștepte – cinci minute, cincisprezece, treizeci – nu reușise să îl facă mai calm când păși pe ușa principală a conacului Ravenswood, care fusese lăsată deschisă, fără vreun servitor prin preajmă. Când trecu pragul sălii mari, se așteptă să-l vadă pe tatăl lui.

În locul lui, era un bărbat – de vârsta lui, nu a tatălui – care se întoarse de la cercetarea cărților de pe raft și care porni către el fără a-i întinde mâna.

– Tu trebuie să fii administratorul.

Avea părul negru, o nuanță mai închisă decât a lui Charlotte, iar pielea măslinie îi aparținea cuiva care trăise fără îndoială într-un climat mediteraneeen. În câțiva pași, ajunsese în fața lui Edward și se opri, așteptând ceva. Când Edward nu făcu nici o plecăciune, bărbatul zise nerăbdător:

– Eu sunt Beckley.

„Nu, nu, nu“, striga inima lui Edward, în timp ce mintea urla un altul: „Cum?“

– Așteptam pe... altcineva. Un bărbat mai în vârstă.

– Pe tatăl meu, presupun, răspunse celălalt într-o manieră afectată tipic aristocratică. A murit la începutul lui februarie.

Edward se simți amorțit. Era șocat, nu trist. Cuvintele străinului se alăturaseră celorlalte care urlau în el. „Mort, mort, mort.“ Oare era adevărat? Cu siguranță se potrivea cu povestea lui Markham despre schimbarea care avusese loc în colectarea chiriilor.

– Ah, reușise el să zică. Așa că sunteți...? Adică, dacă am înțeles bine, moștenitorul este...

– Dispărut? Timp de mulți ani, da, răspunse bărbatul aruncându-se nepăsător pe canapeaua din mijlocul camerei. Nu am realizat că eram el. Când răposatul conte a murit, povestea dispariției fiului său cu atâția ani în urmă a început iar să circule. Răpit când era doar un băiat, se zicea. Ascuns. Cu cât citeam mai mult, cu atât am început să-mi dau seama că băiatul pe care-l descriau eram eu.

Încă simțind urlete în minte, Edward se chinui să înțeleagă spusele bărbatului. El era un impostor, bineînțeles. Se dădea drept...

– Edward Cary.

Bărbatul făcu semn din cap în semn de recunoaștere.

– Deși numele este straniu pentru mine acum. Un copil este ceva foarte maleabil, să știi. Poate fi făcut să uite sau să creadă aproape orice. În ultimii douăzeci și doi de ani am fost strigat Jack.

– Și ați...? Edward se opri. Trebuia să procedeze cu atenție. V-ați asumat titlul, așadar?

– Păi... Jack își trecu o mână prin părul lung, răvășindu-l. Nu chiar. Am nevoie de mai multe dovezi înainte să pot pretinde acest lucru. Am crezut că, dacă mă întorc la casa copilăriei, o să găsesc dovezile de care am nevoie.

– N-am fost anunțați de întoarcerea dumneavoastră, domnule.

– Nu, zise el, ridicându-se pentru a cerceta din nou camera. A fost o decizie de moment. Știam că tata a plecat de aici cu mulți ani în urmă. Nu eram sigur ce o să găsesc. Se pare că lucrurile au fost lăsate să putrezească.

– Condițiile sunt mai puțin decât ideale, admise Edward.

– Ești mai tânăr decât mă așteptam, domnule...

Edward ezită.

– Cary.

Jack ridică repede capul și se roti pentru a-l fixa cu o privire curioasă.

– Suntem rude?

Întâlnind privirea întunecată a bărbatului, Edward ridică din umeri.

– Poate.

Care era cel mai bun curs de acțiune? Să continue cu această șaradă ca administrator până putea să afle ce se întâmpla aici?

– Acest post mi-a fost promis de răposatul conte, se trezi el spunând, liniștindu-l pe străinul care pretindea că este el. O să aflați că am mare experiență în administrarea proprietăților. M-am întors recent din Indiile de Vest, unde pentru mai mulți ani am fost responsabil pentru o proprietate foarte mare.

– Ah.

Așa cum se întâmplase cu Charlotte, informațiile despre trecutul lui păreau să spună mai mult decât simplele adevăruri ale situației sale. Bărbatul îl cercetă din cap până în picioare, cu un amestec de sentimente vizibil pe chip. Dispreț, un pic de incertitudine.

– Și acele talente sunt... ușor de transferat către altceva?

– Unele dintre ele.

Cu o mână cu degete lungi, bărbatul trase de un clopoțel și așteptă. Nu se întâmplă nimic. Edward bănuia că firul fusese de mult tăiat. Sau se deteriorase din cauza trecerii timpului.

– Casa veche nu prea are servitori, zise bărbatul.

– Nu există servitori ai casei. Doar Garrick. Un grăjdar de meserie, deși s-a dovedit un om bun la tot felul de munci.

Edward nu se simți vinovat că înflorise calitățile lui Garrick.

– Deci ți-ai gătit singur? întrebă pierdut Jack trecându-și leneș degetul arătător peste marginea mesei. Și curățenie?

– Am o bucătăreasă. A călătorit cu mine din Antigua.

– O negresă? întrebă el, iar Edward simți în tonul lui ceva mai mult decât simplă curiozitate.

– Mari este africană, da.

Afirmația îi aduse o nouă privire speculativă.

– O bucătăreasă africană. Păi, cred că timpul petrecut în insule ți-a adus o anumită apreciere pentru... mâncăruri picante.

Implicațiile bărbatului nu puteau să fie mai clare de atât. Edward strânse din dinți.

– Cât despre curățenie, a fost făcută de soția mea, adăugă el, ținându-și temperamentul în frâu.

Pentru numele lui Dumnezeu, acea minciună trebuia să fie mai greu de spus. Mai ales după noaptea trecută, ar fi trebuit să ezite în a o repeta. Cu toate acestea, devenise tot mai firesc să o vadă pe Charlotte ca parte din viața lui. Până nu văzuse rezultatele, nu realizase că eforturile ei în a restaura conacul Ravenswood îl afectaseră. Era ca și cum ea știuse de ce avea nevoie. Îi returnase ceva care i se păruse pierdut pentru eternitate. Casa lui. Trebuia să-i fie recunoscător pentru asta.

– Ești un bărbat căsătorit, deci? Mai bine tu decât eu. Jack privi prin camera cavernoasă. Bine. Doamna Cary a fost chiar foarte harnică. Sper să am ocazia să o întâlnesc pentru a-i mulțumi personal.

Ceva din acele cuvinte îl făcuse pe Edward să simtă fiori neplăcuți pe șira spinării și să simtă tensiune în umeri. Ce avea să facă Charlotte când urma să descopere că acest loc nu mai era refugiul din fața lumii din afară? Nu uitase de îngrijorarea ei evidentă că s-ar putea să întâlnească pe cineva aici care să o recunoască. Iar comportamentul lui Jack îi dădea impresia clară că avea mai multe de care să se teamă din cauza lui decât de descoperire. Aproape ca și cum el chiar era fiul tatălui lui Edward. Dar comportamentul șocant a lui Edward îi arăta-se deja pericolele pe care Ravenswood le putea ascunde.

– Nu ați adus servitori cu dumneavoastră?

– Nu m-am așteptat ca proprietatea să aibă nevoie de ei – să aibă nevoie de tot, domnule Cary.

Ochii îi țâșniră către un colț al camerei unde o pată mare, întunecată, mânjea tavanul și unde mulurile de ghips se sfărâmaseră, semn că era nevoie de reparații dincolo de puterea măturii lui Charlotte. Edward nu avea cum să nege asta. Știa și el prea bine ce lipsuri erau la Ravenswood.

– Am început deja să fac câteva îmbunătățiri.

– Hm!

Bărbatul se întoarse, apoi continuă cu un ton care transmitea clar nemulțumirea.

– O să vreau să discutăm despre planurile tale mai târziu.

Edward fierbea. Trecuseră mulți ani de când fusese nevoit să-și apere deciziile de administrator – și atunci doar în fața unei autorități cu adevărat reale asupra lui.

– Da, domnule, reuși să spună scurt, înainte să se răsucescă pe călcâie și să iasă din cameră.

Nu era ca și cum se simțea neputincios în fața unei provocări, de a lupta pentru ceea ce era de fapt al lui. Știa ce însemna să fii neputincios. Dar având în vedere că un alt bărbat pretindea să fie moștenitorul, Edward știa că trebuie să procedeze cu atenție. Nimic bun nu avea să vină din anunțul brusc că el era adevăratul conte de Beckley. Mai ales că nu mai era nimeni în viață care să-l ajute să dovedească asta.

Capitolul 12

Când răsucitul degetelor în poală nu le făcu să se oprească din tremurat, Charlotte se așeză peste ele. Iluzia securității pe care o simțise în acest loc dispăruse.

Beckley. Beckley. Oare auzise numele înainte să-l cunoască pe Edward? Oare contele era o cunoștință de-a mătușii Penhurst? Sau mai rău, un prieten de al ducelui de Langerton – fie tatăl sau fiul? Oare avea să o recunoască, să-i descopere secretul?

– Îmi cer scuze, doamnă. Vizitiul contelui stătea în pragul ușii ei, ducând un cufăr mare. Ați putea să-mi spuneți cum să ajung la...?

– Camerele contelui? răspunse ea, răsucind și mai tare degetele de sub ea, înfigându-le în tapițeria jerpelită a scaunului, după care se forță să se ridice. Nu avea să se ascundă în această cameră pentru totdeauna. Da, bineînțeles.

Nu era atât de ușor de făcut precum spusese. Și asta pentru că dezastrul înspăimântător din salonul de la etaj o făcuse să nu-și mai dorească să exploreze și restul casei, așa că nu știa cu exactitate care camere erau ale cui. Pe măsură ce înaintau pe hol și apoi pe scări, bărbatul din spatele ei gemu de mai multe ori. Momentele lui de efort o ajutară să se hotărască unde să-l conducă. Trecând pe lângă singura cameră familiară de la etaj, se uită către celelalte uși cu inima bătându-i tare și cu ochii pe jumătate închiși, îngrijorată despre ceea ce avea să găsească. În mod curios, restul camerelor pe care le găsi erau într-o stare mult mai bună decât cele de la parter. Erau pline de praf, da. Și umede. Dar nu părea că pe aici trecuse vreo hoardă de câini turbați. După o analiză scurtă, înțelese că jumătate din primul etaj al casei era ocupat de o suită de camere așezate una lângă cealaltă, ca vizuina unui iepure. Salonul distrus era legat direct de dormitorul doamnei, iar alături era o a doua cameră, mai mare, care trebuia să fi aparținut contelui. În acea cameră, mai era o ușă, care ducea către

o garderobă, cu toate cele necesare pentru valetul lordului. Acolo îl conduse pe vizitiu pentru a depozita cufărul.

— Vă mulțumesc mult, doamnă, zise el, scoțând o batistă zdrențuită din interiorul vestei și ștergându-și fruntea cu ea. Mai este încă unul ca ăsta de adus.

După ce omul plecă, ea rămase la fereastră încercând să-și adune gândurile. Draperiile odinioară arămii erau pline de praf, dar încă bune, dat fiind că nu fuseseră expuse vântului sau ploii ca cele din salon, sau soarelui ce intra prin ferestrele din fața casei. Chiar și acum, în mijlocul zilei, această cameră era răcoroasă și întunecoasă, adăpostită de pădurea din spate. Din acest punct al casei putea să vadă aproape dincolo de copaci: linia acoperișului casei de vară, strălucirea apei din iaz. Răsuci zăvorul de la geam și deschise una dintre ferestre pentru a permite aerului curat să intre. Același vânt care intră în casă mișcase frunzele din copacii de afară, făcându-le să tremure. În cele din urmă, multiplele nuanțe de verde — smarald, verde crud și lime — aveau să se amestece și să devină mai profunde, mai uniforme, mai colorate la venirea verii.

Fiecare cameră, chiar și priveriștea din acea încăpere, aducea cu sine un sentiment de tristețe față de decăderea proprietății. Însă pentru prima dată, acea stare de melancolie era amplificată de conștientizarea că s-ar putea să nu afle ce avea să se aleagă de Ravenswood. Venirea neanunțată a contelui o forțase să-și reamintească faptul că nu putea să rămână aici pentru totdeauna, iar odată ce pleca, ce scuză putea să găsească pentru a se întoarce? Nu avea să vadă reședința restaurată și plină de viață. Nu avea să mai privească niciodată de la ferestre către nuanțele de ocru și roșu al peisajelor de toamnă sau către promisiunea strălucitoare a pădurii acoperite de zăpadă la Crăciun.

Nu avea să fie prezentă la triumful lui Edward când urma să aducă iar la viață acest loc.

Când se întoarse de la fereastră observă mobila. Grea, veche, dar evocând moștenirea străveche ce lega generațiile unei familii de pământ, acest pământ, această casă. Cine știe ce bărbat care servise cu mult curaj la curtea lui Henric al V-lea la Agincourt poate că dormise odinioară în acest pat masiv. Cineva puternic și nobil. Oare bărbatul care avea să doarmă aici în această noapte avea să se piardă în patul uriaș, indiferent de istoria lui?

Era ridicol, presupunea, să creadă că avea să fie altfel. Contele nu cunoscuse altfel de viață; era de așteptat ca el să nu prețuiască ceea ce avea. Oare își imagina că fiul ei vitreg, Robert, se ducea la culcare simțind greutatea realizărilor înaintașilor lui, primind prezențele lor fantomatice în patul lui? Bineînțeles că nu. Dacă i-ar fi păsat de adevărata moștenire pe care o primise de la tatăl lui, nu ar fi încercat să-l declare nebun.

Era și un soi de ironie în faptul că Edward părea să idolatrizeze acest loc și ce reprezenta. Umerii lui erau suficient de largi și puternici pentru a căra povara unor asemenea strămoși iluștri. Pieptul lui nu avea să pară mai mic într-un astfel de decor.

Era periculos să și-l imagineze acolo, cu pieptul gol așa cum îl văzuse înainte, cu brațul întins peste lățimea patului, puternic chiar și în somn. Era și o trădare, poate. Căci acesta nu era locul lui prin naștere. Era doar un administrator. Un nimeni, ca ea, de fapt.

– Dumneata trebuie să fii doamna Cary.

Auzind cuvintele se întoarse pentru a vedea cine îi vorbise. Un străin frumos cu un ten cald stătea în pragul ușii. Era slab și cu un cap mai mic decât Edward. Însă nu putea fi altcineva decât contele Beckley.

– Excelență, zise ea, făcând automat genul de reverență care era cerută în reședința mătușii Penhurst.

Simți cum îi dispar temerile. Acest bărbat era prea tânăr și mult prea modern pentru a se mișca în cercurile oamenilor bătrâni din societatea ei. Era sigură că nu-l mai văzuse niciodată în viața ei.

– Mă bucur să te cunosc, doamnă. Aș dori să-mi exprim recunoștința pentru grija și munca pe care ai depus-o la conacul Ravenswood în absența mea.

– Cu multă plăcere, domnule. N-a fost mare lucru, minți ea, conștientă încă de durerea pe care o simțea în brațe și la spate când se aplecă pentru a face încă o reverență.

– *Vous êtes française*,¹ îi zise el.

Spre deosebire de Edward, acest bărbat vorbea cu accentul unui nativ. Deși ochii lui păreau obosiți, aproape adormiți, ea înțelese că el nu rată nici un detaliu al înfățișării ei. Văzuse mult prea mulți bărbați uitându-se la ea de sus ca să aibă vreo îndoială ce gândea.

¹ Sunteți franțuzoaică (în limba franceză, în original)

Îmbărbătându-se, se pregăti de judecata ce venea cu acele cuvinte, apoi încuviință.

— Pe jumătate franțuzoaică, milord. Vizitiul v-a adus bagajele, adăugă ea repede, sperând să-i distragă atenția. L-am trimis să le pună în garderobă. Valetul dumneavoastră poate...

— N-am adus unul, zise el traversând camera, uitându-se atent la mobilă, apropiindu-se mai mult de ea cu fiecare pas.

Atentă, ea se îndepărtă de fereastră și alunecă de-a lungul marginii patului. Când ajunse la fereastră, el făcu o pauză pentru a privi priveliștea de jos.

— Casa administratorului e în condiții mai bune decât asta, sper?

— Mă tem că e mai rău, zise ea, scuturând din cap. De fapt, condițiile sunt atât de proaste la Rookery încât soțul meu a simțit că e mai bine să stau aici...

— La conac? întrebă el întorcând capul repede către ea.

Charlotte ezită.

— În camerele servitorilor, da.

Îi captase interesul, așa că se opri brusc în loc, precum Negruța atunci când simțea că prada e aproape.

— Fără soțul dumitale? Trebuie să recunosc că pentru mine ar trebui să fie ceva mult mai rău decât un pic de ghips scorojit și o mobilă veche pentru a mă ține departe de frumoasa mea soție.

Ea făcu încă un pas către ușă, recunoscătoare că el nu o închisese când intrase.

— O să fac alte aranjamente imediat. N-aș dori să deranjez.

— Te rog, zise el, înclinând capul, rămâi.

Ceva în modul în care îi făcuse această ofertă o făcu și mai dornică să plece. Nu-l cunoștea, dar îi știa genul. Înainte ca ea să iasă pe coridor, el ridică mâna pentru a o opri.

— Deși, mă întreb dacă te-aș putea deranja în schimb? Ai putea să...? Nu, nu-ți pot cere să...

Așteptând ca el să își găsească cuvintele pentru a face cererea, în ciuda presupusei lui reticențe, ea își ținu gura. Și respirația.

— Poate că ai fi dispusă să faci curat și în camerele mele și să-mi despachetezi lucrurile? Ai făcut o treabă atât de bună la parter.

Avea o voce caldă și bogată, aproape ca un tors. Oare câte femei mai convinsese să-i facă vrerea cu ea? Cum putea să refuze? Dacă îl refuza pe conte îl putea mânia, chiar îi putea pune în pericol poziția

lui Edward aici. Ce avea să se întâmple cu Tes, Peg și ceilalți? În fața nevoilor disperate de la Ravenswood, propria demnitate nu avea atât de mare importanță.

Înainte să-i poată răspunde, vizitiul veni cărând cu greu cel de-al doilea cufăr. Ochii lordului Beckley se mutară asupra lui. Profitând de ocazie, ea făcu o nouă reverență și ieși fără să se mai uite în urmă. În bucătărie o găsi pe Mari și îi spuse ce îi ceruse lordul Beckley.

– Va fi un lucru neînsemnat, insistă ea, văzând privirea sceptică a lui Mari. O treabă de o după-amiază.

Mari lăsă deoparte pistilul cu care pisa niște semințe frumos mirositoare și își șterse mâinile.

– Ce-ar spune domnul Edward despre asta?

El i-ar spune să refuze, bineînțeles. Ar insista că nu este o servitoare – dacă fusese vreodată. Pentru acest motiv, nici nu avea de gând să-i spună.

Edward trânti ușa de la Rookery și intră valvârtej, simțind nevoia disperată de a găsi un mijloc pentru a-și vărsa nervii, o parte din el dorindu-și să distrugă tot în jur ca să aibă ce aduna după.

Așa cum făcuse tatăl său cu Ravenswood. Oripilat că frustrarea putea să-l împingă într-o asemenea direcție, își trânti pălăria pe cap și ieși, plecând în direcția fermei lui Markham. Avea să-și concentreze energia în ceva pozitiv în loc să distrugă. Simți vântul cald al primăverii în timp ce străbătea câmpul.

– Dă-mi de lucru, strigă el de îndată ce fermierul îi apărui în cale.

Preț de mai multe momente, Markham nu-i spuse nimic, iar Edward își imaginează că nu-l auzise din cauza distanței și a zgomotului scos de hamurile cailor și de plug. Dar când Edward ajunsese în preajma pământului proaspăt săpat, el opri caii.

– Credeam că plecați azi.

– Un vizitator a venit astăzi.

– Oh?

– Pretinde că este Lord Beckley. Nu este omul pe care îl așteptam, adăugă Edward grăbit, evitând privirea lui Markham. Nu e bărbatul pe care tatăl tău l-ar fi cunoscut.

– Un moștenitor? Dar fiul lui a dispărut cu mulți ani în urmă.

– Așa se spune.

După ce-l privi pe Edward din cap până în picioare, Markham ieși dintre cai și îi înmână frâiele.

– Atunci haideți la plug, dacă vreți. O să vin în urmă cu semințele.

Recunoscător, Edward luă bucățile de piele în mână și le aruncă peste umăr, strigându-le cailor, care ciuliseră urechile înainte și înapoi în timp ce cercetau schimbarea. Împreună, cei doi bărbați lucrară o bună parte din lățimea câmpului fără a scoate un cuvânt. Deja putea simți durerea pe care munca i-o provoca la spate și la picioare și primi disconfortul cu bucurie, deși nu-l ajută să-și distragă atenția. Încă două rânduri și câmpul avea să fie gata.

– Se pare că o să plouă, zise Edward făcând semn către orizont, unde se adunau norii.

– Da.

– N-o să inunde câmpurile?

De unde venise el, ploile nu erau deloc blânde, iar ei nu-și permiteau să piardă semințele.

– O să fie doar o ploaie de primăvară, îl liniști Markham. O să treacă repede și după o să iasă soarele iar.

Dar în loc să se însenineze, cerul deveni și mai întunecat.

– E de bine că bărbatul a venit înapoi la Ravenswood după ce tatăl lui a abandonat locul cu mulți ani în urmă, se aventurează Markham.

– Bănuiesc, zise Edward știind că nu putea să spună mai multe, să-l încurajeze pe Markham să-l vorbească de rău pe omul pe care îl credea a fi proprietarul lui. Dar cu siguranță nu era rău să sădească sămânța precauției față de nou-venit. Cred că are un motiv anume pentru care a făcut asta. Poate că speră să cerceteze veniturile de la Ravenswood.

Markham lovi puternic cu gheata peste semințele tocmai sădite.

– Asta ne-ar folosi tuturor.

Ce expresie ambiguă! Poate că Markham se referise că toată lumea de pe proprietate și din Little Norbury ar putea beneficia de o mai mare atenție față de profitabilitatea de la Ravenswood. Sau poate că se referise că noul proprietar era concentrat doar pe bani și că toți erau condamnați.

Îi era foarte greu să nu fie de acord cu cea de a doua interpretare, când cerurile se deschiseseră. Ploaia cădea cu stropi mari, suficient de deasă și grea încât tufișurile pe care le folosiseră ca reper pentru

a ghida caii și pentru a trage plugul nu erau altceva decât pete întunate la orizont. Părea ca o prevestire.

Cu toate acestea, continuară. Când terminară câmpul, Edward era ud learcă, iar din ghetete îi ieșea apă, alături de un pleoscăit la fiecare pas.

– Mulțumesc, îi zise Markham când, la capătul rândului, Edward așeză frâiele în palma celui alt bărbat, recunoscător pentru durerea pe care o simțea în brațe.

– Ți-aș spune și eu același lucru.

Munca fizică îi mai potolise un pic nervozitatea, deși încă nu avea mintea limpede. Cum de se trezise într-o asemenea încurcătură? De ce nu se întorsese în Anglia în urmă cu mulți ani, când tatăl lui încă trăia ca să aibă o șansă să îndrepte lucrurile?

– Pot să vă pun o întrebare personală, domnule Cary? întrebă Markham, făcându-i semn cu mâna pentru a-i refuza ajutorul în desfacerea plugului.

Cu mai multă emoție decât era dispus să recunoască, Edward acceptă cu o înclinare din cap.

– Ce dorești să știi?

– E despre domnișoara Harper, domnule, zise bărbatul cu degete tremurând în timp ce lega și dezlega hamurile. Mari.

Răspunsul lui Markham reuși să-i scoată din cap toate gândurile despre impostor.

– Ce e cu ea?

– Mă întrebam dacă este... păi, dacă... este promisă cuiva, domnule?

Edward abia dacă reușise să-și controleze furia pe care o trezi-se contele fals, așa că vorbele lui Markham puseră foc pe o flacără care mocnea. În mai puțin timp decât avusese omul pentru a clipi, Edward era în fața lui. Caii necheză speriați de mișcarea bruscă.

– Vrei să mă întrebi dacă este a mea?

– Eu... zise bărbatul și scăpă frâiele din mâini.

– Dacă este... amanta mea? Dacă este... *proprietatea mea*?

Șocat, Markham nu scoase un sunet. Bărbatul care pretindea că este Beckley tocmai insinuase același lucru, iar Edward știa pe cine voia să-și verse furia, dar izbucni oricum.

– Mari Harper nu este și n-a fost niciodată a mea... în toate sensurile cuvântului. Sunt suficient de clar?

– Da, domnule, răspunse Markham aplecându-se să ridice frăiele din mocirla de la picioarele lor.

Edward se întoarse și începu să plece înainte să se gândească că poate ar trebui să-i pună celuiilalt întrebarea principală.

– De ce întrebi?

– Eu... păi, mi se pare o femeie respectabilă – deșteaptă, descurcăreață, o bucătăreasă bună. Așa că m-am gândit că aş putea să...

– Să ce?

– Păi...

– Sugerezi cumva că ai vrea să o *curtezi* pe Mari?

Când se întâmplase asta? Abia dacă se cunoșteau de o săptămână. Dar oare experiența proprie nu-i arătase că o săptămână sau două erau mai mult decât suficiente pentru a visa și dori lucruri care nu de mult păruseră prea îndepărtare? Care – în cazul lui, cel puțin – ar fi trebuit să rămână așa.

– Parcă ai zis că nu-ți permiți să te căsătorești cu o femeie fără avere, îi reaminti Edward, uitându-se sever către Markham.

Bărbatul mai tânăr se foi, stânjenit.

– Sunt tot felul de averi, domnule. În plus, eu... Se opri vădit rușinat. Păi, domnule. Cred că ar trebui să știți mai bine cum se simte un bărbat și ce îl poate face să se răzgândească, dat fiind că sunteți însurat.

Cu siguranță ultimul lucru de care Edward avea nevoie era să i se reamintească ce simțea față de Charlotte... cu siguranță nu voia să-și aducă aminte cum se simțise ținând-o în brațe. La prima vedere, trezise în el instinctele protectoare; acum însă, trezea ceva de totul nou.

Fără tragere de inimă, Edward încuviință.

Nu-și putea aminti vreo dată când nu fusese conștient de cum se uitau alții la Mari, expresiile lor variind de la indiferență la curiozitate. Câteodată cu foame, ca și cum era o delicatesă exotică ce trebuia consumată – „o mâncare picantă“, cum spusese Jack. Și câteodată, cu teamă, ca și cum putea să-i devoreze.

Furia, frustrarea și da, instinctul de a proteja îl orbiseră de la a vedea ce era în ochii lui Markham acum. Nu exista nici una dintre acele expresii familiare. Doar privirea unui bărbat care plăcea o femeie și care spera că sentimentul era reciproc.

– Mari este o femeie extraordinară, domnule. Vreau doar să fac ce se cuvine pentru ea, dar... nu cred că știe ce s-a întâmplat cu familia ei.

– Nu.

Ajunsese în Indiile de Vest singură și, dacă era să ghicească, ar fi zis că familia ei era moartă.

– Atunci mai este ceva cu care aș putea vorbi?

– Mari este o femeie liberă. Nu trebuie să ceri permisiunea altcuiva în afară de a ei, dar, adăugă când un zâmbet se ivi pe fața udă de ploaie a lui Markham, chiar dacă zice da, tot o să ai de-a face cu opoziție.

Deși nu erau legi care să interzică o astfel de uniune aici, Markham trebuia să fie conștient de rezistența pe care aveau să o înfrunte oricum. Markham ridică sfidător bărbia și își desfăcu picioarele, luând postura unui om care era gata de luptă.

– Va fi ceva, presupun. Dar atâta vreme cât ea vrea, nu mă interesează prea mult cine e împotrivă.

Îi era greu să și-o imagineze pe Mari îndrăgostindu-se până peste cap de Matthew Markham pentru câteva ouă și niște semințe pentru grădina ei de bucătărie. Nu ar fi vrut să o vadă făcând ceva nesăbuit doar pentru ce? Pentru a se simți în siguranță? Pentru a avea o casă?

Apoi își aminti de Mari și Markham stând împreună pe marginea iazului și râzând. Își aminti ce îi povestise Charlotte despre plimbările nocturne ale lui Mari. Poate că nu se plimbase singură. Cine era el să-i spună cum trebuia să arate fericirea?

– Îți doresc succes, îi zise el în cele din urmă, întinzându-i mâna.

Markham ezită la început, apoi o scutură cu vigoare. Când Edward se întoarse și se îndepărtă, presupuse că Markham urma să plece în curând în căutarea lui Mari. Spera ca bărbatul să nu fie dezamăgit.

În anumite privințe, Charlotte îi reamintea de Mari. Căpăta încredere încet. Era un soi de enigmă. Ca și cum ceea ce i se întâmplase în trecut îi dăduse toate motivele pentru a fi rece și distantă, și uneori chiar înspăimântată. Oare vreun bărbat – poate soțul ei – o rănisese?

Dacă era așa și dacă se pusese sub protecția lui Edward tocmai din acest motiv, atunci universul avea chef de glume și un simț al umorului foarte straniu. O adusese aici cu promisiunea de a-i oferi ajutor și siguranță; acum se îndoia de propria capacitate de a oferi asemenea lucruri oricui. Pe cine reușise el vreodată să protejeze?

Noaptea trecută, ea nu-i oferise nici un semn că-i voia atingerea, sărutul. Iar el cu siguranță nu se oprise să întrebe. După aceea, își spusese că, dacă ea nu ar fi vrut, atunci ar fi putut – aproape cu siguranță ar fi făcut-o – să-l plesnească. Dar dacă a vrut asta și nu a îndrăznit? Se temea de ceva ce se afla dincolo de domeniul Ravenswood, de asta era sigur. Ce ar fi fost în stare să îndure, ce preț ar fi fost dispusă să plătească dacă voia să nu plece?

Simțea cum sentimentul de vinovăție crește și se umflă în el precum piureul de trestie-de-zahăr: gros, încet și periculos de fierbinte. Plecase la câmp pentru a scăpa de furia pe care o simțea față de un bărbat care se autointitulase contele de Beckley. Dar dacă pericolul real venea de la fiul adevărat al răposatului conte? Poate că tuturor le-ar fi fost mai bine dacă Ravenswood ar fi ajuns în mâinile unui străin.

Capitolul 13

Când ploaia începu să lovească fereastra, Charlotte întinse un braț prin cadru pentru a o închide; mâneca i se udă și pielea i se făcu de găină.

– Cu focul cum rămâne, Garrick?

Ca răspuns la întrebare, o mătură căzu pe podea prin hornul de pe casă, lovindu-se de vatră, scoțând un nor de funingine și rămășițele unui cuib sau două de păsări, mânjindu-l pe Garrick de negru pe față și făcându-l să tușească. Sykes, vizitiul contelui, fusese de acord să se urce pe acoperiș și până în acel moment Garrick chicotise în sinea lui, râzând de bunăvoința bărbatului în a face sarcina cea mai puțin plăcută.

– E pe drum, doamnă, îi zise el după ce își frecă fața cu batista, ceea ce doar înrăutăți lucrurile.

Bineînțeles că încăperea era mare și umedă chiar și înainte ca ploaia să înceapă, așa că urma să dureze ceva timp până se încălzea, deși șemineul era aproape la fel de mare ca cel din bucătărie. Charlotte, care se ocupase cu ștersul prafului și cu lustruitul, făcu o pauză, încruntându-se când observă mizeria din jurul lui Garrick. Se retrase apoi în garderobă, unde erau cuferele contelui, și îngenunche pentru a le desface.

Hainele lui – moi, senzuale și păcătoș de scumpe pe cât de bogat era el – nu ar fi trebuit să o surprindă. La Londra probabil că atrăsese privirea fiecărei femei pe lângă care trecea, poate chiar și atingerea unora. Aici însă, nu păreau doar nepotrivite, ci și un afront pentru că fiecare fibră care mersese la producerea lor părea smulsă cu indiferență de la Ravenswood, lăsând în urmă găuri și zdrențe. Deși se simțea tentată să abandoneze sarcina – nu era servitoarea contelui până la urmă –, își trecu degetele peste haine și începu să le așeze la locul lor: jachete și veste pe umeras, vrafuri împăturite de pantaloni pe rafturi, lavalieri rulate într-un sertar mai jos. Nu era

de mirare că Sykes se chinuise cu cuferele, apăsător de greutatea lor. Conțineau mai multe haine decât ar fi avut nevoie un bărbat pentru o ședere de șase luni, deși ea se îndoia că un tânăr ar fi fost bucuros să petreacă atât de mult timp la țară. Mirosul de lemn de santal concurea cu cel de rășină, iar rezultatul îi dădea dureri de cap.

Ajunghând în final la fundul cufărului, se aplecă pentru a închide capacul, însă realizează că nu era gol. Ceea ce simțise cu vârful degetelor și își imaginase că era fundul cufărului era de fapt un portofoliu legat bine în mai multe locuri cu funde din mătase zdrențuite. Oare trebuia să-l lase acolo? Nu voia să facă ceva ce ar fi fost înțeles greșit și nu simțea nici un fel de curiozitate față de hărțile lui private.

Curioasă sau nu, avea să descopere ce conținea portofoliul. Hotărâți în final să îl așeze pe raft, astfel încât cuferele goale să poată fi duse în magazie. Ridică plăcile grele acoperite cu piele, cu o mână peste partea care avea balamale și cu cealaltă între două din legăturile de pe partea opusă. Nu observă că singura legătură din partea de jos a portofoliului – sau poate cea de sus – se desfăcuse, fie în timpul călătoriei, fie din cauza neatenției propriilor degete care scosese hainele așezate în cufăr peste el. Un teanc greu de hârtii cu marginile neregulate alunecă și se împrăștiă pe podea la picioarele ei.

Erau foarte multe imagini, unele schițe încă nefinisate, altele realizate în detaliu, majoritatea reprezentând femei. Talentul artistului era incontestabil. Într-o imagine, obrații îmbujorați ai unei femei erau atât de bine realizați încât aveai impresia că le puteai simți căldura. În alta, lacrimile care amenințau să curgă dintr-o pereche de ochi verzi tulburați păreau să se reverse din pagină. Deși erau foarte bine executate, imaginile o făceau să se simtă inconfortabil, deși nu înțelegea prea bine de ce. Expresiile subiecților – supărarea, rușinea, teama – erau emoții umane. *Mon Dieu!* Oare nu le simțise și ea atât de des?

Poate că acesta era motivul pentru starea ei de disconfort. Era clar că artistul își dorise ca imaginile să atragă atenția privitorilor. Iar ea nu putea să suporte gândul că cineva se putea folosi de supărarea evidentă a cuiva pentru a oferi plăcere altora. Cine era artistul? Vreun prieten de al contelui, poate?

Fiorul care o cuprinse nu avea nimic de-a face cu încăperea rece și umedă. Nu și-ar fi dorit să întâlnească un asemenea bărbat, cu darul de a face artă pe suferința altora.

– Spune-mi, ce crezi? se auzi vocea contelui.

Charlotte tresări și se grăbi să așeze schițele în portofoliu, deși nu avea cum să mai ascundă faptul că le văzuse.

– Eu nu... adică, nu sunt un critic de artă, milord, reuși ea să spună întorcându-se, trecând cu o mână peste păr și simțindu-și obrajii arzând precum cei pe care îi văzuse într-una dintre picturi.

– Haide, zise bărbatul, ocupând tot pragul ușii, astfel că ea nu avea pe unde să se strecoare.

Charlotte se simțea un pic mai bine știind că Garrick și Sykes erau în camera alăturată.

– Trebuie să fi avut o reacție.

Oare se așteptase ca ea să găsească schițele?

– Sunt... artistul este în mod clar talentat. Un talent pentru ce, nu avea să se aventureze să spună. Este o persoană cunoscută dumneavoastră?

– Da, intim.

Răstrângerea buzelor nu putea fi numită zâmbet. El o cercetă din nou din cap până în picioare, apoi se apropie de ea.

– Soțul dumitale este un om norocos.

Cu siguranță nu intenționa să flirteze cu ea. Numai gândul o făcea să-i vină să chicotească nervos. Dar nu era de râs. Bărbații ca el aveau avere și putere și nu se sinchiseau prea mult cu flirtatul. Din experiența ei, astfel de oameni pur și simplu luau ce voiau. Un accident al destinului devenea scuza permanentă pentru un comportament josnic.

– Proprietatea este norocoasă să-l aibă aici, milord, îi zise ea înțepată, iar răspunsul îi aduse bărbatului o sclipire de amuzament în ochi, făcând-o să-și dorească să nu fi vorbit atât de grăbită. Dacă îmi permiteți să fiu mai îndrăzneată, este hotărât să vadă Ravenswood restaurată la fosta glorie.

– Restaurată? Atunci îi este familiară istoria proprietății? A mai fost aici?

– Nu, zise ea repede, amintindu-și însă modul inexplicabil de detaliat în care Edward cunoștea casa. Adică nu știu.

– Dacă ar fi fost, se presupune că i-ar fi spus soției sale.

Cu siguranță își imaginase acea notă de sarcasm din vocea lui, acel accent aproape imperceptibil pus pe ultimele cuvinte. Ea făcu semn către ușă.

– Dacă ați fi atât de bun încât să mă scuzați, milord. Vreau să mă asigur că Garrick și Sykes și-au terminat treburile, apoi camera este a dumneavoastră.

El rânji.

– Cred că este deja a mea, nu-i așa, doamnă Cary? Și în ceea ce-i privește pe cei doi, terminaseră când am intrat eu, așa că i-am trimis la treburile lor când am intrat.

Charlotte simți panica prin fiecare membru. La fel de frenetică și fără să se gândească precum pasărea din salon, țâșni către ușă, deși asta însemna să se apropie de el. Colonia lui care mirosea a lemn de santal îi umplu nările. Oare intenționa să o țină acolo, să o țină împotriva voinței ei? Și dacă da, oare avea să audă cineva lupta ei pentru a se elibera?

Spre surprinderea ei, el nu schiță nici un gest pentru a o opri.

– Chemarea datoriei, presupun? Întrebă el și se roti ușor pe o parte, lăsând-o să treacă.

Doar poalele rochiei îl atinseră, dar ea tot simți, așa cum mustățile unei pisici simt un loc de evadare strâmt.

– Încă plouă, nu?

Oprit în ușa Sălii Mari, Edward simți privirea întunecată a lui Jack studiindu-l din cap până în picioare, oprindu-se pe ghetetele lui pline de noroi.

– Această primăvară târzie ne-a dat șansa să mai plantăm un câmp cu orz. L-am ajutat pe domnul Markham, arendașul-șef de la Ravenswood, să se asigure că recolta e în pământ până să înceapă furtuna.

Încerca din răspuțeri să nu-și imagineze valuri de apă răvășind pământul proaspăt arat și luând cu ele semințele pe care nu-și permitea să le piardă.

Bărbatul mai tânăr rotea leneș vinul dintr-un pahar, dar nu-l bău, ci așeză pocalul pe genunchi.

– Mi-aș fi dorit să te consulți cu mine înainte de a face o asemenea cheltuială, domnule Cary. Acei bani ar fi putut fi folosiți în altă parte.

– Mi-am folosit propriii bani pentru a plăti totul.

Uimirea de pe chipul celui alt bărbat era evidentă.

– Păi, plantatul cu siguranță va fi un lucru bun pe termen lung, recunosc Jack, ridicându-se și îndreptându-și spatele. Dar asta nu schimbă faptul că lucrurile sunt al naibii de inconfortabile aici și acum.

Edward scoase un vraf de hârtii și un carnețel mic și dreptunghiular din haină, aruncându-le pe masă între ei doi.

– Așa cum ați cerut, v-am adus ce hârtii am reușit să găsesc despre situația chiriilor și a cheltuielilor.

Inițial fusese tentat să refuze, dar știa că nu era altă cale mai bună de a-i dovedi acestui bărbat că nu era nimic pentru el la Ravenswood. Jack privi către vrful de foi.

– Nu cred că e ceva acolo ce mi-aș dori să văd, nu?

Când Edward nu-i răspunse, bărbatul sorbi conținutul paharului pe jumătate zâmbind și pe jumătate strâmbându-se, apoi se ridică și începu să se plimbe de colo-colo.

– Zvonurile despre starea finanțelor tatălui meu nu erau promițătoare. Aștept vești bune de la tine, domnule Cary.

Edward scutură din cap.

– N-am nici una, din păcate. Lucrurile sunt așa cum par. Decenii de neglijență au adus proprietatea aici și nu ne putem aștepta să avem profit.

De-a lungul zilei, pusese cap la cap ce se întâmplase aici. În urmă cu mai bine de douăzeci de ani, tatăl lui plecase de la Ravenswood după o criză de nervi. Proprietatea era lăsată drept moștenire – dar asta nu l-ar fi împiedicat pe tatăl său să o ipotecheze. După moartea tatălui, proprietatea ajunsese în mâinile curatorilor care ar fi trebuit să o aibă în grijă până la întoarcerea improbabilă a lui Edward. Însă acei curatori probabil se uitaseră o dată la starea lucrurilor și se spălaseră pe mâini de toată afacerea – lăsând drumul liber pentru un impostor ca Jack, care spera să pună mâna pe ea.

– Dacă nu aș fi și eu un pic la ananghie, zise Jack, nu ar conta așa mult.

Edward abia dacă se putea controla, deși știa că acest bărbat care se autointitula conte nu ar fi găsit potrivit ca administratorul său să-l certe. Jack se întoarse la masă și își umplu din nou paharul cu vin. Câteva picături roșii ca sângele alunecaseră pe lângă. Trase

de lavaliera pe care o purta, ca și cum simpla amintire a datoriei lor pe care le avea îl lăsase însetat, apoi porni cu pas apăsător către clopoțel, aparent uitând că nu funcționa și că nu erau servitori care să-i răspundă.

— Știi, încep să cred că este ceva familiar la ideea că noi suntem înrudiți.

— Oh?

— Da, cred că e ceva familiar la tine. Ochii tăi poate. Îmi aduc aminte de tatăl meu.

Luptându-se cu impulsul de a se uita în altă parte, Edward îi susținu privirea celui alt bărbat. Culoarea ochilor lui nu fusese niciodată lucrul care să-l preocupe că-l moștenise de la tatăl său. Oare ceva atât de simplu și de comun precum o pereche de ochi albaștri avea să pună sfârșit acestei mascarade? Sau ar fi putut să fie o parte din dovada de care avea nevoie?

Ar fi trebuit să le spună tuturor cine era de la început. Inclusiv lui Charlotte. În loc de asta, se avântase în acest joc fără a se gândi cum avea să iasă din el. Dacă ar fi vrut să pună capăt acestei șarade și să-și revendice identitatea, acum ar fi sunat precum una dintre poveștile inventate de presupusa lui soție.

Poate că nu avea să mai îndrepte lucrurile niciodată. Să fie condamnat să rămână administratorul proprietății care era în fapt a lui. Să se creadă că era căsătorit cu o statuie de marmură care nu avea să fie niciodată a lui.

Și, poate, nu merita mai mult.

Nerăbdător, impostorul se aruncă pe canapea.

— Trebuie să înțelegi un lucru, domnule Cary. N-am de gând să ajung la închisoarea datornicilor. Venirea mea aici a fost ultima speranță. Așa că va trebui să găsești o cale de a face Ravenswood să meargă, zise el rotind paharul gol între degetele. Dacă nu poți, voi fi obligat să te eliberez din post.

Mai târziu în acea după-amiază, domnul Markham țâșnise în bucătărie cu vestea că Peg fusese rănită de unul dintre porcii pe care îi hrănea, care decisese că fata era mai apetisantă decât resturile pe care le căra. Nu era nici un medic în sat, nici măcar spițerie. Imediat, Mari apucă mica ei cutie de lemn și se oferă să ajute.

Câteva ore mai târziu, Mari nu se întorsese încă, iar Charlotte era la chiuvetă curățând rămășițele pe jumătate arse, pe jumătate nefăcute ale cinei pe care o pregătise pentru Garrick și Sykes, pe care cei doi bărbați o învățaseră cu curaj în farfurie vreun sfert de oră înainte de a decide să se întoarcă la grajduri pentru noapte. Ei bine, nu pretinsese niciodată că era bucătăreasă.

Liniștea din bucătărie fu întreruptă de ceva care răsună cu putere în spatele ei. Țipă ușor și, când se întoarse, văzu că unul dintre clopoțelii care erau atârnați aproape de ușă se mișcă. Preț de câteva momente, îl urmări, așteptând să vadă dacă avea să sune din nou. Însă nu se auzi nimic.

Când să răsuflă ușurată, auzi același sunet iritant din nou. Îndreptându-și umerii și ștergându-și palmele umede de rochie, porni pe coridor pentru a vedea ce voia contele, neștiind măcar de care cameră era conectat clopoțelul.

Sufrageria era goală, galeria întunecată. Privi către scările late, nedorind să mai intre în dormitorul lui din nou. Apoi văzu o fâșie îngustă de lumină pe lângă ușa masivă și arcuită de la Sala Mare. Bătu, apoi împinse ușa fără a mai aștepta răspuns.

Contele era întins pe canapea, cu un pahar gol de vin așezat pe piept. Când ea intră, el se ridică cu un zâmbet leneș.

– Vezi, clopoțelul chiar merge, Cary.

Ochii ei îl căutară pe Edward, care stătea aproape de fereastră, ascuns de umbre. Când păși în față, ea rămase uimită de starea hainelor lui. Oare cât timp stătuse în ploaie? Dacă nu l-ar fi trimis pe Garrick să-i ducă cealaltă haină înapoi, acum ar fi putut să i-o ofere. Tânjea însă să meargă către el și să-i ia haina udă de pe umeri. Se presupunea că este soția lui, până la urmă. Ar fi fost ceva cuviincios.

Dar după noaptea trecută, nu-și mai dorea lucruri cuviincioase de la Edward.

– Trebuie să recunosc că nu mă așteptam ca dumneata să răspunzi chemării mele, doamnă, zise contele, înaintând și atrăgându-i din nou atenția asupra lui.

O cerceta atent pe ea, uitându-se când la ea, când la Edward, cu vădit interes.

– V-ați cunoscut, așadar, zise Edward pe un ton vădit nemulțumit.

— Soția ta a fost suficient de drăguță încât să se ocupe de lucrurile mele și de aranjatul lor în dormitor în această după-amiază, îi explică el lui Edward.

Cu siguranță ochii îi jucau feste, cu siguranță își imaginase sprâncenele încruntate ale lui Edward când auzi vorbele celui alt bărbat.

— Știi, doamnă Cary, că eu și soțul dumitale suntem înrudiți? Verișori sau ceva. Conte le înclină capul în lumină pentru a-i permite să-i studieze. Nu crezi că semănăm?

Trăsăturile celor doi bărbați, coloritul... comportamentul lor erau prea diferite. Charlotte lăsă privirea în jos și scutură din cap – sau cel puțin încercă.

— Vă rog să ne scuzați, îi zise Edward pe un ton ferm care reuși să treacă dincolo de bubuitul inimii ei și de zăngănitul geamurilor care se mișcau. Vremea pare că se înrăutățește, așa că vă rog să-mi permiteți să-mi duc soția la adăpostul propriei case.

Contele se uită brusc către Edward.

— Am înțeles de la doamna Cary că locuința administratorului nu are condiții bune de locuit.

— Avea, îl corectă Edward ușor. Așa cum am spus mai devreme, am făcut niște îmbunătățiri.

Resentimentul radia din postura lordului Beckley. Prea răsfățat, prea obișnuit să obțină ceea ce voia, nu știa cum să reacționeze în fața siguranței lui Edward. După o pauză lungă, Edward întinse brațul.

— Haide, Charlotte.

Fără tragere de inimă, contele înclină capul și îi scuză.

— Noapte bună, milord, zise Charlotte care făcu o reverență și își puse degetele peste mâneca umedă a lui Edward.

Brațul de dedesubt era la fel de tare ca atunci când îl atinsese prima dată, în dimineața în care ea presupusese că avea să-l facă una cu pământul pe Garrick.

— Stai. Comanda tăioasă a lui Beckley o făcu să se împiedice de prag, forțându-l și pe Edward să se oprească. Ia și astea cu tine, îi zise el, făcându-i semn spre masa din fața lui. Nu-mi pasă de unde faci rost de bani, doar să faci rost.

— Domnule.

Duritatea din tonul lui Edward o făcu să-i elibereze brațul pentru ca el să poată să adune hârtiile pe care contele i le indicase. Lordul Beckley părea și el deranjat – și nu doar de tonul administratorului.

Bărbatul probabil avea probleme cu banii. Fără îndoială asta îl adusesese la Ravenswood. Nu putea spune că era surprinsă. Așa trăiau nobilii, din datorie în datorie. Roderick nu o implora mereu pe mătușa Penhurst să-i crească alocația? Nu-i spusese George că Robert era cam la fel? Ei bine, din ceea ce văzuse și din ceea ce îi spusese Edward, Lord Beckley urma să fie dezamăgit.

Când Edward se întoarse lângă ea, cu hârtiile așezate bine sub haină, ea își strecură mâna în îndoitura cotului său. Odată ieșiți pe ușă, ea se întoarse automat către spatele casei, cea mai rapidă rută către aripa servitorilor și către camera ei. Edward o trase de mână în direcția opusă. După câțiva pași se trezi în fața ușii principale, în ploaie, fără a avea măcar protecția infimă a pelerinei lui Jane, grăbindu-se să țină pasul cu el pe cărarea de piatră care ducea departe de conac.

– Unde mergem?

Edward nu-i răspunse. Mai încolo, pe drum, se întâlniră cu domnul Markham și Mari care se grăbeau pe drumul plin de noroi, atât cât putea să permită piciorul șchiop a lui Mari. În ciuda ploii, Edward îi opri.

– Nu ai ce căuta în casă, Mari.

Ceva în vocea lui – instinctiv ar fi zis că era vorba de furie, deși asta nu părea să-i fie caracteristic – o opri în loc. Își aminti că Mari îi povestise ceva despre teama din el. Iar ea se întrebă din nou: teamă de ce?

– Și de ce nu, mă rog? zise Mari, trecând pe lângă el. Poate că sângele tău englezesc s-a obișnuit cu vremea asta și nu-i pasă de ploaie, dar eu...

Cu mâna liberă, Edward îl prinse pe Markham de umăr.

– Du-o înapoi în sat și ține-o acolo.

Albul ochilor lui Mari străluci în lumina slabă a serii când se uită întâi la Charlotte, apoi la Edward. Când se întoarse către domnul Markham, păru mai nesigură.

– De ce? întrebă Markham. Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Și am de gând să nu las nimic să se întâmple. Dacă el – Edward făcu semn din capul către conac pentru a-l indica pe Lord Beckley – dorește să călătorească fără servitori, atunci să se ocupe singur de confortul lui.

Așadar, era cum se temuse ea. Îl înfuriase prin faptul că acceptase să facă curățenie în camerele contelui și poate că o implicase și pe Mari în asta, atrăgând nemulțumire și asupra ei.

Markham încuviință din cap și o luă pe Mari de mână, întorcându-se cu ea în direcția din care veniseră, nu înainte ca ea să mai arunce o privire uimită peste umăr către Charlotte. Charlotte ridică din umeri în semn de răspuns.

După câțiva pași intră din nou în Rookery. De fiecare parte a intrării era câte o cameră mică, pătrată: una rece și întunecată și cealaltă – în care stătuse ea și îl implorase să o lase să stea la Ravenswood –, luminată și încălzită de un foc. Era mai curată decât atunci când o văzuse ultima dată, iar praful de la ghipsul scorjit fusese șters, alungând un pic din anii de neglijență. Dar ar fi fost o exagerare să numească asta o îmbunătățire, ca să nu mai spună nimic de confort. Singurele elemente de decor erau un scaun și o masă mică așezată în fața șemineului. Iar starea degradată a restului casei era confirmată de prezența unei saltele de paie într-un colț, aranjată pe cât permitea forma strâmbă și plină de cocoloașe.

– Intră, îi zise el înainte să scoată hârtiile din interiorul jachetei și să le întindă pe polița șemineului pentru a le usca, apoi aplecându-se pentru a înteți focul.

– Eu...

De ce ezita? Nu era ca și cum îi părea rău după camera amărâtă a majordomului. Nici nu-și dorea să-și petreacă vreo noapte sub același acoperiș cu contele de Beckley. Cu toate acestea, rămăsese pironită în pragul ușii.

Faptul că urma să împartă casa cu Edward prezenta un altfel de pericol. Nu pentru reputația ei, dat fiind că se credea că era soția lui. Nu pentru siguranța ei fizică – decât dacă se prăbușea casa. Nu, pericolul era pentru inima ei.

Păși către șemineu, simțindu-se ca și cum urma să se arunce în flăcări.

Capitolul 14

Când se ridică și se întoarce de la șemineu, realizează că Charlotte era prea departe pentru a simți căldura. Arăta la fel ca prima dată când o văzuse: avea fața palidă, părul și pielea umede, rochia murdărie cu noroi. Automat, întinse mâna către ea.

– Vino! Încălzește-te!

– *M-m-mer.*

Restul cuvintelor de mulțumire se pierdură în clănțănitul dinților și începu să tremure violent. Nu părea capabilă să se miște.

Fără să ezite, o luă cu atenție în brațe. Pentru prima dată, nu rămase ca o stană de piatră sub atingerea lui și se prinse cu mâinile de gâtul lui, gemând ușor, cu trupul lipit de pieptul lui, ca și cum voia să absoarbă căldura și puterea lui. Când observă că nu intenționa să-i dea drumul, Edward o duse către scaunul lui și se așeză acolo, ținând-o în poală. Nu ar fi trebuit să o scoată afară într-o asemenea noaptea. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi lăsat-o singură în compania lui Jack? Ce s-ar întâmpla dacă ar rămâne noaptea aici? Dintr-odată simți în gură gustul amar al vinovăției.

Încet, începu să nu mai tremure și după ceva timp, își înălță capul.

– Îmi pare rău, îi zise ea cu buza de jos tremurând. Nu știu ce m-a apucat.

– Charlotte, murmură el, mișcându-se sub ea, ca să se ridice și să o lase singură pe scaun. E vina mea că te-am scos afară pe ploaie.

Își scoase haina, întinzându-se pe după ea ca s-o agațe de spătarul scaunului. Ea îl urmărită atent cu ochii ei negri, sorbind fiecare mișcare.

– Cred însă că te-ai simți mai bine dacă ai scăpa de hainele astea ude, draga mea.

„Draga mea.” Când îi devenise dragă? Asta era întrebarea la care el nu putea răspunde. Tot ce știa era că ceea ce simțea pentru ea trecea dincolo de instinctul protector pe care îl avusese dintotdeauna

de a ajuta pe cineva în nevoie. Nu mai era o domniță fără nume aflată în pericol. Era Charlotte.

Charlotte a lui.

„Nu“, își zise, amintindu-și ce se întâmplase noaptea trecută, „niciodată a lui“

Când ea încuviință încet și prevăzătoare la sugestia lui, o ajută să se ridice, apoi luă o pătură de pe pat și o ridică, făcând un soi de paravan și întoarse capul cât timp ea se dezbracă. Așteptă să audă sunetul scos de materialul ud care alunecă la podeaua, în schimb auzi doar un pufnet exasperat.

– Oh, nu pot!

Ezitănd, el coborî scutul subțire dintre ei și îi văzu degetele tremurânde care nu puteau să desfacă corsajul.

– Pot să te...? Periculoasă întrebare. Nu ar fi trebuit să o pună. Pot să te ajut cu ceva?

Fără să vrea sau să poată să-și ridice ochii din podea, Charlotte încuviință din nou din cap și lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp. El aruncă pătura peste unul din brațele scaunului și cu degete despre care se temea că tremurau la fel de tare ca ale ei o ajută să se dezbrace, eliberând nasturii și făcând ca materialul umed să alunece de pe umerii ei. Rămase cu o cămăsuță ce părea un pic mai uscată față de rochia ei, dar cu mult mai transparentă. După ce rochia și jupa îi alunecară de pe șolduri, căzându-i la picioare, ea apucă pătura, se înveli în ea și se retrase din nou pe scaun.

Îngenunchind în fața ei, Edward adună hainele și le întinse în fața focului pentru a se usca, apoi își îndreptă atenția asupra pantofilor ei plin de noroi, scoțându-l pe stângul, apoi pe dreptul.

– Și ciorapii ar trebui scoși, îi zise el.

Ea încuviință și se chinui pe sub pătură să-și desfacă jartierele, apoi rulă ciorapii în jos pe gambe. Frecându-și mâinile pentru a le încălzi întâi, el trase mătasea distrusă de pe gleznele delicate. Dacă și-ar fi permis să și-o imagineze pe Charlotte în cămăsuță ori senzația degetelor lui pe piciorul ei gol, cu siguranță nu asta ar fi fost fantezia pe care mintea lui ar fi creat-o.

– Acum, zise el, ridicându-se. Odihnește-te aici. O să fac ceai.

Orice scuză era bună pentru a pune ceva distanță între ei. O pătură de lână nu era o barieră în calea imaginației lui. Dar ce fel

de bărbat ar fi permis ochilor, minții și oricărei alte părți din el să se îndrepte în direcția ei, date fiind circumstanțele?

Fără să aștepte vreun răspuns din partea ei, se întoarse și porni către bucătărie. După ce umplu ceainicul, puse câteva lucruri pe o tavă și le duse înapoi în cameră. Ea își sprijinise capul pe o parte a spătarului de la scaun și stătea cu ochii închiși, ghemuită sub pătură. Partea de sus a unui umăr gol strălucea în lumina flăcărilor.

Dumnezeule, era pierdut! Nu doar pentru că o dorea. Conștientizase asta de zile bune – de fapt, de la prima lor călătorie împreună pe cal, când se încălziseră reciproc, iar el îi simțise trupul lipit de al lui.

Dar acum era vorba de mai mult decât de dorință. Sau poate că era un alt fel de dorință cu totul. Era conștientizarea subită că își dorea ca toate minciunile lor să fie adevărate. Voia pur și simplu să arunce deoparte trecutul lor oribil și ascuns și să-și imagineze un viitor în care puteau îmbătrâni împreună. În această căbănuță, dacă era nevoie, încolăciți amândoi în fața focului. El văzuse cum ea putea să transforme orice loc distrus într-o casă. În casa după care tânjise toată viața. *Ea ar fi casa lui. Doamna Cary.*

Bineînțeles, exista factorul care complica lucrurile, și anume că era Beckley. Fiul tatălui său.

După ce așază tava pe podea aproape de șemineu, trase pătura peste umărul ei. Ea se mișcă ușor, primind avidă căldura, dar nu deschise ochii. Pentru un moment, el o privi dormind, știind că, în ciuda fanteziilor din mintea lui despre viitorul lor, cel mai probabil nu avea vreo șansă la așa ceva. Când ea suspină ușor, el își luă privirea de la ea.

Pe cât de încet putu, așază ceainicul pe plită, apoi puse ceai în vas. Dat fiind că nu avea zahăr în casă, adăugă niște coniac – un pic mai bun decât cel pe care îl băuseră la hanul din apropiere de Chippenham – pe fundul fiecărei căni. În timp ce făcea asta, începu să fredoneze un cântec la care nu se mai gândise de ani buni, o melodie pe care mama lui obișnuia să i-o cânte.

*Cukul e pasăre măiastră,
Cântă trecând pe la fereastră.
În lume aduce vești bune,
Nu minciuni deșarte.*

*Nectarul glasul limpede îi face,
Și când strigă cucu-cucu,
Se știe că vara se apropie.*

Cât de straniu că se gândise la acel cântec vechi tocmai acum. Sau poate că nu era așa straniu. Cu siguranță ultima dată când îl auzise fusese tot în fața focului care trosnea, când simțise ceva ce semăna cu confortul domestic. Odată, o întrebase pe mama despre celelalte versuri, însă ea îi spusese că erau prea triste pentru a fi cântate – că erau despre iubiri pierdute și trădare.

Când ceainicul pufni, sunetul o trezi.

– Asta e...? zise ea ridicându-se în scaun. E pâine prăjită?

El încuviință.

– Și brânză.

Era o gustare pentru un copil, dar ochii ei nu-i ascundeau nerăbdarea.

– *Merci*, murmură ea, luând farfuria din mâinile lui, devorând rapid primele bucățele și sorbind din ceai, în timp ce el rămase jos cu un picior strâns sub el și cu celălalt pe jumătate orientat către foc, pe jumătate către ea. Continuă să mai prăjească pâine.

Îi plăcea să o urmărească mâncând, o plăcere pe care și-o refuzase chiar și atunci când luaseră masa împreună. Modul în care buzele ei pline suflau nerăbdătoare pentru a-și răci mâncarea, felul în care închidea ochii când înghițea, felul în care lungea ultimele firimituri de pe vârfurile degetelor îl fascina. Nu-și ascunse zâmbetul când o văzu că întinde farfuria pentru a treia oară.

– Mai mult?

Ea roși, aproape făcându-l să regrete că o necăjea cu privire la apetitul ei. Dar nu putu să regrete culoarea bruscă care îi cuprinse obraji.

– Nu. Nu aș putea...

Dar el deja îi pusese ultima din feliile de pâine prăjită și brânza din furculiță pe farfurie.

După ce luă două înghițituri rapide, prinse pătrățelul care mai rămăsese între degetul arătător și cel mare și îl ridică la buze ca și cum urma să-l vâre în gură, apoi zâmbi, dar nu seducător, nu cochet, ci drăguț și îl întinse către el. Când se aplecă pentru a accepta darul

de la ea, ea îi vârî pătrăţelul în gura deschisă, iar degetele ei îi atinseră buzele. La fel de intim precum un sărut. Dacă nu mai mult.

El se simţi aproape tentat să închidă ochii. Dacă ar fi făcut asta, nu ar fi putut să vadă că pătura alunecase de pe umărul ei din nou, dezvăluindu-i linia delicată a braţului, unghiul mai ascuţit al claviculei. Fără să se gândească prea mult, el se întinse să o acopere din nou, de această dată alintându-i pielea. Era albă ca marmura. Şi la fel de fină. Dar nu era rece. Oare de ce îşi imaginase el că ea era rece?

Simţindu-i atingerea, ea se mişcă uşor – nu tresări, nu se crispă, dar ezită. El îşi retrase mâna.

– Ah, draga mea. Îmi pare...

– Nu, îl întrerupse, simţind că urma să-şi ceară scuze.

Când el se uită către ea, privirea ei se mută în poală, unde se juca cu degetul pe marginea farfuriei goale.

– Nu se va mai întâmpla, îi promise el.

– Te rog, nu spune asta, zise ea, fără a-şi înălţa capul.

Edward trebui să-şi aducă aminte să respire, aşa că trase aer în piept, iar sunetul i se păru mai puternic decât trosnetul şi şuiertul focului.

– De ce nu?

Trebuia să fie adevărat. În loc să-i răspundă, ea scutură din nou din cap. Luptându-se cu impulsul de a o strânge iar în braţe, se răsuci şi se așeză mai bine pe podea. Ea așeză farfuria goală deoparte şi trase braţul sub pătură, astfel că nici un centimetru de piele nu mai rămânea expus.

– Lordul Beckley nu este bărbatul pe care-l aşteptai, nu?

Dacă ar fi ştiut ea cu adevărat.

– Nu. Îşi ridică ceaşca ducând-o la buze şi sorbind mult, dorindu-şi să fi ales coniacul în locul ceaiului. Se pare că bărbatul cu care făcuseră... aranjamentul a murit cu multe luni în urmă.

– Conte actual va onora aranjamentul?

Edward abia reuşi să afişeze ceva ce putea semena cu un zâmbet.

– Conte actual are multe decizii de luat.

– Dar trebuie să te păstreze. Ravenswood are nevoie de tine, insistă ea, aplecându-se spre el şi privindu-l cu ochii ei întunecaţi. Răposatul conte era tatăl tău, nu? zise ea, cuvintele ieşindu-i încet pe măsură ce pune povestea cap la cap. Iar mama ta era... vreo tânără nevinovată din sat, presupun. Făcu o pauză, iar el se gândi atunci

să profite de momentul de tăcere pentru a o corecta, pentru a-i spune cum stăteau lucrurile cu adevărat. Dar nu era chiar atât de departe de adevăr cum ar fi putut să fie și, la fel ca în trecut, el cedă în fața talentului ei de a crea povești.

— Suntem la fel, eu și cu tine. Mama n-a fost nici ea soția tatălui meu.

Ar fi trebuit să fie șocat de această mărturisire sau mai degrabă să simtă că i se confirmaseră niște bănuieli? În mare parte se trezi imaginându-și modul în care faptul că era ilegală îi modelase copilăria și o afectase pe femeia care devenise.

— Presupun că tu ai semănat cu el, iar ea n-a putut să suporte asemănarea, amintirea a ceea ce el făcuse, sugerează Charlotte, gândindu-se la propria istorie. La unchiul francez care disprețuise alegerile surorii. La mătușa englezoaică care îi detestase însăși existența. Așa că ai fost trimis departe. Dar el ți-a promis postul de administrator pe proprietatea lui dacă aveai să supraviețuiești și să te întorci.

Încet și cu atenție, Edward își așează ceașca pe farfurioară, apoi le puse pe tavă și ridică ochii pentru a o privi.

— Și iată-mă.

Iar ea încuviință din cap.

— Iată-ne. Se uită prin camera mică înainte de a-l privi din nou pe el. De ce m-ai adus la Rookery?

Foindu-se inconfortabil pe podeaua tare, el își trase unul dintre genunchi la piept.

— Fiindcă bănuiesc că nou-venitul e un libertin. Și ți-am promis că vei fi în siguranță în Gloucestershire.

Cu o privire pierdută, Charlotte încuviință.

— De asta ai trimis-o și pe Mari de acasă. Dar cel puțin noi se presupune că suntem căsătoriți. Nu poate rămâne cu domnul Markham toată noaptea.

— Îmi imaginez că o să se descurce. Însă văzând-o cum se încrunță, îi explică: Ei au dezvoltat o... legătură.

— Oh. Asta este...

„... scandalos? ... șocant?”

— ... brusc.

O parte din el sperase că Charlotte avea să fie vrăjită de romantismul poveștii încât să lase grijile și precauția în urmă. El își scutură petele de noroi de pe pantaloni.

– S-a mai întâmplat, continuă el.

– Da. Așa e. Dar am crezut că... O pauză. M-am întrebat de multe ori dacă tu și ea vreodată...?

– Nu.

Charlotte tresări ușor auzind modul abrupt în care el îi răspunse, deși el încercase să păstreze un ton blând. Cu siguranță oferise un răspuns cu mult mai gentil decât cel pe care îl primise Markham mai devreme la o întrebare similară. Cum să îi explice ceva ce era atât de departe de experiențele lui Charlotte?

– Dacă Markham o invită la plimbare, îi cere să-l sărute, chiar să se căsătorească cu el, iar ea zice da – sau nu –, el va ști că ea face ce vrea. Judecă cu mintea ei. Cu inima ei. Însă, în toți anii în care am cunoscut-o, ea a fost sclavă. Nu sclava mea, dar a fost sclavă. Și dacă mi-aș fi dorit vreun soi de relație cu ea... Făcu o pauză pentru a căuta cuvintele potrivite. Dacă aș fi întrebat-o, poate că ar fi zis da. Dar întotdeauna m-aș fi temut că, date fiind circumstanțele, ea n-ar fi îndrăznit să-mi spună nu. Nu aș vrea o femeie care nu este liberă să aleagă.

Charlotte ascultă cu ochii mari. Aproape că îi invidia ignoranța când venea vorba despre ceea ce se întâmpla în locuri precum Antigua. Dar poate că nu era chiar atât de rău să afle ce aflase el. Poate că era adevărat că sensul libertății era mai evident într-o lume a sclaviei.

– Unii bărbați asta vor, zise ea în cele din urmă.

Iar el realizează că ea înțelegea mai multe decât crezuse el.

Vorbise cu fermitate despre dreptul lui Mari de a alege, dar cum rămânea cu dreptul lui Charlotte?

– Ce vrei tu, Charlotte? Întrebă el, simțindu-și gura uscată, în ciuda ceaiului pe care îl băuse.

Trecură câteva clipe bune în care ea se gândi cum să-i răspundă.

– Toată viața mea, oamenii s-au comportat ca și cum era doar o chestiune de timp până aveam să mă transform în mama. Până când urma să găsesc un bărbat și... Ridică din umeri. Pătura căzu iar. Am crescut hotărâtă să le arăt că nu aveau dreptate. Oamenii au zis că sângele meu englezesc m-a făcut rece și m-am rugat să aibă dreptate, spuse ea, iar el simți nota de sfidare din tonul ei, mândria.

– Te-ai căsătorit însă, nu?

– Oh, da, am fost căsătorită, zise ea râzând amar.

Sunetul trezi fiori în el.

– Soțul tău a fost un om crud?

– Din contră, insistă ea, întinzând o mână de sub pătură pentru a-l liniști, deși până la urmă nu se întinse suficient pentru a-l atinge. Verigheta ei străluci în lumina focului. A fost extrem de blând, blând până la defect. S-a căsătorit cu mine pentru a mă proteja cu numele lui, pentru a alunga acele șoapte crude o dată pentru totdeauna. Dar era bătrân. Noi niciodată... adică el n-a putut să... Vocea i se pierdu.

– Ah, zise el, însă în sinea lui se întrebă dacă vederea bărbatului fusese la fel de fragilă ca inima.

Doamne, Dumnezeule! O singură privire către umărul lui Charlotte era suficient cât să-l trezească pe el din morți.

– I-am zis că nu mă deranjează. Nu mi-am dorit niciodată, adică nu mi-am *permis* asta, se corectă ea. Și totuși...

– Ești om.

– Poate că aveau dreptate despre mine, continuă ea ca și cum nu-l auzise – sau ca și cum voia să nege ceea ce el îi spusese. Poate că sunt mai mult franțuzoaică decât englezoaică. Căci până la urmă...

– Ce vrei, Charlotte?

Întrebarea era o șoaptă, dar știa că urma să întrebe până când ea avea să-i răspundă.

– N-am cuvinte să-și spun, insistă ea, scuturând ușor din cap.

– *En anglais? Alors, parle français.*¹

– Nu, nu cred că franceza m-ar putea ajuta acum – dacă m-a ajutat vreodată. Privirea îi coborî spre podea. Te vreau pe... tine.

Acel cuvânt veni ca răspunsul unei rugăciuni pentru el. O rugăciune pe care nu era conștient că o făcuse. O rugăciune păcătoasă, egoistă. Dar, oh, cât o voia și el! De aceea se forță să o întrebe:

– De ce?

– Pentru că mereu mi-a fost frică, iar tu mă faci să mă simt în siguranță.

Nu era nici pe departe o declarație de dragoste. Nu că s-ar fi așteptat la una. Dumnezeu știa că nu își dorea una. Asta nu putea să fie despre viitor, despre totdeauna. Dar pentru o noapte, nu avea să-și lase temerile să-l oprească din a-i oferi ceea ce amândoi își doreau. Doar teama ei stătea acum între ei.

– De ce te temi atât de tare?

¹ În limba engleză? Atunci hai să vorbim în franceză. (în limba franceză, în original)

– De mine.

Ridicându-se în genunchi în fața ei, puse mâinile pe brațele scaunului, câte o mână de fiecare parte, și așteptă ca ea să-l privească din nou.

– Cuvintele pe care le cauți sunt destul de simple, zise el când ea ridică ochii. Da sau nu. În franceză sau engleză. Nu contează. Eu o să te întreb și n-ai nevoie decât de un cuvânt pentru a răspunde.

– Da sau nu, repetă ea în șoaptă. Și o să asculți de acel cuvânt?

– Întotdeauna.

Avea să fie o tortură. Cea mai dulce tortură posibilă.

– Dar dacă... nu sunt sigură?

– Atunci spune nu. Poți să te răzgândești mai târziu. Întotdeauna ești liberă să alegi...

Uimită, îl privi cu ochii ei mari încadrați de gene lungi și de câteva șuvițe de păr care se desprinseseră din agrafe. Libertatea era o revelație. El văzuse suficienți bărbați și suficiente femei în lanțuri, atât în realitate, cât și în mintea lui, pentru a cunoaște valoarea libertății. Dar nu știa să fi întâlnit vreun alt suflet care să-și fi clădit lanțurile za cu za, ca să se încâtușeze singur.

În ciuda tuturor greșelilor lui, în final avea puterea de a elibera pe cineva.

Distanța dintre brațul scaunului și fața ei, distanța pe care mâna lui tremurândă trebuia să o facă i se părea nesfârșită. În cele din urmă însă, ajunsese la ea. Trecu cu vârful degetului peste buzele ei.

– Pot să te sărut aici? întrebă el și îi simți respirația caldă înainte de a-i auzi răspunsul.

– Da.

Încet, delicat, o sărută. Dulce și ușor. Anticiparea era dureros de plăcută, crescând cu fiecare senzație; modul în care buzele ei se deschisera ușor, apoi începură să-i răspundă, mișcându-se sub ale lui, oferindu-i ceea ce el îi dădea, ușor și ezitant.

Edward îi aranjă o șuviță de păr după ureche, trecând cu degetele peste lobul delicat al urechii ei.

– Pot să te sărut aici?

Uimirea din ochii ei îi făcu inima să tresară. Oare ce făcuse ca ea să îi încredințeze onoarea de a o introduce în lumea deliciilor? Ca să nu mai spună de deliciile care urmau.

– Da.

Își permise să facă mai mult decât să-i atingă delicat lobul urechii cu buzele, să-i inspire mirosul și să-i șoptească numele.

– Charlotte. Coborî cu degetele pe linia delicată a gâtului ei și se opri pe claviculă. Aici?

Sub atingerea lui, ea înghiți în sec.

– Da.

Urmări aceeași cale cu un șir de săruturi, simțindu-i pulsul de la baza gâtului, apoi luând-o înapoi către ureche, lingând-o ușor peste tot.

– Da. Mai mult suspină decât vorbe.

– Nu e bine să-mi dai mână liberă, murmură el zâmbind lângă gâtul ei.

Ceva din încremenirea inițială îi reveni și se retrase.

– N-am vrut să...

– Știu.

Nu era pregătită să fie tachinată. Cel puțin, nu cu cuvinte. Edward duse mâinile din nou pe brațele scaunului. Rămase cu buzele lângă gura ei, foarte aproape, dar fără a o atinge. Și așteptă. Numără până la zece cât timp ea se apropie mai mult de el, dar milimetric, cu o precizie care sfida legile naturii. Știu și simți că atunci când ea își umezi buzele cu vârful limbii înainte de a ajunge la el, înainte ca gurile lor să se întâlnească într-un sărut atât de precaut, încât nu putea fi numit sărut. Și totuși, interacțiunea îi înfioră brusc pielea, făcându-l să-și înfigă cu putere degetele în tapițeria ponosită pentru a-și potoli dorința. În ritmul acesta noaptea urma să treacă și amândoi aveau să rămână nesatisfăcuți. Ce scuză mai bună avea să transforme o noapte în mai multe nopți? În totdeauna.

Ea se apropie mai mult și crescuse presiunea pe buzele lui, devenind mai nerăbdătoare, deși încă nesigură. Era rândul lui să șoptească:

– Da, rosti el acel cuvânt de încurajare peste buzele ei tremurânde, care se deschiseră, fără a scoate însă vreun cuvânt.

Doar un sărut. Inocent. Dulce. Acel tip de sărut care putea să ingenuncheze un crai învederat. Dar el era deja în genunchi, deși nu era un crai – în realitate, experiența lui era atât de limitată încât era jenant. În acest moment, nu știa dacă asta era ceva de admirat sau de regretat. Aproape că își dorea să fi fost la fel de inocent ca ea.

Dar, în același timp, destul de priceput pentru a se simți sigur că îi putea oferi plăcerea perfectă.

Din nesiguranța lor comună clădeau sărutul cu grijă. Instinctiv, ea își înclină capul într-o parte, el în cealaltă. Delicatețea atingerii buzelor lor deveni mai fermă. Incursiunea timidă a unei limbi deveni dansul a două. Mai profund. Mai lung. Până când aerul pe care îl respirau nu era altceva decât respirația celuilalt, lăsându-i amețiți și fără suflare.

Când el se retrase, buzele ei pline îl eliberară fără tragere de inimă. Încet, ea deschise ochii, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis magic. Ce expresie spera el să vadă în acele adâncimi? Nu era suficient de norocos pentru a afla. Cu pleoapele întredeschise, ea descoperi că pătura în care se învelise îi alunecase pe mijloc, lăsând-o doar în cămășuță. Cu o mișcare grăbită, apucă pătura cu mâinile, o duse ferm sub bărbie și tresări.

– Ce e?

Drept răspuns, ea scoase un deget din ascunzătoare și arată spre locul în care gâtul se întâlnea cu umărul.

El își reaminti cât de greu îi fusese să se pieptene.

– Încă ești amorțită de la toată curățenia pe care ai făcut-o, deși nu trebuia să o faci?

Charlotte încuviință timid. Încă două degete se alăturară pentru a masa mușchiul încordat.

– Mă lași pe mine să fac asta?

Ea se încruntă.

– Presupun...

Edward puse mâna pe umărul ei și trecu ferm cu degetul mare peste locul pe care ea îl indicase, masând pielea delicată și moale. Ea gemu. Când repetă mișcarea, ea închise ochii și o parte din tensiunea din trupul ei începu să se risipească. La a treia mișcare, el se aplecă doar pentru a-i da un sărut mic, și dintr-odată se pierdu în buzele ei dulci și ademenitoare. Gâtul și umerii care o dureau fuseseră uitați când el îi cuprinse capul pentru a o trage mai aproape, iar ea îi răspunse cu un scâncet care vorbea mai mult de durere decât de plăcere.

Certându-se pentru egoismul lui, întrerupse sărutul. Lucrurile trebuiau luate pe rând. După câteva clipe de gândire despre cum

trebuia să procedeze mai bine, se ridică și trase patul improvizat mai aproape de foc.

– Aici, îi zise el arătând către mijlocul patului. Așază-te.

Ezitănd, ea se ridică de pe scaun și făcu întocmai cum îi spusese el, așezându-se cu picioarele încrucișate sub ea, cu fața la foc. Pătura cu care se învelise ca un șal era destul de lejer așezată încât partea de sus a umerilor era vizibilă. Edward se așeză în spatele ei, cu spatele proptit de scaunul pe care ea îl abandonase.

– Așa nu voi mai fi tentat să te sărut în loc să fac treabă.

Era adevărat, noua poziție îi ascundea fața de el, însă nu se gândise prea bine la noile tentații care îl încolțeau din toate direcțiile. La modul în care câteva șuvițe rebele îi atârnavă pe gât, conducându-l către alte drumuri pe care le putea săruta. Liniile gâtului, lobul urechii. Se părea că și restul trupului său trebuia să fie la fel de puternic precum erau palmele înăsprite de atâția ani de muncă grea. Cu atenție, începu să-i maseze umerii cu atingeri lungi și egale, mișcându-se constant, în sus și în exterior, eliberând-o de durere. Fiecare nouă atingere era recompensată cu un geamăt sau un murmur care părea să-l ghideze exact către locurile pe care ea dorea ca el să le atingă. Mai tare. Mai sus. Aici. Acolo. Cu fiecare sunet, el simțea că se întărește tot mai mult.

Cu toate acestea, își ținu dorința sub control. Căutând să-i maseze punctul sensibil din spatele unui omoplat, el simți marginea cămășuței și se pregăti să treacă peste ea, când materialul strâns alunecă și îi lăasă degete să pătrundă sub el. Charlotte probabil își desfăcuse fundița dintre sâni. Sub mișcarea palmelor lui, cămășuța alunecă și mai jos până când nu mai era nimic între mâinile lui și pielea catifelată. Delicat – pe cât de delicat putu –, încercă să-i maseze fiecare nod, fiecare mușchi pe care îl găsi, făcând-o să suspine sau să geamă și trezind în el aproape la fel de mult ca o atingere. Când o masă cu degetul mare în sus, aproape de linia părului, dădu peste ceva aspru. Era zgârietura de la căderea din dimineața în care ajunseseră aici.

– Te mai doare?

– Nu.

De parcă nu mai vorbise de zile întregi, vocea ei era răgușită și atât de slabă încât era greu de înțeles. Scutură și din cap, făcând ca lumina flăcărilor să danseze pe pielea ei.

Edward își îndreptă spatele, disperat dintr-odată de nevoia de a avea puterea de a-i vindeca toate durerile.

— Pot să te sărut acolo?

De această dată, ea nu vorbi, ci pur și simplu lăsă capul în față, dezgolindu-și ceafa pentru buzele lui.

— E mai bine? întrebă el după ce își înălță capul.

— Da.

Fără tragere de inimă, el își retrase mâinile și ridică pătura pentru a o acoperi din nou. Umerii ei stăteau liniștiți sub țesătura din lână, mai relaxați decât o văzuse vreodată.

— Ai vrea să-ți desprind părul ca să-l usuci?

— Te rog.

Scoțându-i agrafele, una câte una, le așeză într-o ceașcă goală. Când părul ei negru căzu liber, i-l întinse pe umeri precum o draperie de mătase mirosind a ploaie.

— Asta îmi aduce aminte de călătoria la Ravenswood, îi zise ea.

El râse.

— Rece și udă? întrebă el jucăuș, apoi continuă mai serios: Ți-a fost frică atunci?

— La început, da. Apoi, am realizat că tu erai în spatele meu, ținându-mă, și că eram în siguranță. Eram în siguranță. Liberă. Ridică bărbia și întoarse capul, deși nu se uita tocmai peste umăr. Poți să mă ții așa din nou?

Dacă se lipea de ea, Charlotte avea să descopere cât de excitat era. Oare cum avea să reacționeze? Oare era posibil ca ea să știe deja? Trase aer în piept și se apropie. Când strânse coapsele în jurul coapselor ei, se așteptă ca ea să se încordeze și să se retragă. În schimb, ea se foi pentru a sta bine între picioarele lui desfăcute. Așa cum făcuse în acea după-amiază ploioasă, Edward își strecură brațul stâng în jurul mijlocului ei. Doar materialul aspru al păturii îi mai despărțea acum, strâns în jurul mijlocului ei și creând o barieră insuficientă între mâna lui și apăsarea dulce a sânului ei, între fundul ei voluptuos și mădularul lui.

Asta până când ea trase pătura și o aruncă deoparte.

— Nu-mi mai este frig.

– Într-adevăr, nu-ți mai este, reuși el să zică.

Ea era periculos de aproape de a-l face să ia foc. Un buștean se mișcă în foc, făcând să sară scânteii.

– Ce urmează acum? întrebă ea.

„Tu.“

Edward își mușcă tare buza de jos pentru a nu rosti cuvântul cu voce tare. „Încet.“ Până în acea noapte se considerase mereu un bărbat răbdător.

– Asta depinde de tine, îi răspunse el în schimb.

Ea îi mărturisise că îl dorește, dar cum putea el să fie sigur ce însemnau cu adevărat acele cuvinte?

Venind din partea unei văduve, a unei femei cu experiență, care se găsea în situația de a fi dornică de compania pe care căsătoria i-o oferise, înțelesul ar fi fost clar. El – și cel mai probabil fiecare alt funcționar de la depozitul de marfă unde fusese învățăcel – cunoscuse la un moment dat o asemenea văduvă, cel puțin o dată, în persoana durduliei doamne Amelia Tate-Wetheby.

Dar asemenea cuvinte puteau să însemne cu totul altceva venind de la o femeie fără experiență, pe care dorința – a ei, dar și a celorlalți – părea să o îngrijoreze.

În timp ce mintea lui gonia, Charlotte își puse mâna dreaptă peste mâna lui, așezată pe coapsă, ca să nu ajungă unde nu trebuia. Încet, își strecură degetele printre ale lui, apoi îi ridică mâna spre foc. Cu degetele celeilalte mâini, îi urmări bătăturile din palmă, desenând un cerc pe pielea lui.

– Nu știu...

– Eu cred că știi. Ai încredere în tine, o îndemnă el. Închide ochii! Simte ce ai nevoie. Respiră...

Încet, ea îi duse mâna către sânul ei.

Oare era cu adevărat pregătită? Și el trebuia să aibă încredere în ea. Cuprinzându-i sânul, își permise un moment să se bucure de voluptatea lui, înaintea de a trece cu degetul mare în jurul sfârcului întărit. Inspiră brusc și pieptul i se ridică ușor, dar nu se retrase.

– Da? șopti el întrebarea, plin de speranță, după care o sărută pe umăr.

– Da.

Sfârcul ei se întărise în palma lui și, amintindu-și cum îl simțise în gură, tânjea să o întoarcă, ca să îi urmărească expresia în timp

ce o atingea și ca să-și pună la treabă limba în jurul lui. Dar poziția lor curentă fusese ideea ei. Se simțea în siguranță în brațele lui, așa îi spusese. Așa că o strânse și mai mult, în timp ce degetele lui se jucau și mângâiau mătasea ei, iar buzele sărutau fiecare părticică de pe gâtul și spatele ei la care puteau să ajungă.

Când o auzi gemând aproape nerăbdătoare de dorință, își permise să coboare mâna de pe mijlocul ei mai jos, peste ușoara ridicătură a abdomenului ei.

– Lasă-mă să te ating aici.

Nu mai era o întrebare. Voia, *avea nevoie* să o simtă prăbușindu-se în brațele sale. Simți o ezitare imperceptibilă. Poate că nu era tocmai ezitare... Se opri.

– Nu?

– Eu...

Îi văzu genele fluturând. Oare închisese ochii? Sau poate îi urmărea mâna, asigurându-se că nu avea să coboare?

– Ești sigur?

Sigur de dorința pentru ea? Dumnezeu, da! Era un lucru atât de sălbatic care se lupta cu barierele deja slabe. Nu-și amintea să-și fi dorit ceva mai mult, cu atâta intensitate. Era sigur că acțiunile lui erau lucrul corect? *Cu siguranță nu.*

– Te doresc, Charlotte. Nu există îndoială. Dar dacă nu ești sigură, asta e tot ce contează.

– E... doar că totul se simte dintr-odată așa de... ciudat, zise ea, aplecând capul. Acolo jos.

Într-o clipită, el își ascunse zâmbetul în părul ei umed. Era chiar păcat, când se gândea bine la asta. Ea se concentrase atât de mult pentru a le demonstra celorlalți că se înșelau în privința moralității ei încât nu-și permisesese să se simtă excitată. Alunecă cu palmele peste soldurile ei, apoi pe coapse, îndemnându-le să se desfacă. Cămășuța ei, ridicată deja deasupra genunchilor, se ridică mai mult.

– Desfă picioarele, îi șopti el. Simte aerul rece al nopții. Simte căldura focului pe pielea ta. După ce îi oferi câteva momente să se acomodeze cu senzațiile, îi vorbi încercând să o liniștească. Tu ești umedă, iar eu sunt tare. E pur și simplu modul trupurilor noastre de a ne spune că suntem pregătiți unul pentru celălalt. Făcu o pauză. Dar nu trebuie să le ascultăm.

Dumnezeu știa că mădularul lui nu trebuia să fie ascultat acum ca să ia decizii. Ea își strânse picioarele din nou, împingându-se cu trupul în el.

– Te simt.

– Și mie... Înghiți în sec și începu din nou. Mie o să mi se acorde aceeași plăcere?

Încet, ea își desfăcu iar picioarele.

– *Oui.*

În partea de creier care încă nu era orbită de dorință, el înregistrează răspunsul ei. Oare folosise în mod intenționat un cuvânt în franceză? Părea, cumva, că îi oferă adevăratul ei eu interior. Ducându-și palmele peste picioarele ei, le mângâie, la început peste cămășuță, apoi atingând pielea delicată a coapselor, oprindu-se mereu la valea care îi unea picioarele. Când i se păru că tensiunea din acei mușchi dispăruse făcând loc unui sentiment mai degrabă de nerăbdare decât de nesiguranță, își permise să se joace cu cârlionții negri și mătăsoși, prima dată atingând-o ușor, apoi mai ferm, până când degetele ei, întinse pe coapsele lui, începură să se miște spasmodic – o rugămintă pentru a primi mai mult.

În cele din urmă, se strecură în umezeala ei.

– Ah, Charlotte! Cât de bine e! E atât de bine, îi șopti el la ureche, deși ea nu părea să mai aibă nevoie de cuvinte de încurajare.

Respirația ei se opri când degetele lui înaintară mai sus, atingându-i mugurul. Vag, se gândi care are fi fost răspunsul ei dacă ar fi întrebat-o dacă o poate săruta acolo.

În timp ce o mână se muta în partea de jos, cealaltă se ridică să îi tachineze sfărcurile întărite. O simți cum i se arcuieste spatelul și înainte să apuce să se întrebe dacă avea să se străduiască să-și găsească eliberarea, mai ales că și-o negase atâta vreme, ea începu să tremure în brațele lui, înghițind un mic țipăt de extaz.

Tocmai când își închipuia că ea adormise, se întoarse în brațele lui ca să fie față în față cu el.

– Eu... nu am știut, îi zise ea cu lacrimi curgându-i pe obraz.

Edward îi sărută obrazii, dorindu-și ca ea să nu ajungă niciodată să regrete ce descoperise acum. În această poziție, nu mai avea cum să-și nege dorința. Abdomenul ei îi alinta mădularul, care țâșnea spre ea ca și cum avea voință proprie. Surprinzător, ea nu se feri. Mâna care se prinsese de coastele lui înaintă și îi desfăcu

lavaliera, apoi își găsi loc pe sub cămașa lui. Degetele ei făceau modele fascinante pe pieptul lui; unghiile ei îl zgâriau ușor. Cu buze ușoare ca o șoptă, ea îi sărută golul de la baza gâtului.

– O să doară?

În realitate, nu știa. Dezvirginarea unei femei nu era ceva care să fi experimentat. Auzise povești, bineînțeles, așa cum probabil și ea auzise. Fără îndoială, vocile care găsiseră de cuviință să nu-i spună despre plăcerile intimității fuseseră teribil de încântate să-i povestească despre durerile ei. El știa doar că nu putea să suporte să o rănească.

– Nu.

Ce promisiune pripită! Oare cum avea să găsească o cale să și-o țină? Urma să fie foarte atent, gentil și să facă totul pas cu pas – exact opusul a tot ceea ce îi cerea trupul său. Imaginea trupului ei lângă al lui: strălucirea flăcărilor reflectată pe pielea ei; părul ei negru, sălbatic, răvășit pe patul lui; cămășuța desfăcută și ridicată astfel încât nu mai ascundea nimic; toate aceste imagini nu-l ajutau cu nimic. Nu doar că nu se opuse când îi atinse poalele materialului subțire al cămășuței intenționând să i-o dea jos, dar Charlotte se ridică în genunchi și o trase peste cap.

Ah, cât de frumoasă era, de la căpruiul profund al ochilor, la sfârcurile mari și de un maro-închis, la liniile voluptuoase ale coapselor. Ridicându-se și el în genunchi, își scoase cămașa din pantaloni, dornic să fie dezbrăcat și să i se alăture ei. Înainte ca mâinile lui să fie eliberate din manșete, mâinile ei îi mângâiau umerii și brațele cu nerăbdare vădită. El azvârli cămașa și îi prinse degetele înainte ca ea să coboare. Ceva la această poziție – îngenunchiați împreună, cu mâinile prinse – îi făcea inima să tresară. Dorise acest moment, dar acum, când era pe cale să-l experimenteze, descoperi că voia promisiunea a ceva mai mult odată cu el. Însă o cerere în căsătorie nici nu intra în discuție. Oare nu învățase nimic din ultima tentativă grăbită? Era dispus să înfrunte soarta iar? Nu se putea baza că ea avea să-l refuze. Și nu era sigur că își dorea asta.

Venise aici hotărât să pună punct moștenirii tatălui său. Își imaginase că era pregătit să lase linia tatălui să moară, ca titlul să ajungă la altcineva. Nu se gândise că avea să apară vreun personaj ca Jack. Sau că avea să o întâlnească pe Charlotte.

Când duse mâinile lor împreunate la buze, ea ridică fața și îl privi, așteptând. Dar ce altceva putea să-i ofere el? Doar pe sine. Și dincolo de ce putea să-i ofere în această noapte, încă nu era sigur că era un cadou care să merite să fie primit.

Văzându-l că ezită, ea îi cercetă neliniștită fața.

– Ți-ai... ți-ai schimbat părerea?

Oare ce răspuns aștepta ea să audă: da sau nu?

Edward își lăsă capul în jos și îi evită întrebarea.

– Trebuie să-ți spun ceva.

Nu îi putea da doar o parte din el. Ea merita mai mult.

Merita adevărul.

Capitolul 15

Deși știa că era o reacție copilărească, Charlotte se surprinse ținându-și respirația. Dacă nu ar fi făcut asta, probabil și-ar fi băgat degetele în urechi. Nu voia să audă ceea ce știa că el urma să-i spună.

Tatăl ei o abandonase. Nimeni din familia ei nu-i arătase afecțiune. Nici măcar George nu fusese în stare să găsească entuziasmul pentru a-și face datoria de soț. Îl șocase pe Edward cu nerăbdarea ei. Îl dezgustase. Drept rezultat, el urma să devină un nume pe lista lungă a oamenilor pe care ea îi iubise, dar care nu puteau să o iubească și ei.

Dragoste? Cum putea ea să pretindă că-și iubise tatăl dacă nici măcar nu-l cunoscuse și cel mai probabil nici nu avea să-l cunoască? Cât despre familia ei... ei bine, existase un sentiment de obligație față de ei, cu siguranță. Și puține, foarte puține momente de afecțiune între ei. Dar *amour*? *Non*.

Pe lista foarte scurtă a oamenilor care aveau un loc în inima ei, singura persoană care avea dreptul să fie acolo era răposatul ei soț, însă dacă îl iubise pe el, atunci cum putea să folosească același cuvânt pentru a descrie...?

Pfff! Oare fusese atât de *stupide* încât să se îndrăgostească de Edward Cary? Și pentru ce? Pentru că el o salvase din fața unei trăsurii într-o zi rece și ploioasă de primăvară și o adusese la această proprietate dărăpănată din mijlocul pustietății, apoi îi atinsese...

Inima. Îi atinsese inima cu mâinile acelea mari și puternice.

Dar acum era pe care să i-o frângă.

Începu să tremure, oferindu-i o scuză pentru a ridica pătura de pe podea și a i-o pune în jurul trupului, uitându-se în acest timp la foc și nu la ea, ca și cum nu suporta să o privească. Când se sprijini pe călcâie, și ea făcu la fel.

– Tu te pricepi mai bine decât mine la spus povești, Charlotte, îi zise el după o clipă.

Cuvintele nu erau deloc ceea ce se așteptase ea, așa că îi atraseră atenția.

– N-am talentul tău la creativitate. Îmi lipsește istețimea ta.

Creativă? Isteață? Nimeni nu spusese asemenea lucruri despre poveștile ei – despre *minciunile* ei.

– În orice altă împrejurare, te-aș asculta mai degrabă pe tine, dar de data asta, eu trebuie să vorbesc. Versiunea ta despre copilăria mea este interesantă, dar nu... nu este corectă, mă tem.

În timp ce vorbea, se juca cu marginea păturii dintre ei. Doar cu câteva momente în urmă, acele mâini mari, acele degete lungi și pline de bătături o atinseseră cu atâta delicatețe încât i se părea că încă făceau asta. Se luptă cu impulsul de a trage pătura din mâinile lui.

– Ai avut dreptate despre un lucru, zise el întorcându-și în final ochii albaștri de la flăcări către ea. Eu m-am născut aici.

– În Little Norbury?

El scutură din cap.

– La Ravenswood.

La Ravenswood? Cum? Charlotte strânse pătura în jurul ei, amintindu-și de comportamentul lui ciudat din noaptea anterioară, încă simțind greutatea și răceala celui soldățel de jucărie misterios pe care îl ținuse în mână.

– Dar nu tata m-a trimis de aici. Eu am fugit.

Până acum, trecutul lor era mai asemănător decât crezuse.

– Și eu am fugit o dată, mărturisi ea încet.

După aceea, în timp ce își ispășea pedeapsa pentru acel comportament de joasă speță, unchiul ei insistase că ar fi trebuit să se simtă rușinată. Dar Charlotte simțise rușine doar pentru faptul că nu reușise să scape.

– Ai avut mai mult succes decât mine.

– Asta, draga mea, depinde din ce unghi privești, zise el râzând fără umor. Deși se uita la ea, privirea lui părea să fi alunecat undeva foarte departe. Aveam doar nouă ani, dar am ajuns de aici la Bristol fără mari bătaii de cap și n-am avut probleme prea mari să găsesc o corabie și un căpitan dispus să mă ia. Eram înalt și puternic pentru vârsta mea. Căpitanul Keswick mi-a zis că aș fi un recrutar bun pentru echipajul lui, iar eu... l-am crezut. Ca majoritatea băieților, presupun, eram dornic de aventură. Dar nu mai mersesem niciodată pe mare. La început mi-a fost așa de rău, încât nu am realizat unde ne duceam.

– Către Indiile de Vest te referi.

Scutură din nou din cap.

– Către Africa. *Perla* era o corabie de sclavi.

– *Quel malheur!*¹ zise ea pe nerăsuflăte, trăgându-se fără să vrea înapoi.

El îi observă gestul.

– Nu trebuie să te temi că o să încep să-ți descriu ororile de acolo. Chiar dacă aş vrea... nu am cuvinte. A fost o călătorie lungă, oribilă. Câteodată, încă am coşmaruri... Simţi cum îţi trece un fior. E suficient să spun că un an mai târziu, m-am trezit în Antigua, legat de gât cu o sfoară şi priponit de stâlful unei taverne infecte, continuă el, ducând mâna la gât, ca şi cum senzaţia nu dispăruse, nici după atâţia ani. Nu este neobişnuit pentru unii căpitani să-şi abandoneze o parte a echipajului în diverse porturi; nu e nevoie de mulţi oameni pentru a conduce corabia înapoi în Anglia şi întotdeauna se găsesc suflete nefericite care să fie obligate să navigheze iar. Dar Keswick nu avea nici o intenţie să mă lase în urmă. Într-o criză, de disperare, i-am mărturisit cine era tatăl meu. Şi i-am dat de înţeles că ar exista o recompensă mare pentru întoarcerea mea.

Din ce auzise până acum, Charlotte îşi dădu seama că Edward fusese nedrept în ceea ce privea capacitatea de a spune poveşti. Se părea că cel puţin reuşise să-l convingă pe căpitanul Keswick că un bărbat care făcuse un bastard ar fi interesat să-l ştie bine.

– Ce s-a întâmplat?

– Thomas Holderin m-a găsit acolo. Un om cu credinţă în Dumnezeu ar spune că întâmplarea a fost providenţială, presupun. Mai târziu am aflat că nu era o zonă a oraşelului St. John pe care el o frecventa. Când s-a apropiat şi mi-a oferit ajutor, am fost sceptic. Arăta ca un proprietar de plantaţie, iar eu văzusem până atunci destule pentru a şti că de obicei nu era prea mare diferenţă între cei care vindeau sclavi şi cei care îi cumpărau. Dar avea ochi blânzi şi o avea şi pe fiica lui cu el, o creatură cu părul de foc, mai mică decât mine. Am aflat mai târziu că doamna Holderin murise de scurt timp, aşa că el lua fetiţa peste tot cu el. Ea – Tempest – m-a luat de mână, deşi eram murdar şi în zdrenţe. M-a ținut de vorbă cât timp tatăl ei mi-a scos sfoara de la gât. El aproape că...

¹ Ce nenorocire! (în limba franceză, în original)

Își duse degetele la gât. Emoțiile pe care ea le întrezărise uneori la el se vedeau acum întipărite pe chipul lui, iar asta o făcu să înțeleagă mai bine de ce Mari o numise frică. În sfârșit înțelegea de ce se temuse Edward odinioară și de ce nu-și revenise niciodată.

— În câteva clipe ar fi reușit să mă elibereze, cred, dar cineva trebuie să-l fi alertat pe Keswick pentru că jumătate din echipajul de pe *Perla* a ieșit afară buluc din cârciumă, cu cuțitele scoase, înconjurându-ne.

În cuvintele lui, Charlotte putea să simtă căldura soarelui tropical, dar și duhoarea acelor oameni infecti. Fără să vrea, se aplecă spre el, reamintindu-i ceea ce părea să fi uitat.

— Ai scăpat.

— Da. Domnul Holderin s-a băgat între mine și ei. S-au aruncat cuvinte urâte. Cât timp tatăl ei a vorbit, Tempest a continuat să desfacă nodul cu degetele ei neîndemânatic. N-am știut atunci, dar am descoperit ulterior că ea face întotdeauna ce își propune. Odată ce am fost eliberat, domnul Holderin a băgat mâna în buzunar, a scos mai multe monede și le-a aruncat pe pavaj la picioarele bărbaților. În timp ce ei se băteau pentru ele, domnul Holderin m-a apucat de mână, a luat-o în brațe pe fata lui și am fugit.

Charlotte simțea că inima îi bate ca și cum tocmai evadase cu ei.

— Te-a luat la el?

— Mai mult decât atât. M-a crescut ca pe un fiu. Un an sau mai bine după aceea, m-a inițiat în ceea ce însemna munca la o companie de transporturi. Mi-a arătat cum să am grijă de o proprietate. M-a învățat lucruri. Un pic de legislație — suficient cât să fac un contract bun și să-mi dau seama de unul rău. M-a învățat cum să am grijă de mine, ce medicamente și unguente să folosesc dacă era nevoie. Chiar și, adăugă el zâmbind ușor uitându-se la ea pentru prima dată în ceea ce păruseră ore, un pic de franceză. Și, după mulți, mulți ani, când s-a îmbolnăvit, a aranjat ca eu să devin administrator al plantației socrului său, Harper's Hill.

— Înțeleg că ai simțit că îi datorezi acestui bărbat foarte multe...

— *Totul*, o corectă Edward. Îi datoram viața mea.

— Dar chiar și așa... douăzeci de ani? De ce n-ai încercat să vii acasă în tot acest timp?

Ea nu se așteptase ca acea întrebare să nimerească un punct sensibil pentru el. Edward se ridică brusc în picioare și porni către fereastra bătută de ploaie, pierzându-se cu privirea afară. Când

lumina flăcărilor trecu peste pielea lui, ea văzu mai multe urme de cicatrici pe spatele lui – un memento permanent al zilelor petrecute la bordul *Perlei*, presupunea ea. Cu siguranță, nu îndrăznea să întrebe despre asta.

– N-am putut. Tu... trebuie să înțelegi. Tatăl meu putea să fie un om rău, în special cu femeile. Câteodată mă gândeam, când eram în Antigua, că s-ar fi potrivit foarte bine în mediul de acolo. El... el o bătea pe mama. De foarte multe ori. Și într-o zi, am auzit-o povestindu-i soției vicarului că, atunci când aveam să plec de acasă, să mă duc la școală, urma și ea să plece pentru a locui cu sora ei. Am decis să nu mai aștept. Am fugit a doua zi. Am crezut că... îi salvam viața. Am crezut că, dacă stăteam departe, ea avea să fie bine.

Charlotte se străduia să audă fiecare cuvânt abia șoptit din gura lui. Din felul în care se mișcau umerii lui urcând și coborând, ea avea impresia că el se lupta să nu plângă, dar ezită să meargă lângă el. Oare el ar fi vrut ca ea să-l consoleze?

– Dar el a omorât-o oricum și tu ai văzut dovada.

Dumnezeule! Camera. Sângele. Nu era de mirare că...

Charlotte simți cum lacrimi mari și calde îi înțepă ochii. Chinându-se să se ridice, se apropie de el, cu pătura înfășurată în jurul trupului și atârând în urma ei. Se opri lângă el și rămase tăcută un timp, înainte de a-și elibera o mână și a o așeza pe spatele lui. Sub degetele ei, cicatricile erau mici creste și șanțulețe. Oare încă îi provocau durere? Oare fuseseră – *ah, c'est pas vrai*¹ – oare fuseseră făcute de tatăl lui?

Deși afară era întuneric, el rămase cu privire ațintită către Little Norbury.

– Mama ta a fost o fată din sat? Întrebă ea.

– Nu, a fost soția lui, iar Jack nu este contele de Beckley. Se feri de atingerea ei și se întoarse spre ea cu ochii înflăcărați. Eu sunt.

Dacă era să fie sinceră, această revelație era cea mai puțin șocantă dintre toate, era ultima piesă care reîntregea puzzle-ul. Ea reuși cumva să încuviințeze.

Edward o privi atent și cercetător.

– Te poți îndoi de mine, ai tot dreptul. N-am nici o dovadă. Dar înainte ca eu... înainte ca noi să... Se uită nesigur la patul răvășit din spate și apoi din nou la ea. Am vrut să știi adevărul. Cine sunt.

¹ Ah, nu putea fi adevărat (în limba franceză, în original)

Ce sunt. Ridică mâinile încet pentru a-i cuprinde fața. Ah, Charlotte. Palmele lui se opriă brusc înainte să-i alinte chipul. În venele mele curge sângele unui om care... care a violat. Și... a ucis. Cum să îndrăznesc să te ating cu mâinile astea? Cu o privire sălbatică, își cercetă palmele muncite, de parcă vedea, precum Lady Macbeth, petele invizibile pentru ochii altora. M-am aruncat în oroarea Indiilor de Vest sperând să ard din pata moștenirii. „Dacă poți supraviețui acestui loc fără să fii tentat să te dedai violenței”, mi-am spus, „cu siguranță o să dovedești că ești deasupra firii tatălui tău”. Dacă nu e suficient? Dacă...? Își strânse pumnii, încordându-și mușchii brațelor și schimbându-se la față. Dacă te rănesc?

Ea lăsa pătura să cadă, deși era goală pe dedesubt, și își puse mâinile peste ale lui, făcându-i cu blândețe degetele să cedeze până când reuși să-i pună fiecare palmă pe fața ei și să le țină acolo.

— Acestea sunt mâinile pe care Thomas Holderin și fiica lui le-au luat într-ale lor. Mari mi-a zis că a fost un om blând și bun. Mi se pare că *el* este cel responsabil pentru că te-a transformat în bărbatul de astăzi. Astea sunt mâini puternice, capabile, insistă ea, deși palmele lui tremurau precum cele ale unui om care ardea de febră. Timp de douăzeci de ani te-ai folosit de ele pentru a-i proteja pe alții. Eu nu mă tem de ele. Nu mă tem de tine.

Edward lăsa în jos capul și o trase mai aproape pentru un sărut pasional – animat, ar fi zis ea, de o pasiune diferită față de săruturile anterioare. Dar oare era? Bucățile și piesele din viața lui, din el – odinioară împrăștiate din West Country către Indiile de Vest –, păreau dintr-odată să se fi adunat într-un singur loc, locul în care buzele lor se întâlneau. Da, el putea să fie blând, atent și tandru.

Dar această duritate – această nevoie disperată – era tot el, făcea parte din el.

Lăsa mâinile pe umerii ei – umerii ei goi, căci pătura căzuse neobservată pe podea la picioarele lor – și o îndepărtă ușor, întrerupând sărutul.

— Înțelege, Charlotte, s-ar putea să nu-mi pot revendica nicio dată titlul. Și chiar dacă reușesc... ai văzut cum arată Ravenswood. Degetele lui urcară, alintându-i gâtul, rătăcind prin părul ei. Eu îmi doresc – oh, cât îmi doresc – să am ceva mai mult de oferit...

Ceva mai mult? Ea nu voia mai mult, nu? Cu siguranță nu voia o cerere de căsătorie. Venise aici în ideea de a-și testa independența, de a trăi pentru ea.

Trăgând-o mai aproape, el se aplecă spre ea ca și cum voia să o sărute, însă doar îi șopti:

– Dar poate că tu nu vrei nimic de la mine, știind ce știi acum.

– Vreau doar ce am cerut, răspunse ea, lăsând la o parte îndoielile și presărând vorbele cu mici săruturi. Pe tine!

El se încruntă ușor și clătină din cap încet, fără a-i veni să creadă, apoi o ridică în brațe și o duse înapoi către pat. Salteaua de paie foșni sub apăsarea ei și, înainte ca ea să apuce să-și dorească pătura pentru a se acoperi, el se lăsă peste ea, sărutând-o, trecându-și o mână peste soldul ei, peste coaste, către sân. Jocul timid cu întrebări și răspunsuri fusese abandonat. Nici unul nu vorbi, iar tăcerea din cameră era întreruptă doar de ocazionalele lor murmure, de suspine și gemete de încântare și de trosnetul focului. Sărutul lui era ferm, înfometat, iar atingerea era pe măsură. După ce-i răvăși gura, buzele coborâră peste sânul ei, sugându-l ca în noaptea precedentă. Doar că de această dată nu mai era nici o barieră între ei. Atunci, ea rămăsese uimită de senzația care pornise din sfârcul ei ajungând la locul secret dintre picioare. Misterul din noaptea trecută deveni brusc clar. Se foi sub el, trecu cu o mână peste brațul lui, dorindu-și atingerea lui.

Iar el îi răspunse. Un deget se strecură între picioarele ei, făcând cercuri în punctul ei cel mai sensibil, apoi intrând încet în ea. Când al doilea deget se alătură primului, el își înalță capul pentru a-i săruta buzele și îi înghiți geamătul – de surpriză, nu de teamă. Se simțea întinsă, plină, și acesta era doar începutul.

Gemu când el își retrase degetele și gura pentru a-și da jos pantalonii și lenjeria. Își dori să-i atingă pielea goală, dar se simți brusc timidă, așa că se mulțumi să-l privească... picioarele puternice și musculoase, fundul ferm, iar... oh. Cum...?

Ducând un deget sub bărbia ei, el îi înalță privirea spre a lui și rupse tăcerea doar cu un cuvânt.

– Da?

Charlotte încercă să scoată un cuvânt, dar nu reuși, așa că doar încuviință din cap. *Da*. Se întinse pentru a-i trage gura peste a ei, lăsându-l să o sărute până avea să uite de temeri. În momentul următor, el îi desfăcea coapsele, îngenunchind între ele, iar ea îi simți

sexul la intrarea în trupul ei. Instinctiv, Charlotte expiră când o penetra. Se aștepta să fie o mișcare bruscă, rapidă – și dureroasă, în ciuda promisiunii lui. Dar el se mișcă cu grijă, făcând călătoria să fie plăcută pentru amândoi, cu o tandrețe care aproape o făcu să plângă. Era prea mult, mult prea mult. Și, oh, era vorba de mai mult decât de o uniune a trupurilor. Era în ea, umplând-o, înconjurând-o. Fără durere. Brațele lui tremurau, în timp ce capul i se sprijini pe umărul ei. Ducându-și degetele prin părul lui negru și ondulat, se împinse în el, simțind nevoia de a fi tot mai aproape.

Încet, el începu să se miște, iar trupul ei prinse ritmul aproape fără efort, șoldurile lor întâlnindu-se și retrăgându-se într-un ritm ce devenea tot mai frenetic, pe măsură ce respirația lor o luase la goană. În acel moment părea ca și cum tot ceea ce ea crezuse că era, tot ceea ce crezuse că înțelegea era aruncat pentru a face loc unor lucruri noi.

Brusc, el își înalță capul, cu venele de la gât încordate din cauza efortului. O penetra și mai profund, apoi încremeni și scoase un geamăt prelung, în timp ce sămânța lui se revărsa, căldura momentului pulsând în amândoi.

Cât timp el dormi, Charlotte ascultă sunetul ploii, apoi auzi cum se oprește. Încet, cerul începu să se lumineze – prima dată cenușiu, apoi alb, cu urme de roz și nuanțe de albastru. Furtuna trecuse. Lumina dimineții îi mângâia fața lui Edward, cu barbă crescută de mai bine de o zi. Părea liniștit. Oare mereu dormea așa profund?

– *Je t'aime*, șopti ea și îi așeză o șuviță neagră după ureche.

Simțea ciudat cuvintele pe limbă, dar erau adevărate – chiar dacă nu se aștepta să audă vreun răspuns. Poate că, având în vedere viața pe care o trăise, acele cuvinte nu erau în vocabularul lui. În nici o limbă.

La primele triluri ale păsărilor, ea se strecură de sub căldura și greutatea brațului său, și își adună cămășuța, rochia, agrafele. În timp ce își împleti și aranjă părul, se trezi fredonând cântecul lui Tessie. De ce avea în minte acele note triste în această dimineață? I se părea că le auzise recent, ca și cum pluteau chiar în această cameră...

Icni încet și se întoarse către Edward care dormea. El fredonase acel cântec noaptea trecută în vreme ce făcuse ceaiul. Sunetul acela o trezise din somn. Poate că era o coincidență, bineînțeles. Poate

că toată lumea din Gloucestershire știa acel cântec. Poate că mamele îl cântau copiilor când erau mici. Și poate că îl cântau și atunci când copii erau plecați.

Ce îi spusese domnul Markham? „Oamenii credeau că ea își dădea aere... spuneau că se comporta cu mai multă îngâmfare decât însăși contesa de Beckley, Dumnezeu să-i odihnească sufletul.”

Contesa de Beckley. Contesa. Tessie. Se gândi la camera aceea îngrozitoare plină de pete de sânge. La crima teribilă pe care Edward o atribuia tatălui său. Apoi se gândi la modelul de pe porțelanuri. La argintărie. La cicatrici. Sărmana femeie care se ascundea în chilie nu putea fi...

Dar dacă era? În grabă, Charlotte își trase ciorapii și pantofii, deși erau plini de noroi. Avea să se ducă la Tessie și să-i spună... ce? Ar fi fost teribil de crudă dacă suspiciunile ei nu se dovedeau adevărate. Dar dacă putea să o convingă pe Tessie să părăsească chilia și să vină măcar până la Rookery, ei aveau să se vadă. Și dacă Charlotte avea dreptate, urmau să se recunoască.

Nevenindu-i să creadă, ieși pe ușă uitându-se încă o dată la Edward care dormea dus pe salteaua îngustă. Dacă se grăbea, putea să se întoarcă înainte ca el să se trezească. La doar câțiva pași pe drum, se întâlni cu Mari, care se întorcea din sat, la fel de șifonată și murdară de noroi și... zâmbind pentru sine.

– Bună dimineața, strigă Charlotte.

Mari tresări.

– Bună dimineața, doamnă Cary.

La fiecare capăt de ramură și fir de iarbă, picături de apă se transformau sub atingerea soarelui.

– A fost o furtună puternică aseară, zise Charlotte.

– Da? întrebă Mari.

Înclinându-și capul într-o parte, Charlotte o studie pe cealaltă femeie.

– N-ai observat?

– Eu... Mari ridică bărbia, un pic sfidător. Cred că pereții de la cârciumă sunt foarte groși.

– Așadar, ai rămas la Trandafirul și Corbul toată noaptea.

– Peg s-a oferit să împartă camera, explică Mari, dar eu și domnul Markham am stat de vorbă și... până să ne dăm seama se făcuse dimineață.

– Presupun că a trebuit să plece la prima oră către ferma lui, dar sunt surprinsă că te-a lăsat să te întorci singură la Ravenswood.

Mari se schimbă ușor la față. Charlotte ar fi zis că femeia era ușor jenată.

– Cred că se aștepta să rămân unde eram. Dar trebuia să fac ceva. Merse ră câțiva pași împreună înainte să adauge: Nu s-a dus la fermă. A plecat să-l caute pe ajutorul de preot. Pentru... citirea anunțului de căsătorie. M-a cerut de nevastă și am zis... da.

Ezitatea ei sugera că nici ei nu-i venea să creadă sau că nu putea încă să creadă, dar Charlotte nu confundă incertitudinea lui Mari cu nefericirea.

– Asta e minunat! Domnul Cary m-a zis noaptea trecută că între tine și domnul Markham s-a creat o legătură, dat nu am realizat că... Îi întinse mâna și după câteva clipe Mari o luă. Vă doresc amânduro-
ra numai bine și fericire.

– Mulțumim. Suntem fericiți. Domnul Markham este atât de...
Dar cuvintele nu-i veneau.

Pentru prima dată Charlotte se întrebă dacă și Mari se chinua uneori să găsească cuvinte într-o limbă care nu era limba inimii ei.

– Nu e ceea ce mă așteptam când am venit aici. Aș fi zis că nu era ceea ce voiam. Dar acum... Mari se uită în direcția satului. Acum mă bucur că am venit.

Deși nu acolo intenționa să ajungă, Charlotte îi permise lui Mari să-i ghideze pașii în direcția conacului Ravenswood.

– Furtuna te-a ținut trează aseară? întrebă Mari pe un ton precaut după câteva momente.

– Noi... începu Charlotte, adică eu...

Dar nu mai apucă să termine, căci ajunseseră în spatele conacului.

Își aduse aminte de insistența cu care Edward le spusese că ea și Mari trebuiau să stea departe de Jack noaptea trecută.

– Oare e bine să intrăm?

Mari se întinse după clanță.

– Nu mă tem de *el*.

După întâlnirile pe care le avusese cu presupusul conte și după revelațiile din noaptea trecută, Charlotte nu putea să spună același lucru. Dar nu credea că era locul ei să-i spună lui Mari că Jack nu era contele de Beckley – sau că Edward era.

Din fericire, bucătăria era goală. Mari se duse în camerele menajerei în timp ce Charlotte porni pe coridor către camera majordomului. Era încă foarte devreme. Cât timp era aici putea să se împrăspăteze și să-și schimbe rochia înainte de a merge la mama lui Edward. Apoi, după ce urma să-i aducă împreună, avea să găsească curajul de a se prezenta și pe ea. Și odată ce ea și Edward urmau să fie complet onești unul cu celălalt, oare era prea mult să spere că noaptea trecută putea să ducă la...?

Gândurile ei fură întrerupte de descoperirea că Jack îi bloca calea. Îi zâmbi ștregărește.

– Ah, doamnă Cary. Bună dimineața.

După toate aparențele, se părea că noaptea trecută reușise să găsească și o a doua sticlă de vin. Poate și o a treia. Avea cearcăne la ochi, părul răvășit și hainele neschimbate. Ea făcu o jumătate de reverență și porni pe jumătate înapoi în direcția bucătăriei.

– Bună dimineața.

Faptul că acum știa că era un impostor nu însemna că nu era amenințător. Oamenii disperați făceau lucruri disperate.

– Așteaptă!

Ea încremeni în timp ce el păși mai aproape.

– M-am tot gândit. Îmi pari destul de familiară. Poate ne-am întâlnit? În oraș, poate?

– Nu.

Acel răspuns rapid al ei avu efectul contrar. Intrigat în mod clar, el își trecu o mână prin păr, răvășindu-l și mai tare și scoase un creion de după ureche. Vârî mâna în buzunarul de la jachetă și scoase o bucată împăturită de ziar.

– Te deranjează dacă...?

Fără a aștepta un răspuns ori a termina întrebarea, lipi hârtia de perete și începu să schițeze. Creionul trecea peste hârtie cu mișcări exersate, scoțând sunete aspre în tăcerea de pe coridor. În loc să chicotească nervos așa cum obișnuia, simți că roșește sub privirea lui intensă, la fel ca modelul din acel portret straniu pe care îl găsisese la etaj.

Acele desene trebuiau să fie opera lui. Simplul gând că cineva avea să dea peste chipul ei în acel portofoliu o făcu să-și dorească să-și strângă mâinile în jurul trupului, pentru a se proteja de privirea

lui, de privirea străinilor. Dar se forță să-și țină mâinile pe lângă corp și făcu un pas în direcția camerei menajerei, unde o auzi pe Mari foindu-se.

Bărbatul se opri brusc și îi întinse bucata de hârtie.

Era o schiță grăbită, neterminată, dar fără îndoială era chipul ei. Iar desenul îi confirma că el era autorul celorlalte desene pe care le văzuse.

El stătea atât de aproape încât putea să simtă mirosul de vin care emana de la el. Voia să facă un pas în spate, dar instinctul îi spunea că acea mișcare ar fi o greșeală, actul final al unei creaturi înainte ca prădătorul să o atace. Fără a se grăbi să ia desenul de la el, ea ridică privirea suficient cât să-i vadă nodul neglijent al lavalieriei, una dintre cele pe care ea le despachetase mai devreme și le așezase în sertar. Cât de mult își dorea să fi refuzat cererea lui de a-i aranja camera! Ar fi trebuit să-i lase cuferele neatinsse.

— Oh, cât de nepotrivit din partea mea, zise el și trase hârtia înapoi. Un asemenea portret ravisant merită un titlu pe măsură, nu? Folosindu-și palma drept suport, scrise în grabă câteva cuvinte în partea de sus a foi. Iată!

Ea scutură din cap, refuzând să se uite. Dar conte sau nu, acest bărbat nu era obișnuit să primească un refuz. Încet, ea ridică ochii și luă hârtia în mână. „Ducesa Dispărută.“

— Eu nu...

Înainte ca ea să apuce să pară ignorantă, el îi făcu semn către un loc de sub desen, îndreptându-i atenția spre ce era scris acolo: ultimele bârfele din lumea bună de săptămâna trecută. Foaia fusese murdărită de desenul lui și de mâna lui, dar cuvintele încă se vedeau:

Noul nostru duce a fost văzut ieri în oraș, îmbrăcat după ultima modă, deși îi recomandăm să-și concedieze croitorul, pentru că acest costum în mod special – pe jumătate avocațesc, pe jumătate ecleziastic – pare să aibă mai multe ște neterminate. Între timp, Ducesa Dispărută...

Hârtia îndoită ascundea restul articolului, iar pentru asta ea se simți ciudat de recunoscătoare.

„Noul nostru duce.“ Nu putea fi decât Robert. Așadar, își continuase planul de a contesta testamentul tatălui său, chiar dacă asta

însemna să anuleze căsătoria ei. Deși hârtia îi tremura între degete, ea ridică bărbia și îl privi pe Jack.

– Mi se pare că cel puțin autorul crede că ținuta ducelui este frivolă.

Însă expresie sarcastică a lui Jack alungă încercarea ei de eschivare.

Fără să vrea, Charlotte strânse degetele, mototolind hârtia într-o mică minge, care căzu din mâna ei pe podea între ei.

– Ce... ce vrei de la mine?

Simți frica sufocând-o, dar încercă să o înghită și să vorbească, deși era un adevărat chin.

– Colaborarea ta... Un zâmbet neplăcut îi curbă buzele. Ducele de Langerton oferă o recompensă substanțială oricui are informații care pot conduce la întoarcerea ta. Ai văzut cum arată acest loc. Aș avea nevoie de bani, Excelență.

Degetele lui pline de cărbune și murdare și de cerneală se întinseră să o prindă de braț.

– Ai dreptate. Sunt ducesa de Langerton. Dar tu nu ești contele de Beckley.

Atacul ei, deși șoptit, îl făcu să lase mâna în jos și să facă un pas în spate. În starea lui, încă amețit, se împletici, își pierdu echilibrul și căzu pe podea. Profitând de ocazie, Charlotte alergă pe coridor, prin bucătăria goală, și ieși în lumina orbitoare a soarelui. Instinctul îi spunea să fugă cât mai departe de el. Până când nu observă caii lui Sykes înhămați și pe Garrick conducându-i pe alee, nu conștientiză cât de departe era dispusă să meargă.

– Stai! strigă ea, făcând frenetic din mână.

Roțile trăsurii se opriră.

– Te întorci la Londra, domnule Sykes?

Vizitiul se pregătea să urce capră, dar se opri cu un picior pe scară.

– Da, doamnă. Acum.

Fusese nebună să fugă de un străin îmbrăcat în negru. Câți oameni disperați erau acum pe urmele ei sperând să pună mâna pe recompensă? Zilele ei de ascunziș se sfârșiseră. Robert avea să o vâneze ca pe o vulpe, privind cum câinii societății aveau să o facă bucăți. Era timpul să-l înfrunte, să-i răspundă la acuzații cu demnitate și să spele că rezultatul urma să îi aducă pace și mai ales libertate.

– Mă poți lua cu dumneata, domnule Sykes?

Bărbatul ridică din sprâncene.

– Fără bagaje, doamnă?

Ea încuviință.

Pentru o clipă, avu impresia că el urma să o refuze. Uitându-se în spate, cercetă curtea, temându-se ca nu cumva Jack să vină după ea. Când se întoarse, Sykes încuviință.

– Prea bine.

Charlotte se grăbi spre trăsură, în timp ce Garrick sări să-i deschidă portiera.

– Mă tem că n-am nimic să-ți ofer pentru efortul dumitale, domnule Sykes.

De sus, bărbatul îi strigă:

– Nici o problemă, doamnă. Doar să nu ținem caii pe loc, vă rog.

– Oh. Oh, nu. N-aș vrea asta. Se sui în trăsură dând din cap drept mulțumire către Garrick. *Merci!*

Abia după ce Sykes porni caii, iar trăsură se urni din loc, Charlotte se gândi la ce avea să creadă Edward când urma să descopere că plecase. Iar de acolo nu trebuia să se gândească prea mult pentru a se întreba ce avea el să spună dacă – sau când – Jack îi spunea cine era ea.

Oare avea să o ierte pentru că nu-i spusese adevărul cu totul?

Noaptea trecută, i se păruse că spusese tot adevărul care trebuia spus. Își pusese sufletul pe tavă pentru el și îi explicase cine era în toate modurile care contau.

În toate, cu excepția unuia. Și până la urmă, cât de mult conta un titlu? Până la urmă, era ducasă doar cu numele, așa cum Robert era disperat să dovedească. Iar ea cu siguranță nu-i purta pică lui Edward pentru că își păstrase titlul secret.

Privi pe geam către peisaj. Părăsind Ravenswood, lăsa jumătate din inima ei în urmă. Dar nu se putea întoarce. Dacă ar fi făcut asta, s-ar fi trezit dusă la Londra în compania lui Jack. Și dacă cineva urma să ceară vreo recompensă pentru întoarcerea ei, avea să fie chiar ea.

Doar că data aceasta nu se mai gândea la bani.

Cu degete tremurânde deschise geamul și scoase capul.

– Garrick!

Sykes trase de hățuri, dar nu opri caii. Garrick veni alergând lângă trăsură, aproape fără suflare.

– Da?

– Spune-i... Trăsura începu să meargă mai repede, cu Garrick alergând pe lângă ea. Spune-i domnului Cary că...

Dar cuvintele care îi veneau în minte încețoșată erau un amestec de franceză și engleză. Nu putea să aibă încredere că altcineva le putea transmite. În timp ce caii lui Sykes prindeau viteză, Garrick se chinuia să țină pasul. În câteva clipe nu mai avea să-i audă cuvintele.

– Spune-i domnului Cary că-mi pare rău.

După ce urma să rezolve tot cu Robert avea să se întoarcă la Ravenswood, ca să-i explice personal. Avea să-l facă pe Edward să înțeleagă ce simțea. Între timp, putea să-i facă un cadou de despărțire.

– Și du-te la chilie, îi strigă lui Garrick. Spune-i lui Tessie că cel pe care-l aștepta s-a întors în sfârșit acasă.

Capitolul 16

Lumina dimineții dansa în camera în care Edward dormea, alun-gând și ultimele fragmente ale visului său. În vis avea iar cincisprezece sau șaisprezece ani și o asculta cu jumătate de ureche pe Tempest repetând conjugările verbelor, restul din mintea lui rătăcind într-o carte pe care tatăl ei i-o împrumutase.

– A iubi, *aimer*. Chicoti, dar el o ignoră. *J'aime. Il, elle, on aime. Nous aimons. Vous... vous aimez?* rosti ea repede formele verbului, fără a acorda prea multă atenție la exactitate sau accent.

– *Vous aimez*, o corectă el automat.

– Nu, nu. Nu ai înțeles. Eu întrebam. Crezi că te vei îndrăgosti vreodată, Edward?

Întrebarea reușise să-i capteze atenția. Închise cu zgomot cartea, se așeză într-un genunchi lângă scaunul pe care ea stătea leneșă, o prinse de mâna mică și firavă și îi făcu o mărturisire pe un ton exagerat de pasional:

– *Mais oui, ma chérie. Je t'aime.*¹

Și, așa cum sperase el, ea chițcăi în semn de protest, sări în picioare și ieși, lăsându-l să citească. Era un truc meschin. Unul dintre multele pe care și le făceau unul altuia crescând așa cum crescuseră. Abia după mulți ani avea să simtă altceva decât sentimente frățești pentru Tempest Holderin și, când se întâmplase, ea avea să-i respingă avansurile într-un mod la fel de direct ca în acea zi

Je t'aime. Te iubesc. Cuvintele pe care orice tânăr cu o franceză cât de cât decentă spera să le audă într-o zi de la o femeie frumoasă. Dar oare de ce își adusese aminte de asta tocmai în această dimineață?

După ce își dădu de pe față părul răvășit și se frecă la ochi cu po-dul palmei, își aminti. *Charlotte*.

¹ Bineînțeles că da, draga mea. Te iubesc, în limba franceză, în original)

Se mișcă pe salteaua plină de cocloașe, întorcându-se pe o parte și așteptându-se să o vadă ghemuită lângă el. Dar cealaltă jumătate din pat era rece și goală. Camera era scăldată în lumină. Trebuia să fi trecut o oră sau mai mult de când răsărise soarele. Pentru prima dată de când se întorsese în Anglia dormise neîntors. Ea trebuie să se fi trezit foarte devreme, își pierduse răbdarea și ieșise afară.

Doar nu se întorsese la conac? Se ridică repede în picioare și adună grăbit hainele pe care le trânti pe el. Cu siguranță ea știa să nu facă asta.

Când nu văzu nici un semn de Charlotte în jurul Rookery sau în apropiere de pădure, porni spre conac, intrând prin bucătărie, așteptându-se să o vadă goală. Dar Mari era acolo, făcea focul. Era și o pisică – Negruța, parcă așa îi spusese Charlotte? – care se juca la picioarele ei, urmărind o minge de hârtie. Se pregătea să o certe pe Mari pentru că se întorsese, dar nu era momentul potrivit.

– Ai văzut-o pe Charlotte?

– În dimineața asta? Mari se întoarse de la vatră, înclinându-și curioasă capul. Da. Am întâlnit-o când ieșea din Rookery și am venit aici împreună. Cred că e în camera ei, odihnindu-se, spuse Mari surâzând. Părea... obosită.

Înainte ca el să apuce să răspundă, Jack intră împleticindu-se, arătând – și mirosind – a băutură. Se frecă la ceafă și se așeză cu greutate pe una dintre bănci, morocănos.

– Cafea.

Cu chipul împietrit, Mari aruncă o privire spre Edward înainte de a executa acel ordin.

– A plecat, mormăi Jack, pe jumătate prăbușit pe masa servitorilor. Sykes trebuia să ducă trăsura înapoi în oraș în dimineața asta. Presupun că s-a dus cu el.

– A plecat? În oraș?

Incapabil să se abțină, Edward îl prinse pe Jack de păr și îi înălță capul suficient pentru a se uita în ochii lui. Jack icni.

– Hei! Ușor. M-a lovit ea destul.

– Ce naiba spui?

El miji un ochi deja vânat, ca și cum încerca să-și aducă aminte.

– Acum că mă gândesc mai bine, cred că doar m-a împins. Probabil m-am lovit la cap când am căzut.

– Și ce-ai făcut ca să te împingă? tună Edward, iar Jack râse.

Lăsând capul bărbatului să cadă din nou pe masă, Edward ieși din bucătărie și porni pe coridor. Deși picioarele și inima lui voiau să alege, nu putea să cedeze acestui impuls. Avea să o găsească bine și în siguranță în camera ei. Sigur.

Dar ciocănitul la ușă nu primi răspuns; camera fostului major-dom era goală. Cu pași grăbiți, se întoarse către bucătărie și ieși pe ușă. În curtea grajdului văzu urme de la roțile trăsurii și de la copitele cailor lui Sykes, deși noroiul era prea moale pentru a păstra cu adevărat amprente. În grajd, Samson necheză ușor la el. Garrick nu era nicăieri.

Înapoi la bucătărie, Edward se întinse peste masă și îl ridică pe Jack din nou, de această dată de lavalieră, trăgându-l în picioare. Banca se clătină în spatele lui și se lovi de podea.

– Poți să-mi spui ce s-a întâmplat în această dimineață de a hotărât să fugă?

În ciuda poziției lui, Jack reuși să rânjească.

– Se pare că adevărata poveste e despre ce s-a întâmplat noaptea trecută. A reușit să te facă să i-o tragi înainte să fugă?

Drept răspuns, Edward îl târî de la masă și îl ținut de perete. Deasupra capului său, clopoțelii pentru servitori scoaseră clinchete de protest.

– Ai grijă, îl amenință Edward strângându-l mai tare.

Nu ar fi lovit niciodată un om, dar Jack nu avea de unde să știe. Jack își dădu ochii peste cap.

– Doar am speriat-o un pic, mă jur.

– Ai speriat-o? repetă Edward pe un ton nervos. Acum, vârful cizmelor lui Jack fluturau neajutorate, lovindu-se de podea. De ce?

– I-am zis că știu cine e.

– Și cine e?

– Charlotte Blakemore, rosti răgușit bărbatul. Ducea văduvă de Langerton.

Șocul îl făcu pe Edward să slăbească strânsoarea. O ducesă?

Răsufând din greu, Jack se prăbuși pe podea.

Restul poveștii veni mai repede, după ce bărbatul își recupără răsufarea.

– A dispărut din Bath cu o săptămână sau mai mult în urmă. Se zice că soțul ei i-a lăsat o avere colosală, dar fiul ei vitreg, ducele

actual, are de gând să conteste testamentul răposatului tată – și căsătoria, dacă poate.

– Pe ce motiv?

– Susține că bătrânul înnebunise înainte ca ei să se căsătorească.

Înebunise? Asta era o acuzație serioasă. În mintea lui, Edward încerca să pună cap la cap și să înțeleagă ceea ce știa despre ea – hainele ieftine, cunoștințele pe care le avea despre sarcinile servitoarelor, ceea ce îi spusese despre originile ei – cu ideea că era ducesă. Doar ținuta ei imposibil de mândră părea să se potrivească cu descrierea persoanei pe care Jack o identificase.

Bineînțeles că ea ar fi putut la fel de bine să spună aceleași povești triste unui duce bătrân cu mintea încetoșată, ar fi putut să-i câștige mila, apoi averea. *Aproape.*

Cu coada ochiului, Edward o văzu pe Negruța arcuindu-se și sărind. Ghemotocul de hârtie cu care se jucase sări dintre lăbuțele ei. Pentru câteva clipe, curentul care venea dinspre foc părea să-l fi prins și să-l tragă spre el, amenințând să-l înghită cu totul, înainte ca vântul să-l rotească înapoi în cameră. Edward îl prinse din aer.

– Ce e asta? întrebă el, îndreptând banca și așezându-se.

Când desfăcu hârtia pe masă, ochii îngrijorați ai lui Charlotte îl loviră din plin de pe foaia mototolită, desenați de o mână abilă, deși pe alocuri creionul se întinsese. „Ducesa Dispărută” era scris deasupra capului ei.

– Dovada, răspunse Jack, ridicându-se în picioare și așezându-se lângă Edward, la masă.

În timp ce cerceta desenul, reuși să înțeleagă mai mult din textul scris. „Noul nostru duce... un costum... mai multe ște neterminate” Când ajunse la cuta de pe foaie, o desfăcu și citi mai departe.

Între timp, Ducesa Dispărută a fost văzută ultima dată îndreptându-se spre vest în compania unui necunoscut cu părul negru. Fără îndoială că speră ca el să aibă leacul pentru „infirmitățile” răposatului soț.

– Se spune că mariajul lor n-a fost consumat niciodată, îi explică Jack. Când a descoperit că poate pierde tot dacă Langerton putea dovedi că ea n-a fost „jumulită”, a fugit... în căutarea unui tip care să facă ceea ce bătrânul nu putuse, așa se zice. Noul duce a pus

o recompensă frumușică pe capul ei, promițând bani buni celui care putea s-o aducă înapoi înainte ca ea să reușească. Când am recunoscut-o, m-am gândit că mi-ar prinde bine banii ăia. Dar se pare, adăugă el, uitându-se cu viclenie la hainele șifonate ale lui Edward și îndreptându-și gulerul cu gestul sugestiv, că e prea târziu.

– Ai grijă, mormăi Edward. Vorbești despre...

Se întrerupse înainte ca acel cuvânt să se desprindă de buzele lui; acea minciună nu mai era necesară, dar gestul nu rămase neobservat.

– De soția ta? întrebă Jack râzând.

Edward nu-i răspunse. Detaliile din rubrica de bârfe și povestea lui Jack se potriveau cu ceea ce știa. O întâlnise pe Charlotte în apropiere de Bath. Avea verighetă și susținea că este văduvă. Iar noaptea trecută, îi luase virginitatea.

Mari înaintă către masă, aproape împiedicându-se de Negruța. Mormăind, turnă lichidul cald într-o cană goală și i-o înmână lui Jack.

– Bleah, ce amară e, zise el strâmbându-se când înghiți prima gură din cafeaua lui Mari.

Edward își aminti povestea lui Charlotte despre cum se simțea sfâșiată între două lumi: dorința franțuzească și răceala englezească. Îi putea vedea zâmbetul timid. Putea să-i audă accentul seducător: „Te vreau pe... tine“. Ei bine, știuse de când o întâlnise că era o povestitoare bună.

Dintr-odată un zgomot îl trezi din reverie, aducându-l în prezent. Jack lovise cu palma în masă.

– Femeie, ce faci? De ce te holbezi la mine așa? Încerci să mă blestemi? întrebă el uitându-se când la Mari, când la pisica neagră. Ești vreun soi de vrăjitoare?

– Vrăjitoare? Ah, nu-s așa ceva, insistă Mari scuturând din capul înfășurat cu turban, în engleza ei perfectă de obicei simțindu-se dialectul din insule. Nu vorbi de blesteme. Eu nu-s vreo femeie cu din astea.

Jack nu părea să se fi liniștit. Pe frunte îi apăruseră broboane de transpirație. Edward privi către Mari.

– Ce-ai făcut? o întrebă.

Ea îl privi îndelung, ca și cum se întreba dacă să-i spună secretul ei sau nu.

– Cu siguranță îți aduci aminte de stăpânii răi care au fost loviți deodată de dureri de cap, de crampe sau de vomă?

– Păi... da, bineînțeles.

Boli de toate felurile bântuiau prin insule.

– Sclavele vorbeau la piață, știi, îi zise ea aruncându-i o privire cu subînțeles. Îți dădeau sfaturi. Schimbau rețete. Eu știu cum să fac un om rău să sufere.

– Ce i-ai dat?

– Doar otravă simplă, răspunse ea, făcând semn către cana pe jumătate goală. Asta-i tot.

Până atunci, Edward nu văzuse nici un om făcându-se literalmente verde la față; își imaginase mereu că nu era decât o expresie exagerată.

– Otravă? În cafea? reuși Jack să bolborosească înainte să se prindă de stomac și să se prăbușească pe masă.

Edward îl prinse pe Jack de un umăr și îl scutură cu putere, dar omul nu se trezi. Încet, își ridică, oripilat, ochii către Mari.

– Calmează-te, domnule Edward, îi zise ea, pe un ton normal din nou. Dacă aveam de gând să-l otrăvesc, nu ar fi știut până în ultima clipă. Cu calm și mișcări bine calculate, turnă cafea într-o cană și pentru ea, apoi sorbi. Pentru unii bărbați, nimic nu este mai înfricoșător decât o femeie care își cunoaște propriile puteri – cu atât mai mult când este și negresă. I-am văzut teama în ochi, așa că m-am decis să mă joc cu el, să pretind că sunt ceea ce el și-a imaginat că sunt. N-am crezut că e atât de slab cât să leșine.

Încă surprins de interpretarea lui Mari, Edward nu putu să nu recunoască că jocul ei fusese o pedeapsă potrivită pentru faptul că Jack o speriase pe Charlotte. Mari apucă hârtia de pe masă cu o mână. Ochii ei priviră schița făcută în grabă și cuvintele încercuite.

– Ei bine, cu toții știam că ascunde ceva. Orice prost își putea da seama că se temea.

– Sau că era foarte șireată. Oh, Doamne! Mari... încep să-mi doresc să nu mă fi întors niciodată acasă.

– Acasă? În Anglia te referi. Când el nu-i răspunse, ea insistă: Nu promisiunea unei slujbe te-a adus aici, nu? Ești din locurile astea. Din Gloucestershire, Little Norbury...

– Ravenswood. Nu mai vedea scopul în a ascunde adevărul de Mari. De fapt, era uimit că îi luase atât timp pentru a pune cap la cap lucrurile. M-am născut aici. Tatăl meu a fost Lord Beckley.

Mari se uită la el, apoi la Jack, apoi din nou la el, fără a arăta vreo emoție. Dacă era surprinsă, nu avea să arate asta.

– Și acum...?

– Eu sunt.

Privirea ei alunecă către schița pe care o cercetă câteva momente, după care o strânse în pumn și o aruncă pe podea către Negruța, care se prefăcu că o ignoră, deși ridică veselă coada. Mari făcu semn cu bărbia către Jack.

– Nu te lua după el.

– Chiar dacă are dreptate?

– Nu are de unde să știe tot adevărul, insistă ea. Nu știe ce este în inima ei.

Edward pufni.

– Inima ei? Ne-a mințit, Mari. M-a făcut să cred că îi pasă. Că îi pasă de soarta Ravenswood. Că îi pasă de mine. Dar la final nimic n-a fost decât una din poveștile ei.

– Mi se pare mie că n-a fost singura care a spus povești, milord.

Edward deschise gura pentru a-i replica, însă realizează că privirea lui Mari era în altă parte, către ceva din afara încăperii. Se întoarce și el și privi prin ușa deschisă de la bucătărie. O bătrână stătea acolo, cu umerii lăsați, cu degetele noduroase ținând strâns un baston. Când își înalță capul, Edward îi văzu cicatricile de pe față și ochiul orb și alb.

– Vă pot ajuta, doamnă? întrebă el, ridicându-se.

Ea înclină capul pentru a se uita la el cu ochiul bun, apoi trase brusc aer în piept și rosti un singur cuvânt:

– Neddy?

Capitolul 17

Când femeia încercă să intre în bucătărie, se împletici nesigură. Garrick apăru în prag în spatele ei, gata să ajute, dar Edward i-o luă înaintea. Cu delicatețe, îi cuprinse brațul cu al lui, conducând-o către bancă și îngenunchind pentru a o privi direct în față. Îi era teamă până să și clipească, ca nu cumva dacă închidea ochii să se trezească și să descopere că totul fusese un vis. Îi cercetă chipul, trecând dincolo de masca de cicatrici pentru a regăsi trăsăturile familiare neatinse de asprimea timpului. Cu siguranță memoria îi juca feste, iar inima i-o luase la goană în piept.

– M-mama?

Ochiul ei albastru îl fixă.

– Și când te gândești, murmură ea, că m-am îngrijorat în tot acest timp că s-ar putea să nu știu când aveai să te întorci acasă.

Deși tânjea să o ia în brațe, femeia părea atât de fragilă încât el se mulțumi să ridice mâna care se odihnea pe bancă și să o ducă la buzele lui tremurânde, apoi către obrazul lui. Nu putea să găsească cuvintele pentru a descrie senzația atingerii mamei lui după atâția ani, mai ales când se gândise că nu avea să o mai simtă vreodată.

– Oh, mamă, mamă. Am crezut... am crezut că ai murit.

– La fel am crezut și eu. Oh, dragul meu, unde ai fost în tot acest timp?

El trecu peste întrebarea ei.

– Nu mai contează. Acum sunt aici cu tine.

– A fost în Indiile de Vest, doamnă, zise Mari, înaintând.

Mama lui rămase de surprinsă văzând-o pe Mari.

– Oh, zise ea, pe jumătate exclamând, pe jumătate întrebând.

– Dumneavoastră sunteți cea pe care lumea o strigă Tessie? Întrebă Mari fără a se sfi.

Mama încuviință.

– Tu... tu... tu ești cea care locuia la chilie? se bâlbâi Edward.

Markham îi menționase ceva în treacăt despre o femeie fără adăpost, dar el nu se arătase preocupat de subiect. La momentul respectiv, alte probleme păreau mai presante. Dumnezeu! Dacă l-ar fi ascultat, și-ar fi găsit mama mai repede.

— Oh, mamă. Asta n-a fost o viață pentru tine. N-a fost viață pentru nimeni. De ce nu te-ai dus la sora ta, așa cum ai zis că o să faci?

— Așa cum am zis...?.

El își feri privirea, rușinat de acea amintire, de copilăria lui în gândire.

— Eu mă ascunsesem... mă jucam cu soldățeii în salonul tău. Doamna Henderson a venit. Am auzit cum i-ai mărturisit că ai vrea să pleci și să-l lași pe tata de îndată ce eu aș fi fost trimis la școală. Mi-era teamă să nu pățești ceva între timp, așa că... am fugit.

— Neddy.

Tandrețea modului ei de a-l certa îl făcu să plângă, așa că își lăsă capul în poala ei pentru a-și ascunde lacrimile de ea. Sprijinindu-și bastonul de marginea băncii, ea își puse cealaltă mână pe creștetul lui și începu să-l mângâie cu degetele ei noduroase.

— Oh, mamă, șopti el în fustele ei. De ce ai rămas?

— N-am avut de ales.

El avu nevoie de toată forța pe care o mai avea pentru a-și ridica capul și a vedea adevărul: părul ei șaten-închis era încărcat cu șuvițe albe, era foarte slabă, cu cicatrici pe chip. Suferința o îmbătrânise înainte de vreme.

— Ce ți-a făcut?

Ea scutură din cap, nevrând să-i spună, dar el nu o slăbi cu privirea.

— Era convins că știu unde te-ai dus, zise ea în cele din urmă, resemnată. Și chiar dacă aș fi știut, nimic și nimeni nu m-ar fi făcut să-i spun. Într-o zi, la vreo săptămână după ce plecaseși, el... Avu nevoie de o clipă pentru a se îmbărbăta înainte de a începe din nou: A trimis după un doctor din Stroud. Am prins frânturi din conversația lor. I-a zis bărbatului să spună că am variolă. Dar n-am fost niciodată examinată. Îndrăznesc să spun că i-a dat bani. După aceea, tatăl tău m-a închis în camera mea și a trimis servitorii de acasă — pentru siguranța lor, asta le-a zis. N-a vrut să aibă martori la cruzimea lui. Vestea despre o presupusă molimă s-a răspândit ca focul, iar oamenii au fugit. Câteva zile mai târziu, am văzut cum niște bărbați

cară un coșciug. Plin de pietre, îmi imaginez. Dar cine ar fi îndrăznit să investigheze și să riște să răspândească boala? Sau mai rău, să-l enerveze pe tatăl tău? Domnul Henderson plecase luându-și draga soție după el pentru a o duce undeva unde să fie în siguranță, iar sărmanul domn Cummings probabil că era agitat de moarte de haosul din sat.

– E o piatră funerară în cimitir, zise Edward pe un ton la fel de dur ca lespedea de granit pe care o vedea în minte.

– Știu. Am văzut-o, răspunse ea ușor, dar ferm. Tatăl tău a plecat de la Ravenswood în acea după-amiază. Eu eram... rănită grav. Și eram foarte slăbită. De ce m-a lăsat în viață, nu știu. Sunt sigură că a vrut ca eu să mor în acea cameră. Dar presupun că nu voia să se gândească la sine ca la un criminal. Sau poate ideea de a-mi curma suferința i se păruse un act de bunătate prea mare pentru mine.

Pe de altă parte, Edward simțea că l-ar fi trimis pe lumea cealaltă cu mâinile goale pe tatăl său dacă ar mai fi fost în viață și asta fără a se simți vinovat. Și nu era sigur dacă acest lucru îl făcea un monstru sau un erou.

– În cele din urmă, am reușit să ies din închisoarea mea, după cum vezi, deși m-am temut că nu aveam să găsesc puterea. Până am evadat, totul era... ei bine, multe încă le vezi și tu. Oamenii fugiseră. Casa fusese abandonată. Nu știam dacă avea să se întoarcă sau nu, dar am sperat din tot sufletul că *tu* aveai să vii acasă, îi mărturisi ea, mângâindu-i obrazul cu degete reci. Așa că am rămas. Mi-am croit drum, cumva, către chilia veche. Și am trăit acolo de atunci. Am devenit femeia nebună și bătrână pe care toată lumea o știe drept Tessie.

– Nu te-a ajutat nimeni?

Ea încuviință.

– Oh, ba da, din când în când. Câteodată, vreun bărbat plecat la vânătoare mi-a tăiat lemne în schimbul unei mese și pentru a se adăposti o noapte. În majoritatea timpului, m-am ajutat singură. Am luat mâncare și tot ce am mai găsit din această casă și am folosit banii pe care îi pusesem deoparte ani la rând, pentru orice eventualitate. Câte un penny pe ici, pe colo; niciodată prea mult ca tatăl tău să observe. În timp, am devenit suficient de îndrăzneată pentru a mă aventura în sat să cumpăr mai multe provizii, dar până atunci majoritatea fețelor cunoscute mie plecaseră. Iar cei care rămăseseră, dacă

au bănuț cine sunt, adăugă ea, uitându-se nesigură către Garrick, n-au scos nici un cuvânt.

— Ar fi trebuit să fi mers la magistrat, mama, îi zise el. Ar fi trebuit să-l denunți pe tata pentru ce ți-a făcut.

Expresia ei se schimbă. Pentru prima dată, el îi auzi furia din voce.

— Soțiile nu sunt apărute de lege, Edward. Asta mi-ar fi adus doar mânia lui, nimic mai mult.

El se ridică. Cizma îi scârțâi pe podea. Se așeză lângă mama lui pe bancă, cu un braț în jurul umerilor ei.

— Ar fi trebuit să fiu aici să te ajut.

— Erai doar un copil, Edward.

— Nu mai sunt copil de mulți ani, mamă.

— Văd asta, zise ea zâmbind. Băiatul meu a devenit bărbat.

— Să fiți mândră de el, interveni Mari de după umărul lui. A avut o mare contribuție în a face ceva teribil, odios să devină suportabil.

— O contribuție foarte mică, protestă el.

— Ai supraviețuit, domnule Edward, insistă Mari, încrucișându-și brațele la piept. Și i-ai ajutat și pe alții să facă la fel. Mama ta are dreptul să știe ce fel de bărbat a devenit băiatul ei. Nu o să permit să faci să pară că munca ta e mai puțin decât a fost — nu în fața ei, nu în fața ta.

Mama o privi cu ochii uimiți încă.

— Mulțumesc, Mari, îi zise Edward. Dar tot nu înțeleg de cum ai știut cine este Tessie de fapt — ai bănuț ceva? Tu i-ai cerut să vină aici în dimineața asta?

Când Mari scutură din cap, Garrick interveni, murmurând:

— Nu, domnule, zise el, firimituri curgând de pe buzele lui. Urmărise reuniunea de familie de la distanță, din pragul ușii, ronțăind un corn pe care îl șterpelise dintr-un coș din apropiere. Doamna Cary mi-a zis să o aduc, înainte să plece.

În același moment, mama lui interveni:

— Charlotte a ghicit.

— Ai cunoscut-o pe Charlotte?

— Doamna Cary? Mama era uimită. Mi-a zis că este soția administratorului.

Toată pălăvrăgeala zgomotoasă reuși să-l trezească din leșin pe Jack. Când gemu în spatele lor, mama se întoarse ușor pentru a-l putea vedea.

– Și cine este acest tânăr?

– Nu sunt sigur, zise Edward, împingând masa astfel încât Jack să stea mai drept. Dar a spus la toată lumea că este moștenitorul pierdut al contelui de Beckley.

Încet, Jack își înălță capul și deschise un ochi, gemând tare, mai degrabă efectul unei nopți de băut decât al așa-zisei vrăjitorii a lui Mari.

– Sunt. Sunt fiul lui cel mare, de fapt.

– Nu, zise mama pe un ton ferm, dar se simțea incertitudinea pe chipul ei. Acesta este fiul meu, zise ea, punând o mână peste mâna lui Edward așezată pe masă.

– Nu mă îndoiesc, zise Jack, râzând amar. Țsta a fost norocul meu de a lungul anilor. Se uită la Mari, apoi își frecă ceafa și zise: Numele meu este Jacques Revard.

Edward simți sau mai degrabă auzi cum mama lui rămase fără respirație.

– Revard?

– Îți amintești de mama?

Furia amestecată cu surpriza se puteau citi în expresia lui.

– Da. Bineînțeles. Louise Revard a fost camerista mea, îi explică lui Edward. Când m-am căsătorit, tata mi-a zis că o pot lua la noua mea casă. Am fost așa bucuroasă să o am acolo cu mine. După acea, eu... eu mi-aș fi dorit să nu fi fost atât de egoistă. Mi-aș fi dorit să o fi lăsat în urmă. După ce am înțeles cu adevărat cu ce fel de bărbat m-am măritat... Încet, scutură din cap. Era prea târziu. Ea a venit la mine și mi-a zis că este însărcinată... Tatăl tău a dat-o afară, bineînțeles. N-am știut dacă trebuia să mă duc să pledez pentru ea sau dacă asta ar fi înrăutățit lucrurile. Și atunci am descoperit că te așteptam pe tine...

– Moștenitorul, mârâi Jack.

– Da.

Mari se așeză pe scaunul cel mai apropiat de ea, ascultând fără jenă, și după ce trase tot coșul cu cornuri pentru el, Garrick se lăsă pe scaunul opus și făcu același lucru.

– Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă mama în șoaptă.

– A fost forțată să... a trecut prin timpuri grele, îi răspunse Jack.

Edward aproape se bucură că bărbatul nu detalie.

— Când am crescut suficient de mare, am devenit ucenicul unui pictor, care fie nu putea, fie nu voia să-mi spună Jacques. Așa am devenit Jack. După ce a descoperit că aveam un talent aparte pentru a realiza un desen după cum cineva îmi descria o scenă sau o față, a găsit o cale de a face bani de pe urma mea. Am desenat schițe în cărbune cu oameni morți pentru cei dragi care nu-și permiteau un portret. Și din când în când, atunci când un om căutat de lege era urmărit, sergentul mă chema pentru a face un afiș.

— Așa ai aflat de Charlotte, zise Edward.

— Da, fiul ei vitreg își dorea o schiță care să fie împrăștiată peste tot. Am făcut prima schiță din descrierile secretarului său... iar când am văzut-o aici, am știut.

— Ce ai știut? Întrebă mama. Unde e? Și ce e toată treaba asta cu doamna Cary?

— A plecat, mamă. A plecat devreme de dimineată. Și nu este doamna Cary. A fost... *este* ducesa văduvă de Langerton, aparent.

— Deși e o nimeni prin naștere, interveni Jack. Jumătate franțuzoică, ca mine.

— Și prinsă într-o încurcătură uriașă...

Jack râse.

— Poți să spui și așa.

— Deși n-am știut toate dedesubturile până acum, termină Edward vorbind peste el. Când am cunoscut-o, era evident că avea nevoie de un loc sigur unde să stea. Am adus-o la Ravenswood. Dar situația de aici era atât de nesigură încât n-am fost dornic să spun cine sunt, nici măcar ei. Așa că am spus tuturor că sunt noul administrator. Și pentru a nu trezi și alte suspiciuni, am decis să spunem că suntem soț și soție.

Ca și cum bănuia tot ce presupusese înșelătoria lor, mama îi vorbi calm:

— Cu atât mai mult trebuie să o ajuți acum, Neddy.

Jack ridică una din sprâncenele negre și groase, cu o expresie sardonică.

— Deja a făcut asta.

— Continuă-ți povestea, Revard, îi ceru Edward. Cum de ai ajuns să vii aici și să susții că ești contele?

— Când Lord Beckley a murit cu câteva luni în urmă...

Mama icni.

– E mort?

– Așa zice el, mamă. N-am apucat să confirm încă, dar după cum arată lucrurile aici, așa se pare...

– E adevărat, insistă Jack.

Auzindu-l, ceva din durerea și teama de pe chipul mamei lui o părăsi, lăsând-o parcă cu ani mai tânără.

– Când a murit, povestea lui a fost iar în ziare... cum dispăruse fiul lui, cum pierderea îl adusese aproape în pragul nebuniei din cauza durerii. A petrecut o bună parte din ultimii douăzeci de ani la Londra, ducând o viață liniștită și respectabilă. Sau așa se spune. Ocazional, câte un servitor mai spunea și altă poveste, adăugă el sumbru.

– Ai știut mereu că este tatăl tău.

– Oh, da. Mama s-a asigurat că știu. Când ea a murit, am plecat să-l caut. Nu m-am apropiat niciodată prea mult pentru a vorbi cu el, dar din când în când l-am văzut. Am ghicit cine ești din momentul în care ne-am cunoscut. Amintirea asemănării cu tatăl său îl făcu pe Edward să-și ferească privirea. Când am citit despre fiul care dispăruse de peste douăzeci de ani, despre care se credea că fusese răpit, și despre titlul care pur și simplu avea să fie pus deoparte și să dispară, iar proprietatea ar fi putut să se întoarcă la Coroană... Nu mi se părea corect. El mai avea un fiu, unul care era viu și bine.

– Și care avea nevoie de bani.

– De unde era să știu că cineva urma să fie rănit din povestea asta? exclamă Jack. Toată lumea credea că sunteți morți. Așa că am închiriat o trăsură care să mă ducă la Ravenswood doar pentru a vedea ce era ce. M-am așteptat să găsesc câțiva servitori. Nu asta. Nu pe tine. Și cu siguranță nu pe Ducesa Dispărută.

– Sunt sigură că nici ea nu se aștepta să te vadă pe tine, zise Edward. De aia a și fugit.

– Îmi pare rău că am speriat-o. Dar n-am văzut să fie altceva care să mă ajute aici. Aveam nevoie de acea recompensă, zise el încrucișându-și brațele pe masă și lăsându-și capul în jos din nou. Și acum nici asta nu mi-a mai rămas.

– O recompensă? întrebă mama. Pentru ce?

– Pentru întoarcerea ei. Ducele cel bătrân i-a lăsat ceva cu mult peste zestrea ei, îi explică Edward. Iar fiul lui nu vrea să accepte asta. El speră să arate că testamentul nu este valid și căsătoria la fel, dacă poate.

— Va reuși?

Jack ridică din umeri.

— Sunt oameni care spun că ducele va face orice pentru a ține acei bani departe de ea.

Edward își aminti dintr-odată ceva: imaginea lui Charlotte la han, uitându-se peste umărul lui, cu ochii plini de teroare. Oare fugise pentru că se temea de ceva mai oribil decât de bârfă?

— E în pericol?

— S-ar putea, îi zise Jack. Dat fiind că i-am întâlnit pe servitorii lui Langerton, aş zice că e un bărbat care e mai mult temut decât plăcut.

— Și acum ce urmează? întrebă mama.

— O să fac toate demersurile pentru a-mi lua titlul, apoi voi face tot ce trebuie ca Ravenswood să revină de pe marginea prăpastiei, declară Edward ferm. Nu vei mai dormi în căsuța aia rece de piatră.

Auzindu-i cuvintele, pe chipul lui Jack se citi amărăciune. Poate își amintea de chinul propriei mame. Mama lui Edward vorbise cu atâta afecțiune de Louise Revard. „Poate că o femeie cu suflet bun era suficientă pentru a tempera trăsăturile cele mai groaznice ale tatălui”, se gândi Edward, uitându-se la mama lui. Poate că nu-i plăcea comportamentul lui Jack, dar el era fratele lui și fusese crescut în circumstanțe deloc plăcute. În alte circumstanțe, fără îndrumarea blândă a lui Thomas Holderin, poate că și el ar fi devenit cam la fel?

— Și ai dreptate, Jack. Nu e corect. Mama ta a suferit mult și nu din cauza ei. Și tu ai plătit un preț pentru ceea ce tata... tatăl nostru a făcut.

— E o scuză foarte slabă pentru felul în care m-am comportat în ultimele zile, îi răspunse Jack, părând neașteptat de chinuit de remușcări. Apoi, umerii i se lăsară ca și cum toată greutatea lumii îl apăsa. Dar încă am datoriile mele pe cap.

— Cât?

— Aproape două sute. Majoritatea, bani pentru doctorul mamei și ceea ce îi datora ea proprietarului. Și taxa pentru mormântul ei. Eu n-am... n-am putut s-o las să fie înmormântată ca o sărmană, zise el. Când Edward încuviință din cap, Jack păru spăsit. Mai e și plata pentru croitor și pentru cizmar, bineînțeles – știam că trebuie să arăt cum trebuie, dacă voiam să conving pe cineva că eram Beckley.

Două sute de lire. O sumă neînsemnată pentru a forța un bărbat să joace un joc atât de periculos.

– Cred că putem face un soi de aranjament pentru a te ține de parte de închisoarea datornicilor, zise Edward.

– Mulțumesc. Jack își îndreptă spatele, iar ceva din disperarea lui îi părăsi privirea. Lord Beckley. Și sper să am șansa de a mă revanșa și în fața doamnei, cândva. Și dumitale îți datorez scuze, doamnă, adăugă el, uitându-se la Mari, care încuviință din cap ușor, în semn că îl iertase.

Edward simțea că acum vede pentru prima dată adevărata față a bărbatului, nu masca pe care Jack o pusese pentru a impresiona, un rol pe care o parte din el trebuie să o fi detestat. Poate că încă mai exista speranță pentru Jacques Revard.

– Odată ce lucrurile se vor așeza, îi zise Edward, o să fac tot ce pot ca să te ajut. Să te ajut să începi o afacere care să ți se potrivească. Poate că propriul atelier pentru tipărituri?

Ochii lui Jack căpătară strălucire, deși încă erau îngrijorați.

– Ai face asta? După tot ce am făcut?

Edward zâmbi.

– Am avut o soră sau două de-a lungul anilor, zise el, întinzându-i mâna lui Jack și uitându-se în același timp la Mari, dar niciodată n-am avut un frate.

Uimit, Jack îl prinse de mână și i-o scutură.

– Dar fără alte scuze pentru băut, îl avertiză el. Fără minciuni.

– Nu, domnule! exclamă Jack, apoi îl trase spre el într-o îmbrățișare caldă.

Prima dată, Edward nu știu cum să-i răspundă, dar după câteva clipe, îl îmbrățișă înapoi, bătându-l pe fratele lui pe spate.

– Asta e bine și frumos, Neddy, zise mama zâmbind când ei se despărțiseră. Dar când am întrebat ce urmează, m-am referit la ce urmează să faci cu Charlotte?

– Ce să fac? Ce pot să fac? Dacă voia ajutorul meu, a avut un mod ciudat de a-l cere.

– Hm. A mai zis ceva înainte de a pleca, domnule Garrick? Întrebă mama politicoasă.

– Îmi cer scuze, bolborosi bărbatul, împrăștiind firimituri de pâine peste tot. A zis să-i spun domnului Cary că îi pare rău.

– Îi pare rău pentru ce?

Pentru faptul că l-a păcălit? Pentru că a plecat? Ar fi fost ipocrit dacă ar fi refuzat să o ierte pentru că îl păcălise. Dar pentru plecare

avea nevoie de mai multe explicații pe care nu era sigur că avea să le primească vreodată. Și nu putea să fie sigur că ea alesese greșit când decisese să plece, luând în considerare ce-i dezvăluisese el.

Răspunsul lui Garrick se poticni într-o tuse, urmată de o ridicare din umeri.

– Nu știu, n-am întrebat.

Edward îl privi îndelung înainte de a se uita la Mari.

– Du-te și adu-i lui Garrick o ceașcă de cafea, vrei, te rog?

Mari zâmbi ușor. La capătul celălalt al mesei, Jack râse și el, un râs acompaniat de un geamăt.

– Câteodată, începu mama lui delicat, bătându-l pe Edward pe mână, oamenii care au nevoie de ajutor sunt cei care nu sunt dispuși să mai implice și pe alții în lupta lor. Trebuie să fie o explicație. Nu trebuie s-o lași să plece, insistă ea. Îmi place de ea.

– Și mie, adăugă Mari.

Părerea mamei nu-l uimi cu mult, căci ea mereu avusese o inimă caldă, dar Mari? Nu se grăbea să aibă încredere, dar judeca rapid... Aprobarea ei nu era lucrul la care se așteptase.

– Eu... și mie îmi place de ea, zise el. O minciună îngrozitoare. Ceea ce simțea el pentru Charlotte era mai mult de atât. Dar...

Dar ea îl părăsise. După acele momente minunate. Fără un cuvânt. Fără să explice. Dacă zvonurile despre motivele ei erau adevărate? Dacă luase tot ceea ce avea nevoie de la el?

– Dacă nu vrea să fie găsită?

Mama doar îi zâmbi.

– Vrea. Asta vrem cu toții.

Capitolul 18

Domnul Sykes conducea trăsură nebunește, oprindu-se doar pentru a schimba caii și pentru a dormi câteva ore când luna nu se mai vedea pe cer și drumurile deveniseră mult prea întunecate pentru a continua.

– Viața mea e la Londra, îi explică el când se trezi pe capra viziului fix înainte de răsăritul soarelui, a doua zi de dimineață, și se apucă să înhame caii la căruță. Nu-mi permit să întârzii.

Dezlipindu-se de scaunul vechi care îi servise drept pat, Charlotte se pregăti pentru o nouă zi. În afară de durerea de cap și de spate pe care le simțea, Charlotte nu se putea plânge de ritmul în care mergeau. Era abia trecut de prânz când întrezări de la distanță orașul. Priveliștea o umplu de teamă. Era extenuată, era leșinată de foame și murdară – din nou. Dacă ar fi ajuns așa la Blakemore House, cel mai probabil i-ar fi oferit lui Robert mai multă muniție contra ei.

– Domnule Sykes?

– Da, doamnă?

– Dacă nu te deranjez prea tare, aș dori să merg la Clerkenwell.

Fără să încetinească caii, Sykes se aplecă și privi către deschizătura mică de la trăsură.

– Sunteți sigură de asta, doamnă?

– Am o prietenă acolo. E sora unui măcelar.

Se vedea clar pe chipul omului că nu o credea, însă ridică din umeri și se întoarse la caii lui.

– Cum doriți, doamnă.

Clerkenwell era o parte din oraș în care ea nu mai mersese niciodată și nu avea nici o idee ce căuta acolo. Era, cel puțin, o zonă mai respectabilă decât fusese lăsată ea să creadă. În majoritate, erau case înghesuite, dar decente, care aparțineau unor meșteșugari și negustori, cu magazine – un ceasornicar, o modistă, o librărie –, toate împrăștiate care încotro. Mătușa Penhurst ar fi zis că era mult prea

zgomotos și aglomerat. Lui Charlotte, i se părea locul perfect în care cineva putea să dispară – la bine și la rău. La marginea cartierului, pe măsură ce se apropiau de Smithfield, mărfurile din vitrinele prăvăliilor îți luau ochii, deși unele îți făceau stomacul să se revolte. Un șir de sturioni cu ochi bulbucăți erau înșirați sub firma unei pescării. Gâște jumulte în grabă și prinse de picioarele subțiri erau atârinate în vitrina vânzătorului de păsări.

– Iată prăvălia dumneavoastră, doamnă, strigă Sykes, oprind trăsură la începutul unei alei înguste care ducea probabil spre abator.

Aici, gustul metalic al sângelui se simțea atât de înțepător încât îl putea simți în gură când coborî nesigură din trăsură.

– Din păcate, nu vă pot duce mai departe.

Înainte ca ea să aibă șansa de a-i mai spune ceva, el porni caii și o luă la galop pe stradă. Cu inima grea, ea intră în prăvălia unui măcelar și întreabă de familia lui Jane Hamilton. La întrebarea ei primi drept răspuns o privire rece și distantă din partea unei femei aflate după teighea, iar Charlotte nu putea fi sigură dacă era provocată de rochia jerpelită sau de accentul ei. Femeia doar scutură din cap.

Charlotte ieși în căldura soarelui de amiază, se scutură de rumegușul de pe rochie și înaintă pe stradă. În jurul ei, auzea bolborosite tot soiul de cuvinte, care puteau la fel de bine să fie într-o altă limbă.

– Sal'tare. Încotro, domniță?

Băiețelul care vorbea lângă ea nu-i ajungea la cot și nu putea fi mai mare de șapte sau opt ani. Avea fața murdară, însă își atinse respectuos șapca de lână. Ea știa prea bine că oferta lui de ajutor putea să fie doar un plan pentru a o jefui pe cine știe ce alee întunecată. Dacă era așa, își alesese prost victima, căci ea nu avea nici un sfanț.

– Caut familia lui Jane Hamilton, zise ea, încercând din răspuțeri să-și ascundă accentul. Au o măcelărie.

Băiețelul încuviință nerăbdător.

– Da. Pe aici, doamnă.

Și cum ea nu avea opțiuni, îl urmă.

După alte două străzi și mai multe colțuri, o dureau picioarele și era cu totul dezorientată. Oare de ce își imaginase că asta avea să fie mai sigur și mai bine decât să meargă la Blakemore House? Dacă acel autor al rubricii de scandal ar putea să o vadă acum pe Ducesa Dispărută, cu siguranță ar avea o poveste bună de spus.

– Excelență?

Deși auzi cuvintele, nu conștientiză că îi erau adresate ei, căci era foarte concentrată să nu-l piardă din ochi pe băiat, așa că îndepărtă mâna care îi atinse brațul pentru a se grăbi în urma lui. Dar mâna insistă:

– Excelență? Chiar dumneavoastră sunteți?

Charlotte se întoarce și printr-un miracol se trezi față în față cu Jane.

– Doamne, Dumnezeule! Sunteți albă ca varul. Sunteți bine? V-a rănit cineva?

– Nu, Jane. Nu. E... vreun loc în care am putea să ne așezăm?

Jane o conduse câțiva metri mai încolo, către un șir de scări murdare de funingine, iar Charlotte se prăbuși recunoscătoare pe mijlocul uneia.

– Casa surorii mele e foarte aproape, doamnă. Haideți, după ce vă trageți sufletul un pic.

Băiețelul se sprijinea de o balustradă.

– Aici erai, domnișoară Jane.

– Ce năzbâtie mai faci în această minunată zi, Jem?

– Nu fac nimic, insistă el, ducându-și mâna la piept ca și cum se jura. Doar o ajut pe această doamnă să te caute.

– Da, reuși Charlotte să îndruga. Așa e. Mulțumesc. Dar mă tem că n-am nimic cu care să te plătesc pentru ajutorul dat.

– Nu face nimica, doamnă, îi zise el rânjindu-i larg și luând-o din loc.

Jane duse o mână sub cotul lui Charlotte și o ajută să se ridice.

– Haideți în casă, Excelență, sau oamenii o să înceapă să-și pună întrebări.

Deloc dornică de a atrage atenția, Charlotte o urmă pe Jane în casă.

– Nu e nevoie să-mi tot spui Excelență, îi zise ea, gândindu-se că asta doar avea să trezească suspiciuni.

– Dar, doamnă! Așa e corect. Ducele cel viclean n-a reușit să vă lase fără titlul încă. Sally, cheam-o pe mama ta.

Ultima remarcă îi era adresată unei fetețe de vreo patru sau cinci ani care se holba la Charlotte de după stâlpul unei scări. Când fetița nu se mișcă imediat, Jane îi vorbea mai tăios:

– Sally!

– Da, mătușă Jane.

Fluturându-și pletele negre cârlionțate, copilul țâșni către scări, urcându-le, dar mereu uitându-se în spate către ele. În câteva momente, se întoarse, ținând de mână o femeie cu același păr castaniu și cu ochii asemănători cu ai lui Jane.

– Ce s-a întâmplat? Sally a zis...

– Excelență, vă rog, permiteți-mi să v-o prezint pe sora mea, Catherine Yates. Kitty, aceasta este – accentuă cuvântul făcând un semn cu mâna, ca și cum Charlotte era un obiect de vitrină – ducesa de Langerton.

– Oh, făcu doamna Yates, albindu-se la față. Oh, Doamne!

Făcu o reverență atât de adâncă încât avu nevoie de ajutorul surorii ei pentru a se ridica, iar absurditatea situației – o femeie respectabilă, bine îmbrăcată, înclinându-se în fața unei femei răvășite, murdare, fiica nimănui – o făcu pe Charlotte să chicotească. Și după ce începu, nu se mai putu opri. Iar sughițurile de râs se transformaseră curând în lacrimi, ceea ce o făcu pe biata doamna Yates să se simtă și mai agitată.

– Poftiți aici, milady – ăăă, nu, asta nu-i corect, nu? –, un scaun, doamnă. Să aduc niște săruri mirositoare? întrebă ea întorcându-se, apoi rotindu-se din nou spre ea. Nu cred... nu cred că am săruri mirositoare, dacă mă gândesc mai bine. Niciodată n-am avut stări de leșin. Poate să aduc o ceapă? Sau o... ăăă...

– Kitty! Las-o să respire o clipă, îi spuse Jane, înmânându-i lui Charlotte o batistă. Nu vezi că a avut o perioadă dificilă?

În același moment, doi băieți apărură din neant pe hol, de undeva din spate, alergând pe scări, cel mai mare strângând un soi de premiu de la bucătărie, iar cel mai mic încercând fără succes să fure din prada primului.

– Băieți! Richard, Charles! Încetați cu prostiile, acum!

Charlotte flutură batista cu o mână tremurândă, încercând să o calmeze pe Jane. Lacrimile se transformară din nou în râs. Îi plăcea să o vadă pe Jane în mijlocul haosului familiei.

– Credeți că e... adică că e în regulă să stați pe scări, ahhh... Excelență? întrebă doamna Yates.

– Avem un salon la etaj așa cum trebuie, dacă copiii nu l-au distrus deja, adăugă Jane.

– Sunteți prea drăguțe, zise Charlotte și se lăsă pe mâinile lor.

Copiii curioși fuseseră ușuiți din salonul cel bun, deși rămăseseră să o privească pe musafiră prin ușa întredeschisă. O servitoare aduse ceai, pe care Charlotte îl luă cu atâta nerăbdare, total nepotrivită pentru o lady, că urmă o invitație la cină. În cele din urmă, după multe șușoteli cu sora ei și cu servitoarea pe coridor, doamna Yates îi oferă o cameră pentru noapte.

– *Merci*, zise Charlotte, lucru care îi aduse câteva priviri pe furiș.

O oră mai târziu, când toată agitația și interesul față de venirea ei se mai potoli, când doamna Yates se duse să discute cu bucătăreasa ca să depună toate eforturile, iar servitoarea aduse apă caldă, Charlotte și Jane rămaseră singure în dormitorul pe care Charlotte îl primise ca oaspete.

– Nu credeam că o să vă mai văd, doamnă.

Jane turnă apă în lighean și o ajută pe Charlotte să își dezbrace rochia. Prea obosită ca să protesteze, Charlotte ridică mâinile ca un copil și îi permise să o spele și să o îmbrace, să o pieptene și să o aranjeze.

– N-am avut de gând să vin aici, să-ți deranjez familia, dar... dar n-am știut unde să mă duc.

– Nu vă îngrijorați de Kitty și de restul, mormăi Jane cu gura plină de agrafe ținute între buze. O să fie subiectul lor de conversație pentru tot restul anului.

– Oh, dar nu trebuie! Dacă Robert... dacă ducele de Langerton află și o să le facă probleme?

Jane zâmbi indulgentă.

– Nu prea calcă el în Clerkenwell, doamnă, dacă e să fim cinstiți.

– Păi, nu. Nu cred...

– Iar Kitty o să încurce numele cu siguranță. O jumătate de stradă o să audă că o Lady Nu-știu-care a venit în vizită, iar cealaltă o să zică că a fost regina însăși.

Charlotte ridică din sprâncene, nesigură dacă Jane glumea sau nu.

– Atunci voi nu... el nu ți-a făcut nici o problemă?

– Mmm. Avea suficiente pe cap, cu ducesa dispărută și altele, îi zise ea, făcându-i cu ochiul. L-a trimis pe secretarul lui să țipe la mine, într-o dimineață, mi-a zis că a minți e un păcat și că a fura la fel...

– A fura?

– Cufărul dumneavoastră s-a dus la Blakemore House, bineînțeles, dar eu am păstrat geanta cu mine. I-am spus că este a mea și că n-are nici un motiv să-și bage nasul acolo. În cele din urmă a renunțat și n-am mai auzit nici o veste, în afară de un bilet alături de ultimul meu salariu. Uitați-vă și dumneavoastră.

Se întoarse, căutând într-un sertar al măsuței de toaletă, iar Charlotte realizează că încăperea în care se aflau era camera lui Jane.

– Eu... nu trebuie să renunți la camera ta pentru mine, Jane.

– Nu vă gândiți la asta, doamnă. Urc și cobor scările de atâtea ori pentru a ajunge la camera copiilor încât aș putea la fel de bine să dorm acolo cum dorm aici, insistă ea, râzând. Uitați. Îi întinse hârtia lui Charlotte, ca să o cerceteze. Zece lire, minus o liră și șaizeci de penny pentru geanta lipsă și conținutul ei, citi Jane și râse din nou.

– Mai ai...? Charlotte abia dacă își putea permite să spere. Mai ai cumva geanta?

– Bineînțeles. Am pus rochia la presat, dar restul e așa cum l-ați lăsat.

Fu necesar să răscolească prin partea de jos dintr-un dulap pe colț, dar când se întoarse, Jane avea în mână o geantă mică pe care o așeză în poala lui Charlotte.

– Uitați, doamnă. Poftiți.

Charlotte urmări cu un deget tremurând modelul de pe materialul genții, simțind în interior colțurile ascuțite ale unei cărți.

– Mulțumesc mult, Jane. Mă tem că eu am lăsat geanta ta în Gloucestershire.

– Gloucestershire. Asta e în vest, nu? întrebă Jane, iar Charlotte încuviință. Și partea despre acel bărbat e adevărată, atunci?

– Bărbat?

De această dată, Jane scoase din sertar un ziar împăturit, care i se păru teribil de familiar lui Charlotte. Când Jane i-l întinse să-l vadă, Charlotte citi din nou cuvintele despre costumul lui Robert, dar de această dată, ochii ei se opriră la sfârșitul paginii:

Între timp, Ducesa Dispărută a fost văzută ultima dată îndreptându-se spre vest în compania unui necunoscut cu părul negru. Fără îndoială că speră ca el să aibă leacul pentru „infirmitățile” răposatului soț.

Lingându-și buzele deodată foarte uscate, încercă să găsească un răspuns la întrebarea lui Jane.

– Eu... eu...

Acea bâlbâială păru a fi singura confirmare de care Jane avea nevoie.

– Păi, sper că a fost un bărbat frumos, doamnă, îi zise ea, zâmbindu-i șiret. Pentru binele dumneavoastră.

Charlotte își aminti că Jane îi sugerase deloc subtil că era liberă să-și ia un amant. Că putea să aibă o aventură fără a se teme de repercusiuni. Bineînțeles că Jane nu avea să fie singura care să ajungă la acea concluzie. Prin faptul că plecase pentru a evita un scandal, Charlotte crease un altul: devenise Ducesa Dispărută, care evadase pentru a gusta din deliciile interzise la care nu avusese parte ca femeie căsătorită. Sau cel puțin spera să înșele curtea făcându-i să creadă că căsnicia ei se consumase.

Prin faptul că cedase în fața dorinței pentru Edward, ea transformase bârfele teribile în adevăr. Cu degetele tremurânde, Charlotte lăsă jos tăietura din ziar.

– Sunteți bine, doamnă? întrebă Jane.

– Da, minți ea. Doar obosită.

– O să vă las să vă odihniți înainte de cină, doamnă. Să plec?

– Te rog, Jane. Nu ești servitoarea mea, acum. Tu mi-ai fost o prietenă mai bună decât îți poți imagina. Și sper să mă consideri prietena ta.

Jane zâmbi larg și se întoarse să plece.

– O, la, la. Imaginează-ți, să fiu prietena unei ducese!

Dar părea încântată de sugestie.

La puțin timp după ce ușa se închise în urma ei, Charlotte băgă mâna în geantă pentru a scoate cartea jerpelită și veche, trecând cu un deget tremurând peste cotorul zdrențuit care fusese odinioară aurit, rupt când unchiul ei aruncase cartea spre ea, adresându-i cuvinte veninoase:

Tu es exactement comme ta mère.

Când Edward urma să afle ceea ce se credea că făcuse ea, oare și el avea să vadă lucrurile la fel? Oare avea să creadă că ea mersese în patul lui doar pentru că spera să-și păstreze averea? Încet, deschise volumul și găsi în interior moștenirea ei. Totul era neatins. Între paginile cărții erau bancnotele. Destule. Câteva sute de lire în total,

ca și cum George anticipase că urma să aibă nevoie de bani. Dacă nu ar fi fost despărțită de această carte și de conținutul ei, atunci ar fi trăit singură acum, departe de ochii iscoditori ai societății. Chiar și aici, în Clerkenwell, ochii erau prea vigilenți pentru gusturile ei. Dar dacă nu ar fi fost despărțită de această carte, atunci nu l-ar fi întâlnit pe Edward. Ar fi continuat să creadă că bărbații ca el – bărbați care nu se tem să se murdărească pe mâini, care nu fug din fața greutăților și care sunt dispuși să-i ajute pe alții aflați în situații dificile sau desperate – există doar în poveștile pentru copii și doar ca povește pentru proști.

O lacrimă mare căzu peste coperta cărții trezind temporar la viață culoarea ei, un mic cerc de piele, verde lucios. Încă două lacrimi. Cu mână încercă să șteargă urmele prostiei ei.

Până acum, Edward probabil aflase tot ce era de aflat despre Ducesa Dispărută și simțea că el, în calitate de conte de Beckley, nu stătea pe undeva tânjind și plângând după pierderea lui. Mai degrabă, probabil răsufla ușurat că scăpase de ea.

O noapte împreună. Pentru o femeie care pretindea că își iubește independența ar fi trebuit să fie de ajuns. Cum de își permisesese să creadă că putea fi mai mult?

Aduse cartea la piept, se ghemui peste cuvertura de pe patul îngust și plânse până adormi.

Capitolul 19

Edward știa prea bine că drumul până la Londra avea să fie destul de inconfortabil, dar cu un pic de noroc spera să fie a doua zi acolo, după-amiaza. În loc de asta, fără nici un pic de noroc, dar cu tot disconfortul posibil – incluzând și o roată stricată la trăsura, un cal rănit și un vizitiu beat –, reuși să ajungă acolo două zile mai târziu. O dovadă în plus că aventura romantică de căutare la care îl încurajaseră mama lui, fratele nou descoperit și Mari avea cel mai probabil să se transforme într-o treabă inutilă. Locul de unde Jack îl angajase pe Sykes și trăsura lui nu-i oferi prea multe indicii despre unde era în prezent. Unul dintre bărbații întâlniți îi spusese că Sykes nu se întorsese încă, în timp ce un altul insistase că deja plecase într-o nouă călătorie. Charlotte putea fi oriunde în Londra. Dacă ieșise din trăsura lui Sykes undeva pe drum, așa cum Edward bănuia, putea fi oriunde.

Deși era ultimul loc în care să se aștepte să o găsească, începu să hoinărească pe străzile liniștite din Mayfair, o plimbare menită să-i limpezească mintea. În apropiere de Grosvenor Square, se opri înaintea casei care aparținea contelui de Beckley. Acolo, după spusele lui Jack, tatăl lui trăise o viață liniștită și respectabilă. Servitoarele lui sau fetele de la bucătărie probabil nu ar fi zis același lucru. Edward știa că nu trebuia să se lase păcălit de fațada elegantă. Tatălui său îi plăcuse mereu să-și dea frâu celor mai întunecate impulsuri în spațele ușilor închise.

Edward nu-și dorea deloc să vadă în interior.

Două doamne îmbrăcate elegant îi aruncaseră o privire lungă în timp ce trecură pe lângă el. La cum arăta, cu barbă și având nevoie de o baie, cu siguranță nu părea că are ce căuta în acea zonă. Nu acum, cu siguranță. Poate niciodată. La Ravenswood cel puțin, simțea că are un scop, că putea face ceva bine. Dar să trăiască viața unui dandy la oraș? Niciodată!

Doar că, bineînțeles, urma să aibă responsabilități și aici. O casă și toți servitorii care vin cu ea. Un post în Camera Lorzilor. În Londra putea să construiască conexiunile pe care ar fi trebuit să le facă la Eton sau Oxford, bine înrădăcinate în cafeneaua de la clubul White.

Sau cel puțin, să încerce să le construiască. Fără un aliat din această lume, ar fi fost o sarcină dificilă, dacă nu imposibilă, să-și croiască drumul în acest univers care era al lui prin naștere. Dar în loc să-și găsească un aliat, el se încurcase cu Ducesa Dispărută. Faptul că legase numele puternic și vechi al familiei de reputația ei îndoielnică avea să fie o povară în plus în drumul pe scara socială. Cu siguranță lucrul cel mai înțelept era să se întoarcă la Ravenswood și să spună că nu a găsit-o. Dar când făcuse vreodată ceva înțelept când era vorba de Charlotte?

Ceva se lovi de genunchiul lui. Când privi în jos, văzu un landou micuț, genul pe care un copil l-ar folosi pentru o păpușă. Doar că aceasta conținea o pisică gri, cu fața vârgată încadrată de o bonetă de copil cu franjuri, cu o lăbuță afară din pătura în care fusese înfășurată. Nu-și putea imagina că micuța creatură era încântată de circumstanțele în care se găsea, deși avea ochii verzi incredibil de calmi în timp ce-l cerceta atent, clipind către el. Părea să fie desul de obișnuită cu asemenea situații.

Sunetul de pași îl făcu să ridice privire. O fetiță cu păr șaten-deschis, cu bucle, fără bonetă pe cap, alerga după căruciorul evadat. El se așteptă la lacrimi, însă fetița încruntată doar certă pisica cu multă fermitate.

— Acum, Thomas, îi zise ea, ți-am zis să stai locului.

Alți pași, cu siguranță nu ai unui copil, veniră în fugă în urma ei.

— Rita, draga mea, ce ți-am spus eu să îl ții bine? Îmi cer scuze, domnule, noi... Cary?

La auzul vocii familiare, Edward îngheță. Ridică privirea mai sus. Cu siguranță urechile îi jucau feste.

— Fairfax?

El era: bărbatul cu păr blond și cu un trecut misterios care apăruse într-o zi la Harper's Hill căutând de lucru, deși Edward era sigur că omul nu lucrase o zi în viața lui, și care rămăsese cu ei aproape trei ani. Era ca și cum căutase un loc în care să se ascundă. În acei ani îl ajutase pe Edward cu orice avusese nevoie și, cum apăruse la scurt timp după moartea domnului Holderin, ajutorul

lui se dovedise extrem de prețios. Dar oricât de mult îi ajutase atunci, Edward simțise câteodată că Fairfax avusese mai mare nevoie de ei. Edward fusese trist când omul alesese să plece, dar fusese la fel de sigur că acesta avusese un motiv foarte bun să se întoarcă, în sfârșit, acasă.

– Tu ești, zise Fairfax și îl bătu cu drag pe spate. N-am crezut niciodată că o să pleci din Antigua, sau mai degrabă n-am crezut că domnișoara Holderin o să-ți permită.

– Și ea e aici acum. În Anglia. Și... căsătorită.

Fairfax rămase uimit.

– Ca să vezi!

Edward simți că cineva îl trage de poalele hainei și privi în jos. Copila se uita fix la el.

– Cine ești? întrebă ea. Și de unde îl știi pe tata?

– E...? Edward se uită de la Fairfax la fetița care trebuia să aibă trei sau patru ani, născută – deși probabil nu concepută – când Fairfax era în Antigua. Eu sunt Edward Cary, domnișoară Fairfax, zise el, atingându-și pălăria. La dispoziția dumneavoastră.

– Eu sunt Lady Clarissa Sutcliffe, îl corectă ea înțepată și făcu o reverență.

Sutcliffe? Nu Fairfax? Și o lady?

– Mă tem că am ținut mai multe secrete față de tine în toți acei ani, Cary, zise Fairfax, părând destul de rușinat. Te rog, permite-mi să ți-o prezint pe fata mea. Și permite-mi și mie să mă prezint. St. John Sutcliffe. Viconte Fairfax.

Înainte ca Edward să apuce să se ridice din plecăciunea lui destul de formală, Fairfax îi prinsese mâna cu fermitate în mâna lui, strângând-o cu drag, un gestul cu mult mai cald decât se obișnuise din partea bărbatului destul de rezervat în general. Uitându-se la fetița de lângă el, nu îi era greu să-și imagineze ce produsese schimbarea în el.

– Da, admise Edward, zâmbind ușor. Au fost câteva secrete.

Probabil trebuia să fie – sau fusese – vreo Lady Fairfax. Oare ea avusese vreun rol în decizia lui Fairfax de a fugi în Indiile de Vest? Deși Fairfax era restul de rezervat ca fire, Edward nu își imagina că era genul de om care să-și abandoneze soția sau să-și neglijeze datoria față de copilul lui.

— Soția mea este acasă, în Hampshire, din păcate. Trebuie să vii în vizită când ai timp. După ce mi-a auzit toate poveștile, Sarah s-a arătat foarte interesată să te cunoască, dar i-am zis că nu sunt șanse prea mari să te întorci în Anglia.

— O să-mi aducă un frățior în curând, exclamă Lady Clarissa cu un soi de strâmbătură.

— Sau o soră, îi reaminti Fairfax.

Edward nu se putu abține să nu râdă de această dată.

— Ai fost foarte ocupat de când ai plecat din Indiile de Vest.

Fairfax râse și el.

— Mai mult decât crezi. Haide, haide. Sutcliffe House e fix după colț. Nu vrei să vii să ne vizitezi? Din păcate, tata este plecat...

— Tatăl tău...?

Dar Fairfax se autointitulase deja viconte. Asta nu putea să însemne decât că...

— Marchizul de Estley, da. E în Hampshire cu Sarah.

Edward nu fusese niciodată genul de bărbat căruia să-i pese de ceremonial. Și încetase de mult să se gândească cu mândrie la faptul că era fiu de conte. Când criza recoltei se abătuse asupra lor, lucrase de multe ori alături de ceilalți bărbați, dar...

— Vrei să spui că odinioară i-am dat ordine unui fiu de marchiz să taie trestie-de-zahăr pe plantație?

— Nu, replică Fairfax, făcându-i semn lui Edward să meargă alături de el, în timp ce Lady Clarissa împingea înaintea lor căruțul în miniatură. Odinioară i-ai arătat unui fiu de marchiz ce înseamnă să fii implicat în administrarea proprietății de care răspunde. N-ai stat niciodată pe margine când era vorba de muncă. Sunt foarte mulți nobili care ar putea învăța din exemplul tău – și când vei veni la Lynscombe, sper să vezi că mi-am învățat lecția bine.

Cotiră iar și se opriră în fața unor scări foarte largi. Fairfax îi dădu pisica fetei lui cu o mână, iar cu cealaltă luă căruțul.

— Ne lipsește o doică, îi explică el, ușor rușinat, în timp ce valetul de la intrare făcu o plecăciune când le deschise ușa către holul placat cu marmură, eliberându-l pe marchiz de povara căruciorului. Am adus-o pe Clarisa la oraș ca să stea cu părinții lui Sarah pentru câteva săptămâni. Ce te aduce la Londra?

Edward ezită.

— E o chestiune de afaceri. Putem să vorbim undeva?

– Bineînțeles.

După ce o servitoare veni și o luă pe Clarissa și pisica ei nefiresc de răbdătoare, Fairfax îl invită pe Edward în ceea ce trebuia să fie biroul tatălui său.

– Știu că este destul de devreme – ochii lui îl cercetară pe Edward și hainele lui răvășite după călătorie –, dar pare că ai avea nevoie de o băutură.

Îi făcu semn către dulăpiorul pe care erau aranjate mai multe carafe.

– Mulțumesc, da.

Edward se așeză pe un scaun de piele. Camera era caldă și cu mobilă închisă la culoare, un domeniu complet masculin, care vădea privilegiu și bogăție. Fără îndoială, orice vizitator putea găsi o cameră similară în fiecare casă din această piață. Camere din care oameni cu putere își organizau viața. Inclusiv viața în care tatăl lui se destrăbălase până la o moarte timpurie.

Luă o gură din paharul pe care Fairfax i-l oferă. Era coniac francez adevărat. Nu semăna deloc cu poșirca servită în hanurile din apropiere de Chippenham.

Ce îl făcuse pe Fairfax să lase toate în urmă, fie și pentru un timp? Dar asta era o întrebare ridicolă, mai ales având în vedere propriile alegeri. Și în ciuda faptului că petrecuse destul de mult timp într-o altă lume, Fairfax arăta în largul lui în această casă, un aristocrat englez get-beget. Oare ar putea fi aristocratul de care Edward avea nevoie?

– Fairfax, începu el, așezând paharul și aplecându-se în față, cu coatele așezate pe genunchi. Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

– Ce anume?

După ce își cântări cuvintele câteva clipe, îi povesti tot. Tot. Despre tatăl lui. Despre motivul pentru care plecase din Anglia. Ce se întâmplase cu casa în care se întorsese. Despre femeia care îl făcuse să creadă că totul putea să fie întreg din nou. Femeia care îl făcuse să creadă că *el* putea să fie întreg din nou. Și care îl părăsise și îi arătase cât de în van era o asemenea speranță.

În timp ce îl asculta pe Edward și povestea lui, Fairfax învârtea dopul carafei între degete, privind cum fațetele prindeau lumina. Când Edward termină de povestit, se așteptă ca prietenul lui să întrebe despre titlul Beckley sau despre planurile lui de a-l lua înapoi.

– Doamna are un nume? întrebă el în schimb.

Răspunsul avea nevoie de o nouă înghițitură din pahar.

– Charlotte Blakemore.

– Ducesa Dispărută? întrebă el și scăpă dopul printre degete, care căzu pe covorul moale.

– Da.

Preț de câteva clipe, Fairfax nu mai spuse nimic, deși Edward bănuia că se lupta cu impulsul de a spune destule. Când vorbi, se mulțumi doar să facă o simplă observație.

– Cred că mătușa ei locuiește în apropiere. Pe Brook Street.

– Nu cred că s-ar fi dus acolo, îi zise Edward, amintindu-și de poveștile pe care Charlotte i le spusese.

– Nu, admise Fairfax. Cu siguranță că nu dacă a auzit genul de lucruri pe care le spune Lady Penhurst despre ea de când a dispărut. Edward tresări.

– Lady Penhurst?

– Mmm, da. Din înalta societate de proastă calitate. Dar de ani buni tot încearcă să se distanțeze de viața de aventurier a fratelui ei. Știi desigur că ducesa ta este fata contelui de Belmont – fiica lui *naturală*, adăugă el pe un ton șoptit, ca și cum se temea să împărtășească o asemenea informație.

De această dată, Edward încercă să-și ascundă surpriza. Nu reuși deloc, dar Fairfax era un adevărat gentleman, astfel încât nu făcu nici o remarcă. De ce Charlotte alesese să nu-i spună acest detaliu important despre nașterea ei? Din punct de vedere social, ar fi trebuit să conteze, în ciuda ilegimității ei. Aparent însă, nu contase. Oamenii fără îndoială se luaseră după comportamentul mătușii ei.

– Și bineînțeles, Blakemore House – reședința ducelui de Langer-ton – este doar la câteva uși depărtare. Ea ar fi trebuit să o folosească, având în vedere testamentul soțului ei. Oare s-ar duce acolo?

– Și să-l provoace pe fiul ei vitreg? Bărbatul scutură din cap. Nu cred că s-ar duce. Sau poate că nu voia să creadă că ar face ceva atât de nesăbuit. Adevărul e că n-am nici cea mai vagă idee de unde să încep să o caut. Presupun că nu vrea să fie găsită – cel puțin, nu de mine.

Fairfax se încruntă în timp ce îl cercetă pe Edward din cap până în picioare.

– Cred că nu arăt prea mult ca moștenitorul unui domeniu, recunosc Edward, întrebându-se dacă prietenul lui se îndoia de povestea sa.

– Nu. Arăți ca un bărbat care s-a temut că orice întârziere s-ar putea să-l coste ceva cu mult mai important. Haide, îi zise el și se ridică. Cât timp te îmbroști, eu o să văd ce pot să aflu. Menajera noastră pare mereu să știe ultimele bârfe. În timp ce urcau scările, Fairfax îl bătu prietenește pe umăr. Doar amintește-ți, și tu ai fugit odată. Așa cum am fugit și eu. Poate că toată lumea face asta, la un moment dat.

– Am fugit pentru că m-am simțit neajutorat, protestă Edward. Pentru că am crezut că o persoană pe care o iubeam ar fi fost mai fericită fără mine.

– Exact. Fairfax se opri la următoarea treaptă, lăsând acel unic cuvânt să pătrundă. Dar în cele din urmă, adăugă el, fără a se uita în spate când începu din nou să meargă, cel mai important lucru este că ți-ai găsit drumul spre casă.

Charlotte se trezi foarte devreme în dimineața următoare – nu odihnită, dar hotărâtă. Se ridică și se îndreptă către lavoar pentru a se spăla pe față, apoi își apăsă degetele reci peste pleoape. Își simțea ochii atât de grei de parcă cineva măturase și îi aruncase tot praful în față. Totuși, își netezi părul și scoase o rochie din dulap. Materialul negru o făcu să se gândească la George, așa cum și trebuia de fapt. Cât de multe se întâmplaseră în scurtul timp de când murise el. Cât de multe se schimbaseră. Oare trădase memoria soțului prin faptul că se oferise lui Edward? Cu siguranță, societatea așa avea să vadă lucrurile. Dar ea prefera să creadă că George i-ar fi făcut un semn cu ochiul și i-ar fi spus să fie fericită.

Dar să dea Dumnezeu să nu-și fi distrus cea mai bună și frumoasă șansă la fericire din cauza faptului că ascunsese o parte din adevăr.

Deși era devreme, casa era foarte agitată. Se auzeau tot felul de pași deasupra camerei ei – acolo unde ea presupunea că este camera copiilor. După ce își împachetă puținele lucruri în geantă, așeză cartea și conținutul ei cu atenție în interior, pândi către scara goală, apoi se aventură să urce la etaj, în căutarea lui Jane. O găsi legându-i șireturile băiețelului mai mic, în timp ce cel mai mare se uita atent către batista pe care o primise, ca și cum nu înțelegea la ce folosește.

– Acum, băieți, nu trebuie... oh! Excelență! zise Jane și îl trase pe băiatul mai mare de încheietură pentru a-l face să facă o plecăciune.

Sally intră din altă cameră, murdară din cap până în picioare de gem, iar bebelușul începu să plângă. În tot acel vacarm, o auzi pe Jane suspinând.

– Uite, zise Charlotte, trăgând batista nefolosită din mâinile băiatului și punând-o peste palmele lipicioase ale lui Sally. Hai să-ți spun o poveste în timp ce mătușa Jane se ocupă de bebeluș.

Băiatul mai mare – Richard, nu? – îi aruncă o privire neîncrezătoare, dar Sally și Charles i se alăturară bucuroși în timp ce ea se strecură pe scaunul mic de lângă masa din camera copiilor. Știa atât de multe povești, multe dintre ele le povestise verilor ei mai mici din Franța din când în când. Dar nu spusese nici una cu voce tare în engleză. Începutul ei nesigur păru să întărească scepticismul lui Richard, dar câteva clipe mai târziu, îi făcea pe toți trei să îi mănânce din palmă, vrăjiți. Până și bebelușul încetă să mai plângă când Jane se alătură cercului, legănându-l și alintându-l în timp ce asculta.

– Încă una! ceru Sally, după ce termină prima poveste și înainte ca Jane să apuce să o certe pe nepoata ei, Charlotte începuse deja o a doua.

Când se ceru și a treia poveste, ea clătină din cap.

– Nu pot. Trebuie să ajung undeva în dimineața asta.

Copiii mormăiră nemulțumiți, dar Jane le aduse aminte rapid că trebuie să fie manierați.

– Vă mulțumim, doamnă, bolborosiră pe rând fără tragere de inimă.

– Nu, eu vă mulțumesc, le spuse ea, zâmbindu-le. A trecut prea mult timp de când am spus aceste povești.

Aproape că uitase de magia lor. După ce mătușa lor le făcu semn din cap, cei trei se grăbiră să coboare scările pentru a-și saluta părinții.

– Unde ați învățat toate aceste povești minunate, doamnă? întrebă Jane după ce ei ieșiseră. Le-ați citit într-o carte?

– Ahh, nu. Le-am inventat.

Jane surâse surprinsă.

– Nu știam că sunteți așa de talentată cu copiii, doamnă. Ar trebui să scrieți toate aceste povești.

Charlotte zâmbi timid, dar acceptă complimentul, indiferent de cât de exagerat era. Poate că era adevărat că imaginația ei debordantă nu era în totalitate un blestem, așa cum pretinsese mătușa Penhurst întotdeauna. Cum îi spusese Edward? Talentul ei de a crea.

Oare ar fi zis la fel și acum?

– Și acum, despre ce treburi urgente vorbeați? întrebă Jane.

Charlotte se ridică și își netezi fusta.

– Trebuie să-mi iau la revedere, Jane.

– Unde plecați? întrebă ea surprinsă. La mătușa dumneavoastră?

Înapoi în Franța?

– Dacă îți spun de data asta, Jane, trebuie să-mi promiți că nu vei încerca să mă oprești.

– Nu la... *el*?

– Mă tem că trebuie.

După momente bune, în care Jane se strădui din răputeri să se abțină să se certe cu ea, încuviință în cele din urmă din cap și se întoarse pentru a chema o trăsură.

– Sunteți sigură, doamnă? întrebă ea din nou, oprindu-se în prag.

Charlotte clipi de mai multe ori pentru a-și alunga lacrimile și trase puternic în piept.

– Chiar deloc, Jane. Dar n-am de ales.

Nu avea să fie niciodată liberă dacă nu îl înfrunta pe Robert – și poate nici după aceea.

Capitolul 20

Deși era mult prea devreme pentru o vizită socială, ușa de la Blakemore House se deschise la primul ei ciocănit, aproape ca și cum era așteptată. Bineînțeles că nu era. Acest lucru deveni evident când majordomul, un bărbat necunoscut ei, cu trăsături lăsate, icni când ea își ridică vâlul negru arătându-și fața.

– Sunteți... Excelență, se corectă el imediat, făcând o plecăciune atât de bruscă încât părea că avea să se rupă de la jumătate.

– Vreau să vorbesc cu ducele, zise ea cu o fermitate deosebită, deși nu știa de unde îi venise această pornire.

Era sigură că vizitiul birjei îi auzise genunchii lovindu-se unul de altul.

– O să-l informez pe Excelența Sa că sunteți aici, îi zise el, fără a încerca să caute vreo scuză pentru a-i spune că ducele nu era acasă.

– Nu, zise ea, venind lângă el când bărbatul se întoarse să urce scările. Nu vreau să fiu anunțată. Du-mă la el.

Panica se citea în ochii triști ai bărbatului. Oare îl condamnă să-și piardă slujba din cauza asta? În cele din urmă, bărbatul se mulțumi să încuviințeze scurt din cap.

– Prea bine, doamnă. Pe aici, vă rog.

O conduse prin casa nefamiliară, dar care ar fi trebuit să fie a ei. Într-un birou mic, care probabil se afla lângă camerele private ale ducelui, stătea Robert în halat, uitându-se într-un ziar.

– Nu m-am făcut bine înțeles, Aimes? zise el, fără a ridica privirea. Ți-am zis că nu vreau să fiu deranjat în această cameră.

Sunetul scos de Aimes drept răspuns – o încercare, gândi Charlotte, să-și dregă glasul, deși părea ca și cum își legase lavaliera prea strâns – îl făcu pe Robert să ridice ochii.

Reușise să-l ia pe nepregătite, cel puțin, deși își reveni repede. Îi făcu semn de concediere lui Aimes, făcându-l pe bărbat să țâșnească din cameră. El nu se ridică.

— Ia te uită. Ai hotărât să ieși din ascunzătoare.

— Nu mă ascundeam, zise Charlotte, gândindu-se la Tessie. Supraviețuiam. Cum de ai îndrăznit să pui oameni să mă urmărească, să mă privească, să mă vâneze?

Robert duse patru degete la piept.

— Eu? N-am făcut așa ceva. M-am îngrijorat teribil pentru siguranța ta. Am oferit o recompensă potrivită pentru statutul tău oricui putea să-mi dea... informații care să mă liniștească.

— Informații pentru procesul tău, vrei să spui.

El coborî mâna și netezi ziarul, iar inelul cu sigiliu al tatălui său străluci în lumină. Nu se lăsă înșelată de calmul mișcărilor lui.

— De ce ai venit, Charlotte?

— Să te rog să încetezi cu toate astea. De dragul tatălui tău, adăugă ea, deși i se părea inutil să încerce să-i trezească conștiința. Nu văzuse prea multe semne de doliu în această casă. Nu sunt atât de naivă încât să cred că ai face asta pentru mine.

El se ridică și înaintă doi pași către ea.

— Și presupun că în schimb tu o să renunți la pretenția ta asupra proprietății tatălui mei, mârâi el.

— Da, zise ea și îl urmări analizând cuvântul.

Deschise gura, miji ochii și o parte de starea lui de nervozitate dispăru.

— Da?

Refuzând să-i repete ceea ce deja știa că auzise, preferă în schimb să-i întâlnească ochii încă disprețuitori cu o privire hotărâtă.

Era o confirmare care îl mulțumi. Din câteva mișcări, aduse un toc, cerneală și hârtie de la biroul lui, apoi sună din clopoțel ca să cheme valetul, care primi ordin să-l cheme pe Aimes. Când Robert îi înmână pana, ea scrijeli câteva cuvinte și începu să-și semneze numele.

— Așteaptă.

După ce servitorii se adunară pentru a fi martori la semnare, ea termină de scris numele și îi oferă hârtia lui Robert.

După ce majordomul și valetul fuseseră poftiți să iasă, el ridică documentul ducându-l la fereastră pentru a avea mai multă lumină ca să-i studieze cuvintele.

— Da, murmură el, mai mult pentru sine decât pentru ea. Da, cred că e bine.

Cum putea fi copilul dragului ei George atât de avar?

Dar tații și fiii lor nu erau întotdeauna făcuți din același aluat. Edward era dovada vie a acestui lucru.

– Nu m-am căsătorit cu tatăl tău pentru banii lui, Robert.

– Mm? zise el, fără a ridica ochii de la hârtia foarte importantă.

Ea se îndoia că el o asculta, dar după câteva momente continuă:

– Atunci de ce?

– Pentru că îi păsa. De mine. Chiar dacă ar fi fost gropar în loc de duce, tot nu aș fi putut să-i refuz oferta. Dar nu acesta a fost cel mai important dar pe care mi l-a dat.

Acele cuvinte îi atrăseseră atenția lui Robert.

– Ceva ce nu este trecut în testament?

Ea aproape că râse.

– Nu. Ceva destul de intangibil. El a crezut că eu merit să fiu fericită. Își roti verigheta sub mână. „*Amore digna*. Demnă de iubire“, se gândi ea. Îmi dau seama acum că încerca să mă învețe să cred în asta. Iar eu cred. Ai obținut ce-ai vrut, cheamă-ți dulăii și lasă-mă în pace.

Apoi se întoarse și ieși din cameră, întrebându-se în timp ce ușa se închise în urma ei dacă el avea să-i respecte această dorință simplă.

La intrare, Aimes îi ținu ușa, apoi o urmă până la birja care o aștepta.

– Am fost onorat să-l slujesc pe răposatul duce, Excelență. Pot îndrăzni să vă transmit condoleanțele mele?

– Îți mulțumesc, domnule Aimes, spuse ea și își așază vâlul pe față.

– Am înțeles că Blakemore House urma să fie a dumneavoastră.

– Nu.

– Ah! Aimes făcu o plecăciune și îi deschise ușa de la trăsură. Îmi pare rău și pentru asta, doamnă.

Aceste cuvinte sincere, de regret, de simpatie aproape că o făcură să se împiedice. Poate nu toată lumea credea că Robert are dreptate.

– Încotro, doamnă? strigă vizitiul către ea.

Din instinct, ea duse mâna către săculeț. Avea suficienți bani pentru destul timp dacă urma să aibă grijă. Suficienți încât să ajungă oriunde. Se gândi pentru câteva secunde la Franța și la căsuța din

Lake District la care visase odinioară – oare trecuseră doar două săptămâni?

Dar acum nu mai avea în minte aceste destinații.

Fairfax se ținu de cuvânt. Edward tocmai terminase de bărbierit, își ștersese ultimele urme de spumă de ras de pe față și își puna o cămașă curată când prietenul lui îi bătu la ușă.

– Mergem la Blakemore House.

Edward încremeni cu degetele pe lavalieră.

– De ce?

– A fost văzută.

– De cine?

– De valetul lui Langerton, îi explică Fairfax în timp ce se grăbeau să coboare scările. Am presupus că pierdea vremea pe la bucătărie ca să flirteze cu noua servitoare. E un bărbat flușturistic, dar cu șarm – probabil toate servitoarele din Mayfair visează la el. Ieșiră pe ușă și o luară către piață, fără a se opri să-și ia pălăriile. Dar de data asta, a venit cu vești reale: Ducesa Dispărută tocmai i-a făcut o vizită ducelui.

– E încă acolo? întrebă el pe nerăsuflăte, deși reacția lui nu avea nimic de a face cu ritmul alert în care mergeau.

– Nu știa, zise Fairfax când bătu la ușă.

Bărbatul care le răspunse la ușă le oferă răspunsul clasic.

– Mă duc să văd dacă Excelența Sa primește oaspeți.

Apoi le întinse o tăviță pentru a-și pune cărțile de vizită. Din păcate, Edward nu avea așa ceva, însă Fairfax scoase rapid una.

– Însoțit de Lord Beckley, îl instrui el pe majordom să spună și după câteva clipe rămaseră singuri în holul de la intrare, la fel de impunător precum cel de la Sutcliffe House – poate mai impunător, căci aici nu existau fetețe precoce, sau pisici costumate, sau cărucioare de jucărie.

De fapt, Edward ar fi fost tentat să considere acest loc foarte rece. Îi era greu să și-o imagineze pe Charlotte aici, cu rochia ei murdară de noroi și cu părul pe jumătate răvășit. Dar poate că aceasta fusese doar costumația ei de la țară. Cu siguranță purtase lucruri cu totul diferite în calitate de ducesă de Langerton.

Încă nesigur de ce ea plecase de la Ravenswood, Edward nu se putea gândi la nici o explicație pentru care ea venise aici, din toate

locurile. Asta, bineînțeles, dacă nu urmărea să se laude în fața fiului ei vitreg că își luase un amant și că îi stricase toate planurile.

– Nu te îngrijora, prietene, îi spuse Fairfax interpretând greșit expresia lui de nesiguranță. Dacă Langerton știe unde a plecat, atunci o să ne spună.

Înainte ca Edward să-i răspundă, majordomul se întoarce pentru a-i conduce la etaj. În spatele unei uși deschise de un valet, Langerton lua micul dejun, îmbrăcat pentru călărie, cu corespondența din aceea zi împrăștiată în jurul lui. Încuviință din cap către un alt servitor de lângă dulap făcându-i semn să iasă, apoi se uită de-a lungul mesei către ei, cu o expresie șireată.

– Lord Fairfax, zise el dând din cap. Cred că te-am văzut prin oraș. Fairfax se înclină.

– Și...

Ducele trecu cu degetul peste marginea cărții de vizită pe care Fairfax i-o trimisese, uitându-se către Edward.

– Edward Cary. Moștenitorul domeniului Beckley.

– Cel care lipsea de mai bine de douăzeci de ani?

– Același.

Strâmbând sceptic din buze, Langerton începu din nou să mănânce.

– Ce pot să fac pentru voi, domnilor, în această dimineață? Nu știu nimic despre proprietatea răposatului conte sau despre ce pretenții sunt asupra ei.

Clătinând din cap către Edward, care se încruntase, Fairfax zise:

– Am venit să întrebăm despre ducasă.

– Soția mea este bine. Însă, în general, nu primește oaspeți la această oră.

– Nu soția dumitale, îi explică Edward, încercând să fie mai calm având în vedere postura relaxată a prietenului său, însă nereușind să mențină un ton egal. Mama dumitale vitregă. Cea pe care toată lumea o numește Ducea Dispărută.

Langerton se opri din mestecat, dar nu coborî furculița.

– N-o să o găsiți aici.

– Știi unde am putea să o găsim? Întrebă Fairfax, foarte politicos. Dar Edward vorbi în același timp cu el:

– Nu spunea testamentul tatălui dumitale că această casă ar trebui să fie reședința ei?

Dacă masa nu ar fi fost din mahon solid, forța cu care Langerton împinsese scaunul ar fi făcut-o să zgârie podeaua.

– Ce știi tu despre testamentul tatălui meu, *domnule Cary*? Întrebă el și se ridică, pornind spre el.

Nu era un bărbat foarte înalt, dar era vânjos și suficient de bine făcut pentru a face față unui atac. Edward nu se retrase.

– Doar ce știe toată lumea.

Între ceea ce-i spusese Jack și informațiile pe care i le oferise Fairfax, reușise să-și formeze o imagine mai clară despre situația dificilă în care ajunsese Charlotte după moartea soțului ei, precum și despre moștenirea atât de contestată de fiul acestuia.

– Este în ziare. După cum știi.

– Da, păi... începu Langerton încercând să fie mai calm și aranjându-și mânecile hainei. Sănătatea tatălui meu a fost, din păcate, teribil de șubredă. Dacă ai citit ziarele, cu siguranță ai aflat că nu era în măsură să ia decizii despre proprietatea lui, mai ales aproape de sfârșit.

– Știi că aceasta este poziția dumitale, interveni Fairfax remarcabil de imperturbabil. Însă din ce am auzit, prietenii lui nu sunt de acord cu această caracterizare, că „era nebun de legat“

Un mușchi începu să se zbată pe maxilarul lui Langerton.

– Pot să vă întreb de ce vă preocupă acest subiect? Noi suntem doar cunoștințe pasagere, Lord Fairfax, rosti el târăgănat, apoi se uită disprețuitor către Edward. Iar cu domnul Cary, n-am nici un fel de treabă.

– Poți să stai liniștit, Langerton: nici nu vreau să avem vreuna, îi zise Edward.

Ducele îl studia pe Edward, uitându-se atent la trăsăturile lui, ca și cum îl vedea pentru prima dată.

– Beckley, murmură el. *Beckley*. Proprietatea contelui este în West Country, nu? Întrebă el și fără să aștepte răspuns, râse, fără umor. Păi, să fiu al naibii! Tu ești străinul cu păr negru despre care s-a scris în ziare.

– Spune-mi unde s-a dus, îi ceru Edward.

Langerton ridică din umeri.

– Nici nu știu și nici nu-mi pasă.

– Până nu de mult ți-a păsat suficient cât să oferi o recompensă oricui avea informații care puteau duce la întoarcerea ei, observă Fairfax. Ce s-a schimbat?

Cu un gest larg, Langerton scoase o hârtie împăturită din buzunarul de la jachetă și o aruncă pe masă.

– Uitați-vă și singuri.

Edward prinse repede hârtia și o ridică, dar apoi se simți fără tragere de inimă să o citească, odată ce o avu în mâini. Îmbărbătându-se, se uită la hârtie și observă că erau doar câteva propoziții scrise în grabă:

Prin această scrisoare renunț la orice drept sau interes asupra proprietății fostului duce de Langerton, soțul meu. Este dorința mea expresă ca moștenirea lăsată mie prin testamentul lui să fie declarată de fapt și de drept a fiului și moștenitorului său, Robert Blakemore, duce de Langerton.

Charlotte Blakemore

Hârtia conținea și semnăturile altor două persoane – martori – care își scriseseră numele în partea de jos a foi. Edward lăsă scrisoarea să cadă, de parcă îi ardea mâinile.

– De ce ar face asta?

Ridicând hârtia, Fairfax o cercetă rapid, apoi o așează pe masă.

– Nu are nici o obligație să ia banii, bineînțeles.

– Dar în acest caz suspectez că este vorba despre constrângere.

Clipind încet, ducele își aținti privirea asupra chipului lui Edward.

– Nu cred că am de ce să-ți răspund, domnule Cary.

– Ai dreptate, recunosc Edward făcând un gest brusc din bărbie.

Nu ai. N-am nici cel mai mic interes față de tine sau de averea tatălui tău. Îmi pasă doar de binele și bunăstarea lui Charlotte.

– Charlotte, deci? Langerton surâse disprețuitor cu buzele lui subțiri. Să nu-mi spui că ai fost păcălit și tu de târfa aia din Franța?

Buna-cuviință a convențiilor ar fi indicat că întoarcerea lui Edward în Anglia reprezenta și întoarcerea în civilizație. Dar se părea că civilizația nu era mereu civilizată. Edward știa că avea suficientă forță pentru a șterge acel zâmbet de pe fața lui Langerton, dar nu avea nici cea mai mică intenție să o folosească. Dacă mai bine

de douăzeci de ani în Indiile de Vest nu-l transformaseră într-un om violent, atunci nici cuvintele lui Langerton nu aveau să facă asta. Urma să găsească o cale să apere onoarea lui Charlotte fără a o sacrifica pe a lui.

— Aceasta este o remarcă ieșită din comun din partea unui gentleman la adresa unei doamne, observă Fairfax calm, atrăgând atenția lui Langerton asupra lui. Din fericire pentru tine, prietenul meu este un om pacifist.

Încleștându-și degetele lungi ale mâinii într-un pumn formidabil, îi trosni un pumn surprinzător și puternic direct în față lui Langerton, înainte ca acesta să poată reacționa ca să se protejeze.

Sângele îi țâșni din nas, împrăștiindu-se peste hârtiile înșirate pe masă, inclusiv peste scrisoarea lui Charlotte.

— Din păcate pentru tine, eu nu sufăr de o asemenea stăpânire de sine.

— Mi-ai spart nasul, strigă Langerton ducându-și mâinile la nas. Ai atacat un pair al regatului!

— Da, atunci provoacă-mă la duel! îi replică Fairfax pe un ton calm. Cicatricea argintie care îi brăzda obrazul ieși în evidență — o dovadă a trecutului care îl trimisese departe de casă, făcându-l să se ascundă, sau cel puțin așa presupunea Edward. Langerton răvăși hârtiile în căutarea unui șervet pe care îl ridică ducându-l către nasul rănit.

— Nu o să mă înjosesc cerându-ți ție satisfacție.

— Cum vrei, îi zise Fairfax scuturându-și pumnul. Ce urmează acum, Beckley?

Edward tresări auzind adresarea cu care nu era obișnuit.

— Haide să plecăm, răspunse el pornind către ușă. Nimic din ce este aici nu mă interesează.

Langerton coborî șervetul plin de sânge și îi urmări plecând. Umflătura de la nas era deja vizibilă. Până dimineață, și ochiul avea să fie vânăt. În acel moment, ochii lui erau plini de venin. Tocmai când Edward era aproape de prag, bărbatul bolborosi:

— Până și tata a avut mai multă minte decât să i-o tragă.

Rotindu-se repede, Edward se întoarse din nou în camera de mic dejun. Fairfax îl prinse de braț, dar el se scutură și înaintă către duce, care își pierduse deja din curaj. Când Edward întinse o mână, Langerton tresări. Dar acesta nu avea nici intenția și nici dorința să-l

lovească pe bărbat. Nu credea că Fairfax greșise când îl lovise, nu regreta că îl pusese pe Langerton la locul lui. Însă ceea ce își dorea nu avea să fie câștigat prin mai multă vărsare de sânge. Calm, ridică documentul pe care Charlotte îl scrisese și îl puse în buzunar.

– Dacă o să pot confirma că mama ta vitregă a renunțat la moștenire de bunăvoie, atunci o să-ți aduc asta înapoi. Sper să nu aflu că a fost obligată în vreun fel...

În ciuda rănilor lui, Langerton clătină repede din cap.

Când erau pe scări, auziră exclamațiile de alarmă și milă ale majordomului, precum și bolboroselile lui Langerton, care refuză oferta de ajutor. Un valet îi conduse la ușă, și cei doi bărbați se treziră din nou în piață, mijind ochii din cauza luminii puternice a amiezii. Cu coada ochiului, Edward îl observă pe Fairfax flexându-și mâna rănită.

– Sper că Lady Fairfax n-o să-ți ia capul pentru încheieturile rănite.

– S-ar putea, mărturisi el râzând sec.

– Atunci de ce l-ai lovit?

Fairfax se întunecă la față.

– Pentru că cineva trebuia să o facă și nu te puteam lăsa să-ți sacrifici principiile pentru cineva ca el.

Toată viața învățase să se controleze și să-și țină temperamentul sub control, ferindu-se de violență în ciuda circumstanțelor vicioase în care trăise, protejându-i pe cei mai slabi decât el, însă niciodată Edward nu se gândise la toate acestea ca fiind principii de vreun fel. Pur și simplu, își dorise să nu se transforme în tatăl lui. Dar poate că Fairfax avea dreptate. În cele din urmă, acțiunile cuiva sunt o chestiune de alegere, nu de destin.

– Ai gândit bine când ai luat scrisoarea ei. Nu vreau să-mi imaginez ce a făcut Langerton pentru a o face să semneze și pentru a renunța la ceea ce este al ei. O expresie oarecum vicleană îi apărui pe chip. Cum crezi că o să-și exprime recunoștința când o să-i dai hârtia înapoi?

– Dacă, nu când, îl corectă Edward fără nici un chef să fie tachinat. Uți că habar n-am unde s-a dus.

Brusc, sunetul unor pași grăbiți le întrerupse conversația. Cineva alerga în urma lor. Majordomul lui Langerton le făcu semn să se oprească, deja gâfâind din cauza efortului.

– Domnilor, stați, vă rog!

Edward îl privi neîncrezător.

– Ce treabă ai cu noi?

– O căutați pe Excelența Sa, nu-i așa? spuse el, aplecându-se ușor cu mâinile pe genunchi pentru a-și trage sufletul. Pot să vă ajut, continuă el.

– Cum?

– A venit cu o birjă închiriată și când a plecat, am auzit unde i-a zis vizitiului să o ducă. A cerut să fie dusă într-un loc de unde să poată lua diligența care merge către Bristol.

Edward își simți inima bătându-i cu forță în piept – o senzație deloc confortabilă.

– De ce ne-ai spune asta, domnule...? întrebă Fairfax.

– Aimes, milord, completez majordomul. Pe trăsăturile de bulldog se citi o emoție trecătoare. Nu am avut plăcerea de a o cunoaște pe Excelența Sa până astăzi. Și am fost în serviciul Domniei Sale soțul ei doar pentru scurt timp. Dar din ce-am văzut, cu siguranță merită mai mult decât a primit de la el.

Edward încuviință scurt.

– Da, merită. Mulțumesc.

Aimes făcu o plecăciune.

– Bineînțeles, milord. Cu plăcere.

Fairfax îl urmări pe bărbat întorcându-se la Blakemore House înainte de a continua conversația.

– Deci, a plecat spre vest.

– Știi foarte bine încotro e Bristol, zise Edward. Cu mult mai conștient decât își dorea să fie sau decât credea Fairfax. Bristol este un oraș port. De acolo poate pleca oriunde.

– Dacă își dorea o corabie, putea să găsească una aici în Londra.

O asemenea observație inutilă îi aduse o privire dură din partea lui Edward.

Oare putea să se lase cuprins de speranța care i se trezi în suflet?

– Nu cred că a ajuns departe, insistă Fairfax și începu să meargă repede în direcția Sutcliffe House. Cu puțin noroc, s-ar putea să o prinzi la Marlborough. Ia trăsura mea.

Edward ezită.

– N-aș putea să accept să-ți iau trăsura. Nu mi-ai spus că Lady Fairfax se așteptă să te întorci astăzi în Hampshire?

Fairfax zâmbi.

– Sarah crede din toată inima în poveștile cu final fericit. E o romantică, îi explică el, fără urmă din cinismul lui obișnuit în voce. „Dragostea poate să înflorească și în cele mai ciudate circumstanțe“, așa îi place să spună. Nu m-ar ierta niciodată dacă n-aș face tot posibilul ca să te ajut să-ți găsești adevărata dragoste.

Se opri și făcu un semn cu mâna rănită către strada pe care erau – în mod deliberat, Edward era convins.

– Adevărata dragoste? repetă el.

– Doamne Dumnezeule, Car... Beckley. Dacă ai de gând să negi că ești îndrăgostit de femeia asta, s-ar putea să fiu nevoit să-ți dau și ție una ca să-ți vină mintea la cap.

Râse, dar Edward avu impresia clară că prietenul lui nu glumea. Fairfax îl bătu cu palma pe umăr.

– Când o găsești, n-o mai lăsa să scape.

Edward îl prinse pe Fairfax de braț, uitându-se hotărât către el, în ochii lui albaștri.

– Așa o să fac.

Capitolul 21

La Marlborough, Edward reuși să îl convingă pe bărbatul care se ocupa de hanul pentru diligențe să admită că *poate* văzuse o femeie care călătorea singură cu diligența ce mergea spre vest. Însă, din cauza faptului că trecuse mai bine de o oră, iar hanul era plin, bărbatul pur și simplu nu era sigur de cele spuse. Vizitiul lui Fairfax insistă că trăsura lui și mai ales caii aveau să alerge ca vântul, din nou, după o scurtă perioadă de odihnă. Edward nu ezită și îl rugă pe bărbat să continue drumul.

Însă după ritmul alert pe care îl avuseseră la începutul zilei, reușiseră să parcurgă o distanță destul de mică înainte de apusul soarelui. De aceea, Edward se trezi intrând din nou în hanul dărăpănat și mult prea familiar dintr-un mic sat la est de Chippenham. De data asta, nu mai erau călători blocați acolo de ploaie, însă erau mulți care petreceau noaptea acolo. Locul era foarte aglomerat.

– Nu avem camere, domnule, îi zise hangiu. Tocmai am dat-o pe ultima unui domn în vârstă bolnav de gută. Se duce la Bath, cred. Se scărpină după ureche, ciufulind o șuviță de păr alb, și adăugă confidențial: Omul abia dacă a reușit să urce scările. Dumneavoastră păreți destul de tânăr, așa că sunteți bine-venit să stați în sala mare.

Edward privi prin ușa largă la încăperea comună, uitându-se la mesele împrăștiate, la ferestrele murdare, la lavițele rustice lungi de sub niște tablouri ieftine atârinate pe perete. Ziua fusese caldă, iar șemineul era gol, dar el și-o imagină fără probleme pe Charlotte tremurând în fața lui, refuzându-i ajutorul.

– Bine, spuse Edward fără tragere de inimă, deranjat mai mult de amintirile incomode, decât de decorul dezolant.

Resemnăt, se aplecă pe sub bârna mare care reprezenta pragul de sus și alese o masă în colțul opus celui în care stătuse nu demult

cu Charlotte. Comandă de mâncare și o halbă de bere, deși nu avea poftă de nimic.

Dacă ea nu se întorcea la Gloucestershire așa cum credea el sau cel puțin cum spera? Dacă nu avea să o găsească niciodată, oare putea să se obișnuiască cu greutatea amintirilor? Presupunea că după mult timp, într-o zi, avea să uite ce simțea pentru ea, senzația de a o avea sub el, de a-i simți degetele curioase pe pielea lui, atingerea buzelor ei. Senzațiile fizice – și bune, și rele – aveau să treacă în timp, așa cum știa prea bine. Dar nu credea că putea să uite imaginile care abia așteptau să iasă la suprafață: Charlotte acoperită de noroi din cap până în picioare, cu crenguțe și frunze în păr, la fel de curioasă, pe cât de mândră. Charlotte acoperită de murdărie, înconjurată de un nor de praf, hotărâtă să readucă Ravenswood la fosta glorie. Charlotte cu mîl între degetele goale de la picioare urmărind fascinată peștișorii. Pur și simplu... *Charlotte*.

Nu era de mirare că Langerton nu fusese de acord cu căsătoria tatălui său. Dacă se gândea bine, ea nu avea nimic de a face cu demnitatea unei ducese în afară de postura dreaptă. Dar având în vedere discuțiile pe care le avuseseră, el înțelese că acea caracteristică se născuse din necesitate, o simplă armură împotriva injuriilor și jignirilor mătușii sale, ale fiului ei vitreg și ale lumii în general. Toată lumea din jurul ei insistase că nu era demnă – de confort, de blândețe, de dragoste. Și deși Charlotte îi crezuse în mare măsură, găsise și puterea de a fugi de cruzimea lor. Fugise. Dacă avea să aleagă să tot fugă, cum putea el să-i nege libertatea? Chiar dacă asta ar fi însemnat că el nu avea să fie liber vreodată.

Pierdut în gânduri, ar fi putut să nu-l observe pe hangiul care trecuse pe lângă el, dacă bărbatul nu l-ar fi lovit peste cot, făcându-l să împrăstie jumătate din băutura din halbă peste mâncarea pe care o împinsese fără poftă în farfurie. Scuza așteptată nu sosi, atât de prins de misiunea lui era bărbatul.

– Fanny, strigă el către femeia care servea, ai dus sus tava pentru doamna Cary?

Edward scăpă halba din mână, care se izbi cu zgomot de masă. *Doamna Cary?* Nu. Trebuia să fie o coincidență. Sau poate că nu au zise bine.

– Nu. N-am uitat de ea. Stai o clipă, îi strigă Fanny înapoi, jonglând cu mai multe halbe pentru o altă masă. Camera trei, nu?

– Da.

Fără să stea pe gânduri, Edward îl prinse de braț pe hangiu când aceasta se întoarse să plece.

– Doamna Cary ai zis? Cu părul negru sau blond? Tânără sau bătrână?

– O văduvă, îi răspunse bărbatul, ca și cum asta răspundea la toate întrebările.

Câteva momente mai târziu, când Fanny veni să aducă tava de ceai, Edward se ridică de pe scaun.

– Asta e pentru doamna Cary?

– Da, domnule.

– Pot să i-o duc eu?

Se așteptase ca femeia să refuze sau cel puțin să protesteze de formă. În schimb, Fanny suflă o șuviță roșcată de pe fruntea ei umedă, se uită în jur către încăperea aglomerată și îi înmână tava suspinând ușurată.

– Poftim, atunci. La capătul scărilor.

Urcă cu tava tremurându-i în mâini, o situație pe care prefera să o pună pe seama faptului că nu era obișnuit să care sau să aducă lucruri, decât să recunoască că era neliniștit. Dacă se înșela? Ce urma să spună dacă o străină avea să-i deschidă ușa?

Ah, dar dacă Charlotte era de cealaltă parte a ușii?

La capătul scării întunecate și înguste, ezită. Era o singură lampă care arăta că erau șase uși, trei pe o parte și trei pe alte, fără număr pe vreuna, așa cum îl îndrumase Fanny. Pe care să o aleagă? La dreapta sau la stânga? Nu avu mult timp să se gândească. Un scârțâit în spatele lui îi semnală că se mai apropia un oaspete al hanului. Trase aer în piept și păși către stânga lăsând unui bărbat să treacă, așeză tava într-o mână și bătu la ușa din fața lui.

Resemnata că cererea ei pentru ceai fusese complet ignorată sau uitată, Charlotte tresări când auzi un ciocănit la ușa camerei. După atâta vreme, ceaiul probabil că era rece. Trebuia să se aștepte la servicii proaste într-un han așa dărăpănat; totuși, își simțise inima bătând cu putere când diligența oprise fix în fața acestui han. De când devenise o ființă atât de sentimentală? Poate când realizase că această călătorie se putea termina în umilință și dezamăgire.

Dacă Edward refuza să o ierte? Era mai bine să nu se grăbească, să amâne inevitabilul. Iar dacă această întârziere urma să-i ofere și scuza pentru a se bucura de câteva amintiri care probabil erau mai bine să rămână în trecut – amintiri despre brațele puternice ale lui Edward salvând-o sau despre ochii lui albaștri și pătrunzători privind-o –, atunci...

Lăsă deoparte cartea, golită de bancnote, se ridică și porni către ușă, deschizând-o fără să se uite la cine era de cealaltă parte.

– Lasă tava lângă pat, zise ea, răscolind prin săculeț după o monedă.

Dar persoana care intrase nu căra o tavă. Nu era o servitoare, ci un bărbat, dar nu hangiu. Un bărbat al cărui chip bătut de vreme și păr atins de fire albe nu îi era nici familiar, nici străin. Bărbatul care o urmărise cândva la acest han și care așteptase ca ea să se întoarcă acum.

De ce fusese atât de proastă încât să se întoarcă în acest loc?

Oare țipase? Nu, sunetul acela era de la porțelanul și tacâmurile care cădeau pe jos. Oh, mătușa ei i-ar fi luat capul dacă afla că fusese atât de neîndemânică încât să scape tava de ceai. Apoi aluneca, se împleticea, cădea, în timp ce fețele verilor ei o necăjeau de pe marginea ușii înguste care ducea în pivniță. Oare cât timp avea să o mai lase unchiul ei pe întuneric de data asta? O mână puternică întinse de undeva o ajută să se ridice din noroi în spatele căsuței de la Rookery. Edward privind-o cu ochi veseli. Nu, el nu era aici – nici unul dintre ei nu era. Doar imaginația îi juca feste...

Apoi el apărură, intervenind între ea și străin.

– Ești bine, Charlotte?

Încă o dată, Edward o salvase la acest han dărăpănat. Dar ce făcea aici? Oare o căutase? Mintea îi spunea că era o simplă coincidență, una teribil de crudă. Inima ei însă...

– Sunt bine.

Împingându-se de pe covorul vechi, reuși să se ridice în picioare, încă nesigură. Cum de ajunsese pe podea? Oare leșinase? Cât de umilitor! Se întoarse către străin.

– Presupun că te-a trimis fiul meu vitreg? Chiar dacă l-am rugat să-și cheme câinii acasă.

– Chiar ești ducesa de Langerton? întrebă bărbatul.

Ea încuviință înainte să-și aducă aminte că nu mai avea nici un drept să răspundă la acest titlu.

– Oh, slavă Domnului, murmură omul, iar buza de jos începu să-i tremure. Te-am găsit în cele din urmă. Nu, n-am fost trimis de duce, zise el pe un ton aproape jignit de această sugestie. Am încercat să-l rog să mă ajute să te găsesc, dar n-a vrut să-mi fie de folos în nici un fel.

– Cine ești?

– James Winstead, zise el, făcând o plecăciune demodată. Conte de Belmont.

Charlotte duse o mână în spatele ei, simțind stâlpul de la pat, pe care îl strânse cu toată forța.

– Adică... tatăl meu?

– Ai dovezi? interveni Edward, întorcându-se pentru a-l înfrunta.

– Oh, da... da. Am documente și alte lucruri care atestă că sunt cine spun că sunt. Iar sora mea, Lady Penhurst, mă știe.

Copleșită, Charlotte se prăbuși pe pat.

– Nu se poate.

Edward înaintă, în ochi citindu-i-se căldură și înțelegere.

– Ai trecut printr-un șoc, știu. Nu în fiecare zi te întâlnești cu părintele iubit pe care-l credeai pierdut pe vecie.

Din aceste cuvinte, Charlotte înțelese că instrucțiunile pe care i le lăsase lui Garrick fuseseră urmate.

– Am avut dreptate despre Tessie?

El îi luă o mână între degete, simțind răceala ei, și o strânse, ca și cum cuvintele nu erau de ajuns pentru a-i transmite ce simțea.

– Da, dar asta poate să aștepte. Acum, vorbește cu tatăl tău, Charlotte, îi spuse el și îi eliberă mâna, întorcându-se spre ușă. Îmi cer scuze de deranj, adăugă el, dând scurt din cap către fiecare.

– Te rog, șopti ea, nu pleca.

– N-o să fiu departe. Dacă ai nevoie de mine, trebuie doar să mă strigi.

După plecarea lui, Charlotte își întoarse atenția spre tatăl ei, care o cerceta cu capul înclinat într-o parte.

– Din momentul în care te-am văzut în Bath, am știut, începu el. Ai ceva din draga ta mamă pe chip și în modul în care te porți.

Auzindu-l vorbind, se simți îmbărbătată, dar și alimentată de furie. Se ridică din nou în picioare.

– *Draga mea mamă? Sărmana femeie pe care ai lăsat-o însărcinată și ai abandonat-o?*

– N-am abandonat-o, insistă el. Sau cel puțin, nu am vrut, adăugă el pe un ton șoptit. Trăiam lângă Paris. Am fost chemat într-o călătorie de afaceri la o zi distanță. Iar ei nu-i venise sorocul, așa că n-am crezut că e un pericol dacă plec. Dar ar fi trebuit să știu mai bine decât să am încredere în fratele ei. El a fost împotriva noastră de la început. Când m-am întors, întârziaseam deja câteva zile din cauza vremii proaste, iar călugărițele de la spital mi-au arătat-o pe mama ta moartă și mi-au spus că copilul nu supraviețuise... Scutură din cap, ca și cum încerca să alunge acea amintire oribilă. Probabil te dăduseră deja în grija fratele ei, dar de unde era să știu? Nu mai aveam deloc putere – nici măcar ca să mă îndoiesc. Durerea m-a lovit ca o febră. După ce mi-am revenit, am plecat din Franța, către Orient. Prin Europa, prin Levant. Tocmai până în China. Douăzeci de ani de rătăcire. O aventură, într-adevăr, dar una care nu m-a făcut niciodată să uit ce pierdusem.

– Ai fugit, zise ea fără să se obosească să își ascundă tonul acuzator.

Afirmația ei îl luă prin surprindere.

– Cred că poți să spui și așa. Cred că adânc în mine, îi zise el, părând deosebit de obosit de toate, speram că o să mor și eu. Că aveam să fiu răpus de cuțitul unui bandit, de cine știe ce boală exotică. Dar n-am avut un asemenea noroc. Cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat a fost că am căzut de pe cal, îi spuse el făcând semn către piciorul stâng, care părea ușor ieșit în afară. L-am rupt încercând să trec prin strâmtoarea Khyber. Am avut nevoie de luni de recuperare, dar nimic prea grav, în afară de un șchiopătat.

Din când în când – atunci când nu mormăia despre lipsa de minte a oamenilor care fugeau, așteptându-se ca alții să le curețe mizeria lăsată în urmă, fără ca măcar să spună vreun cuvânt de mulțumire –, mătușa Penhurst se întrebase dacă fratele ei mai era în viață. Apoi, mai ajungea câte o scrisoare din cine știe ce loc îndepărtat, unde un răspuns din partea lor nu era posibil. Deși acele fragmente de corespondență nu întrebau niciodată despre fata lui, îi confirmau existența. Charlotte nu se gândise niciodată că el poate nu știa nimic de ea. Simțindu-se cuprinsă de un sentiment profund de milă, îi făcu semn către singurul scaun din încăpere, în care el se cufundă oftând

recunoscător. Lumina slabă care mai intra pe fereastră o ajută să-i vadă chipul bătut de vreme, părul înspicat cu alb. Locurile în care călătorise în ultimii douăzeci și cinci de ani nu fuseseră deloc blânde cu el. Deși știa că el nu putea să aibă mai mult de 50 de ani, nimeni n-ar fi crezut asta. Aventurile lui, așa cum le spusese el, combinate cu șocul descoperirilor recente, îl marcaseră profund.

Fără să se gândească, ea se întinse după cartea mamei, ultima legătură cu femeia care o adusese pe această lume înainte de a o părăsi ea însăși.

– Da, am fost crescută de fratele mamei în Rouen. El n-a fost niciodată... un om blând, șopti ea, jucându-se cu un deget pe coperta jerpelită. Nu m-a lăsat niciodată să uit ce s-a întâmplat cu mama. Ce pățește o femeie care judecă cu inima, nu cu mintea.

Acel gen de femeie în care se transformase oricum, în ciuda tuturor eforturilor ei.

– Noi am fost impulsivi, recunosc tatăl ei foarte afectat. Ne-am căsătorit repede, deși ne știam de puțin timp. Dar...

Cartea aproape că îi căzu din mâini lui Charlotte.

– Ați fost că... căsătoriți?

– Oh, da. Am convins-o să fugă cu mine în Guernsey. Prin faptul că ne-am căsătorit la Biserica Anglicană am sperat că uniunea noastră urma să fie recunoscută aici. Când ne-am întors la Paris, am hotărât să ne căsătorim din nou, în conformitate cu ritualurile bisericii ei. Eu am vrut să mă asigur că nu urma să avem nici o obiecție, de nicăieri. Dar n-am reușit să găsim un preot care să ne asculte povestea și să ne ajute.

– Unchiul a zis că n-a fost nici o căsătorie de nici un fel.

Fața tatălui ei se întunecă.

– Încă de la început, fratele ei a încercat s-o convingă că mi-am bătut joc de ea. I-a arătat o copie a documentului care atesta că suntem căsătoriți, dar el a insistat că era un fals. După aceea, am rugat-o să ascundă documentul undeva unde să fie în siguranță, ca el să nu încerce să-l distrugă. Așa că, dacă eu păteam ceva, ea urma să poată demonstra că era soția mea. Am urmărit-o... Ochii lui se opriră asupra cărții pe care ea o ținea în mână. Asta e...? Cartea aceasta a fost cândva a mamei tale?

Nesigură, ea încuviință și i-o întinse, iar el o luă nevenindu-i să creadă.

– Ah, draga mea, șopti el unei fantome.

Ridicând coperta cu degetul mare, urmări pagina de titlu cu degetele de la cealaltă mână, așa cum obișnuia să facă și Charlotte de ne-numărate ori, deși scrisul nu se mai vedea bine, căci fusese estompat cu mult înainte ca ea să-l poată descifra. Vezi tu, îi zise el, arătându-i pagina. S.C.W. – Simone le Clerq Winstead. Soția mea.

– Asta nu demonstrează mai nimic.

– Da, dar...

Deschise cartea mai larg, iar Charlotte tresări auzind-o trosnind. În spațiul îngust dintre cotorul cărții și marginea foilor legate strecură un deget și trase cu grijă o foaie de hârtie împăturită atent, pe care i-o înmână lui Charlotte.

– Cred că asta o să arate că povestea mea e adevărată... și care este povestea ta adevărată.

Cu atenție, ea desfăcu pergamentul îngălbenit și citi limbajul formal care atesta căsătoria părinților ei. Copleșită, se sprijini de salteaua acoperită cu o pătură groasă și se simți copleșită. De bucurie, da, pentru că o apăsare teribilă pe care o simțise ani la rândul se ridicase. Dar și de regret. Regret pentru pierderea mamei, pentru nedreptățile pe care ea însăși fusese obligată să le suporte toată viața – pe nedrept, cum descoperea acum – din cauză că nu era legitimă.

– Nu-ți voi cere iertare, fiica mea, îi spuse el întinzându-i cartea. N-am făcut nimic ca să o merit – încă –, dar am de gând să încerc.

Cu mâna tremurândă, ea luă cartea de la el, nesigură de ceea ce era dispusă să accepte. Întoarcerea tatălui ei însemna că avea o șansă să-și clădească o familie, o nouă șansă să fie iubită. Sau însemna mai multă durere.

În ciuda emoțiilor, reuși să împăturească documentul și să-l așeze înapoi între paginile cărții.

– Pot să te întreb de ce te-ai întors?

– La un moment dat, un om se satură de aventură. Am decis că e timpul să mă întorc acasă.

Era o explicație parțială, sau cel puțin așa simțea ea. Dar nu-l învinovățea. Și nu-l presă să-i ofere mai mult decât putea. Ce ar fi zis Edward dacă i-ar fi pus aceeași întrebare?

– Când am ajuns în Anglia în urmă cu două săptămâni, continuă tatăl ei, m-am dus prima dată la sora mea. Ea mi-a spus de neînțelegerea în care am trăit atâția ani. Am aflat că trăiai, că te-ai căsătorit

recent cu ducele de Langerton. Până am ajuns în Bath și am aflat unde stați, el deja murise. Venisem să te caut, să-ți ofer ce alinare puteam, dar servitorii mi-au zis că te-ai întors la Londra. Te-am urmărit la acest han, te-am zărit de la distanță și apoi... a fost ca și cum ai dispărut.

– Am crezut că ești un spion trimis de fiul meu vitreg. Am fugit la țară. La Gloucestershire.

– Singură?

Ea ezită.

– Nu chiar.

– Ah, zise el și încuviință din cap. Tânărul care a intrat valvârtej să te salveze?

– Edward... adică, contele de Beckley. Da. Care s-a întors recent după ce a stat foarte mulți ani în străinătate. Când m-a văzut la ananghie în acea zi, s-a oferit să mă ajute. În felul lui.

El miji ochii încercând să deslușească emoțiile ascunse de pe chipul ei.

– Înțeleg. Ei bine, eu m-am dus la Londra, sperând să aflu unde te-ai dus, dar n-am auzit decât bârfe teribile. Apoi, azi-dimineață, când am încercat să vorbesc din nou cu ducele, l-am văzut pe acest tânăr alături de un altul pe treptele de la Blakemore House căutându-te pe tine. Majordomul le-a spus că ai plecat spre vest. Ați plănuit să vă întâlniți aici, să înțeleg?

Edward se dusesese la Londra? La Robert?

– Nu.

Tatăl ei se încruntă ușor, apoi încruntarea dispăru. Însă ea cunoștea prea bine neîncrederea când o vedea pe chipul cuiva.

– Mătușa Penhurst ți-a spus, cred, că am o înclinație spre povești. Că sunt o mincinoasă.

– N-ar fi îndrăznit să-mi spună așa ceva, fiica mea.

Lui Charlotte nu-i venea să creadă asta, așa că pufni.

– Dar dacă ar fi făcut așa ceva, continuă el, i-aș fi spus că mama ta era o povestitoare incredibilă. Spunea povești atât de frumoase, unele în versuri care cântau stelele pe cer. Acelea sunt poemele ei, îi explică el, făcându-i semn către carte. Știai? L-am tipărit și legat pentru... ea, sau cel puțin așa am susținut, dar am avut motive cu mult mai egoiste. Am vrut să pot ține darul ei prețios în mâini.

Ea întoarse cartea veche, privind-o ca și cum o vedea prima dată. Și când se gândea că, în urmă cu puțin timp, își imaginase că volumul nu mai avea nici o valoare pentru ea, după ce-l golise de bancnote. Încet, Charlotte se ridică, se apropie de el și îi puse cartea în brațe. Înainte să îi dea drumul, el o prinse de mână și o ținu în loc, uitându-se la ea, nu la carte.

– Îmi pare așa de rău, fata mea. Și sunt atât de bucuros. Teribil de bucuros. Nu cred că are mare înțeles, dar...

– Înțeleg.

Fără a se trage din strânsoarea lui, îngenunche lângă scaunul lui. El ridică cealaltă mână ca și cum ar fi vrut să-i atingă obrazul, dar se opri. Așa că ea înclină capul, reducând distanța dintre ei.

– Spune-mi despre ea.

În următoarea oră sau mai mult, el îi povesti tot, și prin cuvintele lui, ea își cunoscuse mama – nu, nu o cunoscuse, căci o știa prea bine prin poemele ei, deși nu realizase asta. Poeme care vorbeau despre iubire, bucurie și frumusețe, și toate lucrurile pe care Charlotte le descoperise în ele și numai în ele în copilărie.

– Eu mă dusesem la Paris cu niște prieteni, umblam aiurea după vin și jocuri de cărți, îi mărturisi el. Apoi, într-o dimineață ploioasă, când mă împleticeam spre casă, am dat peste mama ta, care tocmai ieșea de la slujbă de la biserică. Văzându-mă, ea a chicotit nervos și apoi a încercat să ascundă asta.

Auzindu-l pe tatăl ei, Charlotte își sprijini capul pe marginea scaunului, lăsându-l să treacă cu mâna prin părul ei.

– Crezi în dragoste la prima vedere, Charlotte?

Primul ei impuls fu să nege. Însă conștientizând întrebarea, în mintea ei apărură o imagine cu Edward, așa cum îl văzuse prima dată, cu părul ud lipit de frunte, uitându-se la ea cu ochii aceia albaștri care o făcuseră să uite de ploaie și frig.

– Cred că da.

– Atunci înțelegi. Când am văzut-o, am știut. N-am mai putut să o las să plece. Am încercat să-mi cer scuze, dar ea s-a grăbit să-și ajungă familia din urmă. Așa că m-am întors la biserică în dimineața următoare ca să o caut. Am făcut asta în fiecare dimineață până am văzut-o din nou. Părintele Biet probabil a crezut că a reușit să mă convertească. Odată ce am găsit-o, am fost hotărât să o câștig.

Charlotte înghiți în sec de două ori înainte să reușească să vorbească.

– Dar ai pierdut-o...

– Nu, copila mea. Nu. Am câștigat-o. Pentru o vreme, am avut iubirea ei. Și atât de multe. Aș fi pierdut cu adevărat totul doar dacă aș fi renunțat să încerc.

Charlotte îl simți ridicându-se.

– Ar trebui să te las să te odihnești. Sper că vom mai avea și alte ocazii să vorbim. Aș vrea să am ocazia să-mi cunosc fiica.

Deși tânjea ca el să mai rămână și să stea de vorbă atunci, o altă parte din ea o trăgea în direcția opusă, acolo unde Edward aștepta. Și-l imagină la Ravenswood cu mama lui, uimit și copleșit de bucuria reuniunii lor neașteptate. Și totuși, el găsisese forța să plece de lângă ea pentru a o urmări pe Charlotte. Până în acel moment, nu conștientizase de cât de multă putere avusese nevoie pentru a face asta. Până atunci nu înțelesese complet ce însemnase ca el să facă asta.

– Și eu aș vrea să te cunosc mai bine... *papa*, îi zise ea, ridicându-se în picioare.

El o prinse de mână.

– Spune-mi, unde mergeai?

Din instinct, ea încercă să inventeze o poveste pentru a ascunde adevărul scandalos.

– Nu m-am hotărât exact...

– Charlotte, surâse el. Nu-i da satisfacție mătușii tale.

– Gloucestershire, șopti ea. La conacul Ravenswood.

– Numele nu-mi este familiar, zise el, ridicând din umeri. Oare pot să presupun că are ceva de-a face cu contele de Beckley?

Ea nu-și găsi cuvintele, pur și simplu încuviință din cap. El dădu din cap la rândul său, apoi porni schiopătând către ușă.

– Hanul e plin în noaptea asta. Suntem norocoși că avem camere. Unii dintre cei care au ajuns mai târziu n-au fost chiar atât de norocoși. Cred că cel puțin un tânăr e obligat să se mulțumească cu banca tare de lemn din sala comună.

Nu exista nici o îndoială la ce oaspete făcea referire tatăl ei.

– Trebuie să fie tare inconfortabil, adăugă el. Și foarte singuratic. Bun, noapte bună.

– Noapte bună, *papa*.

Înainte ca ușa să se închidă în urma lui, ea deja adunase pătura și perna de pe patul ei. Înainte ca tatăl ei să apuce să intre în camera sa și să închidă ușa după el, ea era la jumătatea scărilor. Când se întoar-se și se uită peste umăr, ușa lui se întredeschise ușor, iar el privi pe coridor. Cu siguranță, mintea și ochii îi jucau feste, căci era o singură lumânare aprinsă într-o lampă care lumina coridorul, dar i se păru că tatăl ei îi făcuse din ochi.

Capitolul 22

Odată cu lăsarea întinericului, în sala comună rămăseseră foarte puțini clienți: doi gentlemen care jucaseră șah, câțiva vizitii care plecaseră fără tragere de inimă către grajduri pentru a-și petrece noaptea, precum și câțiva oaspeți care nu avuseseră suficienți bani pentru a-și lua o cameră. Înainte să plece, Fanny stinsese toate lumânările în afară de una.

– Mai aveți nevoie de ceva, domnule?

Îngrijorat că dacă i-ar fi răspuns afirmativ, femeia i-ar fi oferit încă o felie din cea mai proastă plăcintă cu carne de vită și ceapă din istoria plăcintelor cu carne de vită și ceapă, însoțită de o halbă de bere la fel de oribilă pentru a-și drege gâtulejul, Edward scutură din cap în semn că nu.

– Sunt bine, mulțumesc.

Cel puțin, trunchiul masiv din care bănuia că fusese făcută lavița cu mai bine de o sută de ani în urmă era suficient de lat pentru a-i sprijini umerii. Era teribil de obosit și asta ar fi trebuit să fie suficient pentru a-i asigura un somn bun oriunde. Dar dacă urma să-și petreacă noaptea foindu-se și răsucindu-se, era sigur că starea lui nu era rezultatul lemnului tare pe care era forțat să doarmă.

Stătea cu capul în apropierea șemineului gol, cu picioarele întinse către intrarea largă din încăpere, întrebându-se dacă să-și folosească haina groasă drept pernă sau pătură. Când constată că scările de dincolo de intrare îl atrăgeau prea mult, închise ochii, însă închizându-i, mintea îi fugea la Charlotte, așa că îi deschise iar.

Dar imaginea ei care părea să fie atât de bine întipărită în memorie nu dispăru nici când deschise ochii. Stătea în pragul ușii, cu fața palidă și ovală strălucind în întuneric, cu expresia ascunsă de umbre. Arăta îngrijită și îmbrăcată cum trebuie, așa cum nu o văzuse niciodată, fără vreo urmă de noroi pe haine, fără șuvițe scăpate din coc. Îi era mai ușor acum să și-o imagineze drept ducesă.

Dar cu toate acestea, nu era mai frumoasă. Se obișnuise că cealaltă Charlotte.

Charlotte a lui.

La fel ca înainte, bunul-simț îi spunea să încerce să nu aibă asemenea pretenții. Dar inima lui avea alte idei. Pentru ceea ce păru o eternitate, nici unul din ei nu se mișcă. Poate că ea credea că el doarme. Când se apropie, Edward văzu că ducea mai multe lucruri în brațe. Simți din nou fiori de panică. Oare fugea în timpul nopții? Cu pași mărunți, se apropie de capătul băncii pe care stătea și așeză ceea ce el realizează că erau o pernă și o pătură, apoi se întoarse să plece.

– Charlotte, așteaptă!

Se simți cuprins de un sentiment de ușurare când Charlotte îl ascultă. Edward se ridică, întinzând o mână după ea, apoi cealaltă.

– Vino!

Ea se supuse. Încet și prudent. Când ea se opri la doar câțiva pași de el, fără a-i lua mâna, Edward bătu cu palma banca pe care stătea, făcându-i semn să ia loc. Grijulie, își aranjă fustele și se așeză un pic mai departe de el.

– Îți mulțumesc pentru că m-ai încurajat să vorbesc cu tata, zise ea, după câteva momente. Este... excentric, dar a putut să-mi spună lucruri pe care nimeni altcineva nu a putut sau nu a vrut să mi le spună. Despre mama, spuse ea și făcu o pauză. Au fost căsătoriți.

Edward auzi ușurarea din vocea ei și asta îl irită peste măsură. Nu ar fi trebuit să se simtă niciodată rușinată și nici nu ar fi meritat să fie tratată prost, chiar dacă părinții ei nu ar fi fost căsătoriți. Trecu cu mâna peste lemnul neregulat, dar netezit de un secol de folosință de către clienți.

– De dragul tău, reuși el să spună, mă bucur.

– Mă căuta de ceva timp. L-am văzut aici în acea zi, deși nu l-am recunoscut. Am crezut că e unul dintre spionii lui Robert.

– Așa că ai fugit.

Ea lăsă privirea în jos, uitându-se către mâinile încrucișate din poală.

– După moartea soțului meu, mi-am promis să nu mai las ca fericirea sau necazul meu să depindă de altcineva. Fiul meu vitreg intenționa să facă din mine victima unui teribil scandal. Voiam doar să fiu lăsată în pace. În timp ce vorbea își frământa mâinile.

Așa că în momentul în care mi s-a oferit o ocazie să dispar, am profitat de ea. La început, Ravenswood mi s-a părut locul ideal pentru a mă ascunde. Era departe. Izolat. Apoi a apărut Jack.

– Și te-a amenințat că te dă în vileag.

– Mi-am dat seama că nu pot să trăiesc așa. Când am văzut că domnul Sykes pleca, mi s-a părut șansa perfectă să mă întorc la Londra și să-l înfrunt pe Robert o dată pentru totdeauna. M-am temut că, dacă urma să mai stau, fie și o secundă, Jack avea să mă prindă. Sau mi-aș fi pierdut curajul. Sau tu ai fi încercat să mă oprești să fac ceea ce îmi propusesem.

Deși el înțelegea cât de greu îi era, ea se forță să ridice ochii și să-l privească.

– Am vorbit cu fiul meu vitreg. Am renunțat la moștenire... sper să am pace.

– Știu, îi zise el și vârî mâna în buzunarul de la jachetă de unde scoase o foaie îndoită pe care i-o înmână. Asta este scrisoarea pe care ai scris-o. M-am temut că Langerton poate te forțase să o scrii. Poți să i-o dai înapoi, dacă vrei. Sau poți să o distrugi.

Ea atinse neliniștită hârtia, cu degetele tremurânde.

– Crezi că ar trebui să mă lupt cu el?

– El n-are nici o dovadă împotriva ta. Acum că s-a întors și tatăl tău și el va spune că ești fiica lui legitimă, cred că opinia societății va fi de partea ta. Însă numai tu poți să decizi ce vrei să faci, iar eu o să-ți respect hotărârea.

După o pauză destul de lungă, Charlotte se ridică și se apropie de șemineu strângând hârtia într-o mână tremurândă. O ridică către lumina care pâlpâia de la lumânare, ezită, dar apoi atinse hârtia de flacăra mică. Lumina bruscă dată de flacăra îi dezvălui chipul pe care se citea pe jumătate teamă, pe jumătate determinare. Aruncă hârtia care ardea în șemineul gol, în urma ei rămânând doar cenușă.

– Am făcut o greșală teribilă în ceea ce te privește, Charlotte, îi zise el când se întoarse la bancă. Puterea și curajul ei îl uimeau. Când te-am cunoscut, am presupus că aveai nevoie să fii salvată. Am intervenit ca și cum erai o domniță la ananghie în căutarea unui erou și m-am imaginat cavalerul tău în armură strălucitoare.

Încă o dată, chipul ei fu luminat doar de lumina slabă a lumânării.

– Mari mi-a spus că acesta e felul tău de-a fi.

– Așa este. Și știi de ce?

Ea scutură repede din cap, iar părul îi străluci în întuneric.

– Pentru că atunci când am văzut că alții sunt vulnerabili, mi-a fost mai ușor să-mi ignor propriile slăbiciuni. Tu ai văzut dincolo de asta. Când ne-am întâlnit la acest han dărăpănat, eu am crezut că te salvam pe tine și de fapt tu m-ai salvat.

Ea lăsă capul în jos și trase puternic aer în piept.

– Te-am mințit.

– Nu am fost amândoi vinovați că am păstrat secrete, doamnă Cary?

Acele cuvinte o făcură să ridice din nou privirea către el.

– Eu... eu... presupun că da.

– Nu mi-ai spus numele tău întreg și nici titlul pe care îl ai. Dar ai fost sinceră cu lucrurile care au contat. Mi-ai arătat cine ești.

– Da, șopti ea, părând resemnată. Mătușa Penhurst mi-a zis întotdeauna că oricine îmi poate citi originile pe chip.

– Nu la asta m-am referit.

Doamne, Dumnezeu, Lady Penhurst ar trebui să mulțumească îngerului ei păzitor că nu era un bărbat violent, gândi el.

– Nu o să neg că am fost șocat să aflu cine ești cu adevărat, să-ți aflu identitatea. Am fost șocat și dezamăgit că nu m-ai crezut demn de încrederea ta. Însă, chiar dacă mi te-ai fi prezentat din prima în calitate de ducesă de Langerton, insistă el, asta nu mi-ar fi relevat ceva mai important decât ceea ce mi-ai arătat tu în multe alte moduri. Respectul cu care i-ai vorbit lui Mari. Cât de mult ai muncit ca să ajuți la restaurarea conacului Ravenswood doar pentru că mi-ai văzut durerea și agonia și ai vrut să mi-o alini. Și mama... Edward își simți gâtul uscat. Timp de atâția ani se ascunsese, plină de cicatrici care o făceau de nerecunoscut. Tu ai văzut dincolo de cicatricile ei și chiar și atunci când erai disperată să fugi, te-ai asigurat că avea să afle că... că eu revenisem acasă. Își dori să fi fost mai multă lumină pentru a-i vedea ochii. Mi-am spus că dacă nu ți-ar fi părut de mine, măcar un pic, nu ai făcut asta niciodată.

Așa cum obișnuia, ea rămase locului. Edward nu-și dădea seama dacă vorbele lui o surprinseseră sau nu.

– M-ai urmărit.

Apropiindu-se de ea, înclină capul și îi susținu privirea.

– Te iubesc, Charlotte.

Când ea vru să vorbească, Edward îi atinse buzele cu un deget pentru a-i opri orice cuvânt de protest, pentru a o opri să răspundă.

– Nu. Nu vorbi. Doar ascultă-mă! Ai auzit atât de rar aceste cuvinte. Ascultă-le acum! Te iubesc pentru că vezi dincolo de aparențe... pentru că vezi ce este frumos. Te iubesc pentru că înfrunți orice lucru care te înspăimântă. Te iubesc pentru râsul tău...

Simțind că avea să chicotească, așa cum făcea, ori de câte ori se simțea neliniștită, ridică degetul de pe buzele ei.

– Te iubesc! Și nu aveam de gând să te las să-mi scapi.

Cu o mișcare neîndemânatică, ea alunecă pe banca de lemn suficient cât să nu se mai atingă.

– Dacă vrei să-ți reiei titlul și locul în societatea englezească, trebuie să te distanțezi de mine, îi zise ea. Deja e îngrozitor că oamenii spun că te-am păcălit să mă...

Dacă lumina ar fi fost mai bună, Edward ar fi jurat că ea roșise.

– Că am sperat ca prin tine să-l împiedic pe fiul meu vitreg să spună că mariajul meu nu a fost consumat.

– De aceea mi te-ai oferit?

– Nu. *Non!* Cu mai multă emfază în franceză, ca și cum cuvântul în engleză nu avusese suficientă forță pentru a-i exprima cu adevărat sentimentele. Nici măcar nu am știut până să mă întorc la Londra că se credea că aș fi plecat în căutarea unui... unui domn dornic să facă cel mai necavaleresc lucru posibil.

Auzind-o, nu putea să nege că se simțea ușurat.

– Atunci de ce?

Urmă o pauză.

– *Je t'aime aussi.*

Deși era sigur de ceea ce ea spusese, vorbise atât de încet încât se simți tentat să o roage să repete. Gândindu-se mai bine, se apropie de ea și o sărută, buzele lui alintându-le pe ale ei, ca apoi să alunece către obrazul ei și spre ureche, mușcând-o ușor. Degetele ei se ridicară pe brațul ei, peste guler, și se strânsură în părul lui, trăgându-l încet și făcându-l să o sărute din nou.

După ce buzele li se despărțiră, ea îl privi cu ochii mari.

– Cât de straniu că soarta ne-a adus împreună în acest loc.

– Eu n-am crezut niciodată în coincidențe.

Charlotte zâmbi.

– Prima dată când am venit la acest han, îmi doream un loc în care să fiu singură. Dar, acum, realizez că de fapt voiam un loc în care să fiu eu însămi. Un cămin.

– Și ai găsit unul, Charlotte?

– Da. Cu tine. Se apropie de buzele lui, șoptind: Și eu te iubesc.

El se opri, deși își dorea să o sărute.

– În noaptea aceea, îmi doream să te întreb ceva foarte important, dar teama m-a făcut să mă opresc. Vezi, mi-am jurat să nu mă căsătoresc niciodată. În felul ăsta, nici o femeie nu risca să se transforme în ceea ce mama devenise pentru tata.

Ea făcu ochii mari și scutură capul nevenindu-i să creadă.

– Tu nu semeni deloc cu tatăl tău, insistă ea.

– Nu. Nu sunt ca el. Când eram doar un băiețel, credeam că el este puternic. Acum realizez că era slab. Dar eu sunt puternic. Suficient de puternic încât să-ți mărturisesc că m-am simțit extrem de speriat când ai plecat fără un cuvânt. Își împleti degetele cu ale ei. Suficient de puternic încât să recunosc câtă nevoie am de tine. Știu că viața ta ca ducesă n-a fost mereu ce ai sperat, iar eu nu-ți pot promite că viața de contesă va fi mereu ușoară. Dar...

– Oh, nu, nu trebuie, îi zise ea, fără a-și trage însă mâna dintr-ai lui. Acum eu nu sunt altceva decât scandal și rușine. Uită-te la ce s-a întâmplat cu sârmanul George, dragul de el. Oamenii o să spună că ai înnebunit dacă... dacă...

– Dacă mă căsătoresc cu o femeie deșteaptă și frumoasă de viță nobilă? Da, ce nebunie... murmură el, presărându-i mici sărutări pe gât.

O simți cum îi vine să chicotească.

– Cred că uiți, domnule, că sunt în doliu, îi zise ea, aranjându-și fustele cu mâna liberă.

– Mmm... Buzele lui urcară. În șase luni, bârfitorii vor avea un subiect nou.

– Șase luni? Trebuie să așteptăm cel puțin un an.

El crezu – speră – că auzise o notă de tachinare în vocea ei.

– Un an? Întrebă el, mușcând-o de lobul urechii. Cum o să ne petrecem timpul?

– Cred că aş putea să locuiesc în Little Norbury, îi sugerează ea, ignorându-i sârguincioasă sărutările. Poate la chilie, acum că Tessie,

excusez-moi, Lady Beckley s-a întors unde îi este locul. Promit că n-o să te deranjez.

– Eu cred altceva, îi șopti el în păr. Dacă ai locui în Little Norbury sau la chilia de la Ravenswood, m-ar deranja enorm.

– Atunci aş putea... Bătu darabana pe bancă, gândindu-se la opțiunile ei. Aş putea să mă întorc la Bath. Aş putea să o iau pe mama ta, să fiu companioana ei. Apele i-ar face tare bine.

– Bath? întrebă el, retrăgându-se. Din ce în ce mai rău.

– Ce vrei să spui? E doar la o jumătate de zi călare de Ravenswood. Ai putea să ne vizitezi oricând. Și deși n-ar fi cuviincios să corespundăm, când mama ta ți-ar scrie, așa cum sunt sigură că o să facă, aş putea să adaug și eu ceva la scrisorile ei, pe ici, pe colo.

Amintindu-și de povestea ei despre modul în care se curtaseră trimițându-și scrisori peste Atlantic, el zise:

– Ne scriem despre vreme, presupun, nu?

– Nu. N-aș ști ce să scriu despre diferențele de vreme dintre Bath și Gloucestershire. Mă gândeam la subiectele obișnuite, îi răspunse ea, iar ochii îi străluceau diavolește. Tot soiul de bârfe de la Pump Room. Ultima modă. Tu poți să ne spui despre cum au avansat lucrările la conac sau dacă băiețelului lui Toomey îi ies dinții și...

– Despre oi? întrebă el viclean. Oh, nu, draga mea. Pot să-ți promit că orice scrisoare ți-aș scrie ție nu ar fi potrivită pentru ochii mamei mele.

Ea înclină capul, ca și cum se pregătea să-l certe, dar în încăpere era prea întuneric ca el să-i vadă expresia. Ea râse, brusc.

– Cu toată seriozitatea, *mon cher*, am nevoie de un pic de timp. Lucrurile s-au schimbat atât de repede. Sunt... copleșită. Tatăl meu. Pretențiile fiului meu vitreg și – își răsuci verigheta cu degetul mare – nu vreau să devin genul de persoană care mă cred bârfitorii. Soțul meu a fost un om tare bun, demn de onoare, și eu...

– O să aștept, o asigură el, oprind-o și ducând din nou degetul peste buzele ei, căutând să o liniștească. O să aștept cât vrei tu. Atâta vreme cât am cuvântul tău că după aceea ești a mea. Vrei să fii soția mea, Charlotte? Doar un cuvânt, da sau nu.

Cuvintele din noaptea petrecută împreună erau doar pe jumătate în glumă. Acel joc de da și nu. Atunci, ca și acum, alegerea era a ei.

– În franceză sau engleză, nu contează.

Cuibărindu-se în îmbrățișarea lui, ea își puse capul pe umărul său.

– Da, șopti ea. *Oui*. Mereu.

Mai târziu, când lumânarea abia mai pâlpâia, iar singura lumină venea de la lună, el îi dădu părul de pe obraz și îi ridică fața spre a lui.

– Ar trebui să te întorci în pat.

– Aș prefera să rămân aici cu tine.

– Nu te îngrijorează deloc că s-ar putea să fim descoperiți în această poziție compromițătoare? o necăji el.

Nu era deloc un loc bun pentru a face dragoste. Nu era nici măcar confortabil, dar el nu schiță nici un gest că ar fi vrut să-i dea drumul.

– S-ar putea să fiu forțat de împrejurări să te fac o femeie onestă.

Cu un zâmbet viclean, ea se întinse după pătura pe care o adusese și o puse neîndemânatică în jurul lor.

– Poți să încerci.

Epilog

Conacul Ravenswood
Câțiva ani mai târziu

Lumina blândă a dimineții umplea dormitorul contelui, de afară se auzeau triluri de păsărele și casa începea să se trezească. Încă adormită, Charlotte se afundă sub cuverturi, mai aproape de Edward. El o trase în brațe, mormăind somnoros, iar ea se așeză cu obrazul pe pieptul lui. Când mâna lui începu să deseneze cercuri leneșe pe spațele ei, Charlotte suspină. Pe măsură ce mâna lui coborî mai jos, atingerea deveni mai intensă, iar dorința de a dormi făcu loc unei altfel de dorințe.

– *Bonjour, madame.* Ce coincidență să te gălesc la mine în pat.

Râzând gutural, o ridică mai sus pe trupul lui încins. Ea își ridică buzele către fața lui și...

– Mama! Jamie nu mă lasă să mă joc cu soldățeii de la buni.

Fără tragere de inimă, Charlotte se ridică în fund, pe jumătate sprijinindu-se de Edward pentru a se uita la fiul lor cel mic.

– Kit, îl certă ea. Ți-am spus de zeci de ori că voi, băieții, trebuie să vă rezolvați problemele între voi.

Coșul plin cu soldăței de jucărie, găsiți și păstrați atâția ani de mama lui Edward – care fusese mai mult decât fericită să cedeze redobânditul titlu de contesă de Beckley în favoarea lui Charlotte și care prefera titlul de buni – era o sursă constantă de conflict între băieți. Dar Charlotte nu avea putere să-i certe pentru asta.

– Și ți-a dat un motiv? Întrebă Edward, frecându-și barba de o zi de pe față și prefăcându-se că îl apucă căscatul, deși Charlotte știa că se prefăce, căci din poziția în care era putea spune clar că era foarte, foarte treaz.

– Spune că sunt prea mare, zise Kit plângând cu sughițuri.

Edward renunță la orice pretenție de a părea adormit.

– Ce-a zis?

– Acum, haide, începu ea, recunoscând motivul pentru care soțul ei reacționase atât de tăios și încercând să-i împace pe toți.

Dar Edward vorbi primul, pe un ton calm și cald.

– Prea mare, zău? Păi, poți să-i reamintești de bătălia pe care l-am văzut purtând-o cu bunicul chiar ieri.

Băiețelul își îndepărtă buclele negre de pe chipul ud de lacrimi.

– Pe bune?

– Pe bune, îi confirmă tatăl lui. Acum, hai, înapoi în camera copiilor cu tine.

– Ahh... Nu pot să vin în pat cu tine?

Înclinându-și capul în ceea ce ea spera să fie o manifestare de severitate, Charlotte îi făcu semn către ușă.

– L-ai auzit pe papa.

Băiețelul pufni și se îmbufnă așa de tare, că lui Charlotte îi venea să-l ia în brațe, dar până la urmă se întoarse să iasă.

– Kit? adăugă ea. N-o să fii niciodată prea mare pentru soldățeii aceia. Dar Letty e încă prea mică. Ai grijă să nu ajungă pe mâna surorii tale sau o să-i bage direct în gură.

– Bine, mama.

Când ușa se închise în urma lui, Edward o cuprinse în brațe.

– Acum, draga mea. Unde rămăsesem?

El coborî cu săruturile pe gâtul ei, apoi pe un umăr, magic, așa cum era mereu, însă ca și cum magic nu era suficient pentru el, coborî mai mult, lăsând-o pe ea să alunece între munții de perne în vreme ce o sărută pe buze, pe bărbie, pe curbura gâtului. Mai jos... mai jos. Pe sân, pe linia mijlocului, pe...

– Miauuu!

Cu coada ridicată și cu ochii scânteindu-i, Negruța se pregătea să sară în picioare încă o dată. Dincolo de pat, Charlotte putea să vadă că ușa grea de stejar fusese deschisă suficient cât să permită pisicii să se strecoare în cameră. Kit probabil nu o închisese bine în urma lui.

– Ignor-o, o sfătui Edward, coborând și mai jos, până când ajunse să fie înghițit cu totul de păturile și cuverturile de pe pat, pe care insistase să le țină mereu pe aproape, cu excepția zilelor cele mai

călduroase din an, căci încă găsea că Anglia era destul de friguroasă, chiar și după atâția ani.

– Pe bune, totuși... Negruța și Kit au dreptate. Ar trebui să mă trezesc. Am un milion de lucruri de făcut. Cei din familia Corrvan o să fie aici după-amiază și... oh, sper că Thomasina a depășit acea perioadă urâcioasă în care era la Crăciun. Nu cred că Negruța o va ierta vreodată pentru că a tras-o așa de coadă.

Ignorând-o intenționat, Edward își trecu un deget peste abdomenul ei, apoi făcu același gest, de această dată cu buzele.

– Lord și Lady Fairfax și copiii lor... Oh, de ce am crezut că o petrecere de Paște este o idee bună? N-am avut timp să mă uit nici la ilustrațiile pe care Jack mi le-a trimis pentru cărțile mele de povești...

– Charlotte!

Ea îl privi.

– Oui?

– Așa mai merge.

Când începu să o muște delicat de pielea moale de pe interiorul coapsei, ea uită să bage de seamă pisica ce o mușca de degetele de la picioare. Iar când după săruturi urmară degetele lui, ea uită de orice altceva. Până când...

– Milady?

Capul lui Peg Eakins se ivi de după ușa pe care Negruța o deschisese.

Surprinsă, Charlotte se ridică imediat, sprijinindu-se de tăblia patului. Edward nu o urmă. Rămase cuibărit între picioarele ei desfăcute, ascuns de umbrele aruncate de draperiile baldachinului și de muntele de pături și cuverturi, invizibil privirii lui Peg.

– Îmi cer scuze, dar ușa era deschisă. M-a trimis doica să caut băieții, îi explică ea.

Deși nu avea obiceiul de a bate la uși, femeia se dovedise destoinică în alte privințe.

– Ah. Păi, nu sunt aici, mă tem. Kit a venit mai devreme, dar a plecat iar.

– Prea bine, atunci.

Peg se întoarse să plece, când degetele lui Edward ajunseră într-un punct sensibil pentru Charlotte, așa că ea chicoti, făcând-o pe Peg să se întoarcă iar.

– Mai dorești ceva, milady?

Charlotte reuși să scuture din cap.

– Oh, făcu Peg, apoi păru să își amintească brusc ceva. Știți unde este Lord Beckley, doamnă?

– Eu... ah...

– Pentru că domnul Markham e jos și mi-a zis că spera să vorbească cu Excelența Sa înainte să ajungă toată lumea. Ceva despre câmpul cu grâu de la ferma Weston.

Decizia de a-l numi pe Matthew Markham administrator al domeniului Ravenswood fusese una dintre primele decizii pe care Edward le luase în calitate oficială, de conte de Beckley. Ea nu se îndoise niciodată că fusese o decizie corectă. Dar acum starea recoltelor era ultimul lucru la care îi stătea mintea.

– O să-i spun când îl... văd. Primul lucru pe care-l fac.

Peg înclină capul într-o parte.

– Vă simțiți bine, doamnă? Arătați ușor îmbujorată.

– Oh. Sunt bine... doar... oh. Un pic obosită, cred. Poate că o să închid ochii câteva momente.

– Cum doriți, doamnă, spuse ea ezitând, dar apoi continuă: Dar să știți că doamna Markham a venit cu soțul ei. S-a dus direct la bucătărie și s-a făcut stăpână.

Rookery fusese de mult reparată pentru a adăposti familia micuță a lui Markham, iar asta îi ocupa timpul lui Mari, când nu era ocupată cu îndatoririle de moașă pentru satul care creștea rapid. Dar nici una dintre acele schimbări nu-i afectase simțul de proprietate asupra modului în care trebuiau să se desfășoare lucrurile în bucătăria de la Ravenswood.

– Știți ce părere are bucătăreasa despre...

– O să mă ocup de asta, Peg. Imediat.

Nu reuși să-și ascundă nota de nerăbdare din voce – sau poate că era doar tensiunea familiară pe care mângâierile lui Edward i-o trezeau în totul corpul.

– Prea bine, milady.

Cu o reverență scurtă, femeia ieși, și de această dată Charlotte așteptă până auzi ușa închizându-se bine.

– Edward Cary, suspină ea, ridicând cuverturile, ce crezi că faci?

O privi cu ochii lui mari și albaștri, zâmbindu-i șmecherește.

– Dacă nu știi încă înseamnă că nu o facem suficient.

– După patru copii, am o vagă idee despre cum funcționează.

El avu nevoie de câteva momente pentru a înțelege sensul cuvintelor. Dintr-odată sări dintre cuverturi și se ridică până când ajunse-ră față în față.

– Charlotte?

– Hmm?

– Ai zis cumva... patru copii?

– Am zis, îi răspunse ea, uitându-se la fața lui uimită și râse. Haide, haide, milord. Am auzit că domnul Markham pretinde că n-a cunoscut niciodată un om atât de talentat la a calcula cifre în minte.

Ridică patru degete, mișcându-le pe fiecare pe rând. El le sărută pe toate.

– Patru. Prea bine, atunci, dacă o să mai avem o gură de hrănit, aş face bine să mă ridic și să mă văd cu Markham ca să aflu ce e cu acel câmp de grâu, o necăji el. N-am timp de irosit.

Înconjurându-i gâtul cu brațele, ea își mișcă șoldurile până când trupurile li se aliniară, apoi îl trase mai aproape.

– Poate am un pic de timp, totuși, murmură el, sărutând-o. Dar mai întâi, să încui ușa.

Mihagaby